

DUMNEZEU CU NOI

Ellen G. White

Introducere

***

Nimeni, vreodată, nu a fost ca El. Și altul asemenea Lui nu se va mai ivi în lumea noastră. Cel mai mare înțelept, cel mai mare învățător și profet, misionarul desăvârșit și, mai mult decât orice, Mântuitorul, singura noastră speranță de iertare, de izbăvire de păcat și de întoarcere în Paradis.

Fără a avea o locuință stabilă, putea fi găsit mereu pe drum, între oameni, înconjurat de un mic grup de pescari galileeni și de mii de curioși, deznădăjduiți, săraci și suferinzi, care nu-I lăsau timp nici să mănânce. Într-o zi, conducătorii vremii au trimis gărzile templului după El, ca să-L aresteze în timp ce vorbea mulțimii adunate. Dar ostașii au rămas toată ziua acolo, ascultându-L cu uimire, și s-au întors cu mâinile goale. „Unde este? De ce nu L-ați adus?” Răspunsul celor cuceriți de El este lămuritor: „Niciodată n-a vorbit cineva ca omul acesta!”

Poporul aștepta de multă vreme să vină Mesia, care să-i scape de toate necazurile personale, sociale și politice. Și mulți se întrebau dacă nu cumva chiar El este Mesia. Aveau însă tot felul de obiecții: că nu S-ar fi născut unde trebuia sau că nu ar fi venit așa cum era de așteptat să vină. Este clar că imaginea vie a Mântuitorului nu coincidea cu scenariul pe care și-l făcuseră demult despre Mesia. Cei mai realiști dintre ei se întrebau: „Oare, când va veni Mesia, va face mai multe minuni decât omul acesta?”

A trecut atâta timp de când El a plecat dintre noi... Trăim astăzi cu impresia că am fost abandonați de Cel de Sus, că am fost subiecții unui experiment nereușit, că poate suntem un material prea păcătos ca să mai poată ieși ceva bun din noi, din lumea noastră.

Cartea pe care o ții în mână îți va spune nu doar o poveste frumoasă despre trecut, ci, din cuvintele și pildele Mântuitorului, vei afla rosturile timpului prezent, planurile lui Dumnezeu cu lumea noastră și speranța restaurării Împărăției, de care putem avea și noi parte, în viață sau dincolo de moarte.

Nu tu ai ales cartea aceasta, ci, într-un anumit sens, ea te-a ales pe tine. Odată cu citirea ei, viața ta nu va mai fi cum a fost. Vei găsi cel mai înalt sens pentru care merită să trăiești, vei găsi speranța adevărată, care nu dezamăgește, în viață sau în moarte. În ea vei afla din tainele descoperirii lui Dumnezeu prin Isus Hristos, Cel care este „Dumnezeu cu noi”.

Câtă nevoie avem și astăzi de El, în societatea noastră hăituită de rele tot mai mari, în familiile noastre stresate sau dezintegrate și în viața noastră de oameni de tot felul, înstrăinați de Dumnezeu și fără speranță - sau, și mai rău, având speranțe false. Câtă nevoie avem de El ca să ne mai spună doar un cuvânt, să ne mai întindă mâna o singură dată, să ne aducă vindecare în suflet și în trup!

Citește! Și, dacă într-o singură seară termini cartea aceasta, reține faptul că e doar un extras dintr-un volum mult mai mare,

Viața lui Iisus. Citește mai mult! Când sufletul tău va vrea să fie împlinit, când vei vedea în crucea lui Isus o răscruce a vieții tale, când vei vrea să mergi mai departe cu El, atunci Cel ce este „Dumnezeu cu noi” va veni în viața ta. Editorii.

Capitolul 1

„Dumnezeu Cu Noi”

„Îi vor pune numele Emanuel [...] Dumnezeu cu noi.” „Lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu” se vede „pe fața lui Isus Hristos”. Din zilele veșniciei, Domnul Isus Hristos era una cu Tatăl; El era „chipul lui Dumnezeu”, chipul măreției și al maiestății Sale, „strălucirea slavei Lui”. Și tocmai pentru a manifesta această slavă a venit El în lumea noastră. Pe acest pământ întunecat de păcat, El a venit să descopere lumina iubirii lui Dumnezeu, pentru a fi „Dumnezeu cu noi”. De aceea, despre El s-a profetizat că „Îi vor pune numele Emanuel”.

Venind să locuiască aici, cu noi, Isus avea să Îl descopere pe Dumnezeu atât oamenilor, cât și îngerilor. El era Cuvântul lui Dumnezeu - gândul lui Dumnezeu făcut să se audă. Hristos a fost Acela care a întins cerurile și a pus temeliiile pământului. Mâna Lui a fost aceea care a așezat lumile în spațiu și a modelat florile câmpului. „El întărește munții prin tăria Lui.” „A Lui este marea, El a făcut-o” (Psalmii 65:6; 95:5). El a fost cel care a umplut pământul cu frumusețe și văzduhul cu cântece. Și pe toate lucrurile de pe pământ, din văzduh și din cer, El a scris mesajul iubirii Tatălui.

Îngerii slavei se bucură atunci când le oferă dragostea și grija lor neobosită ființelor căzute și nesfinte. Ființele cerești apelează stăruitor la inima oamenilor; ele aduc acestei lumi întunecate lumină

din curțile de sus și, printr-o slujire stăruitoare și plină de iubire, mișcă sufletul omului, pentru a-l aduce pe cel pierdut în comuniune cu Hristos, legătură care este chiar mai intimă decât cea pe care îngerii o pot cunoaște.

Dar, lăsând la o parte toate aceste imagini nedesăvârșite, noi Îl vedem pe Dumnezeu în Isus. Privind la Isus, vedem că slava Dumnezeului nostru este de a da. „Nu fac nimic de la Mine Însumi”, zice Hristos. „Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc prin Tatăl.” „Eu nu caut slava Mea”, ci slava Celui ce M-a trimis (Ioan 8:28; 6:57; 8:50; 7:18). În aceste cuvinte, se face cunoscut marele principiu, care este legea vieții pentru univers. Domnul Hristos a primit toate lucrurile de la Dumnezeu, însă El a primit ca să dea. Tot așa procedează El și în curțile cerești, în slujirea Sa pentru toate ființele create: prin Fiul iubit, viața Tatălui se revarsă peste toți și tot prin Fiul revine, printr-o slujire voioasă și de proslăvire, în valuri de iubire la Marele Izvor al tuturor. Și astfel, prin Hristos, circuitul bineface-rilor este complet, reprezentând caracterul Marelui Dătător, legea vieții.

Chiar în cer, legea aceasta a fost călcată. Păcatul a luat naștere prin înălțarea de sine. Lucifer, heruvimul acoperitor, a dorit să fie cel dintâi din cer. El a căutat să câștige controlul asupra ființelor cerești, să le despartă de Creatorul lor și să le câștige adorarea pentru sine. De aceea, el L-a prezentat în mod fals pe Dumnezeu, atribuindu-I dorința de înălțare de sine. El a căutat să pună în seama Creatorului iubitor trăsăturile sale rele de caracter. În felul acesta i-a înșelat pe îngeri. Tot așa i-a înșelat și pe oameni. I-a făcut să pună la

îndoială Cuvântul lui Dumnezeu și să nu aibă încredere în bunătatea Sa. Pentru că El este un Dumnezeu drept și de o extraordinară măreție, Satana i-a determinat să-L considere aspru și neiertător. În felul acesta, el i-a convins pe oameni să i se alăture în rebeliune împotriva lui Dumnezeu, și bezna nenorocirii s-a coborât asupra lumii.

Pământul s-a întunecat din cauza înțelegerii greșite a caracterului lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele acestea întunecoase să poată fi luminate, pentru ca lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, puterea înșelătoare a lui Satana trebuia să fie sfărâmată. Acest lucru nu trebuia să se facă prin forță. Exercitarea forței este contrară principiilor de guvernământ ale lui Dumnezeu; El dorește numai o slujire din iubire, iar iubirea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate. Numai prin iubire se trezește iubirea. A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi; caracterul Său trebuie să fie manifestat în contrast cu caracterul lui Satana. Această lucrare o putea face o singură Ființă din tot universul. Numai Acela care cunoștea înălțimea și adâncimea iubirii lui Dumnezeu o putea face cunoscută. Peste noaptea întunecată a lumii trebuia să răsară „Soarele neprihănirii și tămăduirea va fi sub aripile Lui” (Maleahi 4:2).

Planul pentru răscumpărarea noastră n-a fost un gând venit ulterior, un plan formulat după căderea lui Adam. A fost o descoperire a „tainei care a fost ținută ascunsă timp de veacuri” (Romani 16:25). A fost o dezvăluire a principiilor care, din veacuri veșnice, sunt temelia tronului lui Dumnezeu. De la început,

Dumnezeu și Hristos au știut de apostazia lui Satana și de căderea omului prin puterea înșelătoare a celui rău. Dumnezeu n-a ordonat ca păcatul să ia ființă, dar i-a prevăzut existența și a luat măsuri ca să întâmpine această teribilă situație. Atât de mare a fost iubirea Sa pentru lume, încât S-a hotărât să-L dea pe unicul Său Fiu, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

Lucifer zisese: „Îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu [...] voi fi ca Cel Preaînalt” (Isaia 14:13,14). Dar Hristos, deși „avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor” (Filipeni 2:6,7). Acesta a fost un sacrificiu de bunăvoie. Isus ar fi putut rămâne alături de Tatăl. Ar fi putut păstra gloria cerească și închinarea îngerilor. Dar El a ales să dea înapoi sceptrul în mâinile Tatălui și să coboare de pe tronul universului, ca să poată aduce lumină celor cuprinși de întuneric și viață celor ce pier.

Acum aproape două mii de ani, o voce cu o semnificație tainică s-a auzit în cer, de la tronul lui Dumnezeu: „Iată, Eu vin.” „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup ... Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!” (Evrei 10:5-7). În aceste cuvinte, se anunță împlinirea scopului care fusese ascuns din veacurile veșniciei. Hristos era gata să vină în lumea noastră și să Se întrupeze. El zicea: „Tu Mi-ai pregătit un trup.” Dacă El S-ar fi arătat în slava Sa, pe care o avea împreună cu Tatăl înainte de a fi lumea, noi n-am fi putut suporta lumina prezenței Sale. Ca noi să o putem privi fără a fi

nimiciți, manifestarea slavei Sale a fost acoperită. Divinitatea Sa a fost învăluită în corp omenesc - slava invizibilă în chip omenesc, vizibil.

Această țintă măreață fusese prefigurată prin tipuri și simboluri. Rugul arzând, în care Hristos i S-a arătat lui Moise, Îl descoperea pe Dumnezeu. Simbolul ales pentru a reprezenta Divinitatea era un tufiș neînsemnat care, aparent, nu avea nicio atracție. Acesta însă Îl cuprindea pe Cel Infinit. Dumnezeu atotîndurător Și-a ascuns slava într-o înfățișare foarte umilă, pentru ca Moise să o poată privi și totuși să trăiască. Tot așa, în stâlpul de nor, ziua, și în stâlpul de foc, noaptea, Dumnezeu, comunicând cu Israel, le descoperea oamenilor voința Sa și le acorda harul Său. Slava lui Dumnezeu a fost acoperită și maiestatea Sa învăluită, pentru ca vederea slabă a oamenilor mărginiți s-o poată privi. În același mod, Hristos urma să vină în „trupul stării noastre smerite” (Filipeni 3:21), „făcându-Se asemenea oamenilor”. În ochii lumii, El n-avea nicio frumusețe, pentru ca ei să-L dorească; și totuși El era Dumnezeu întrupat, Lumina cerului și a pământului. Slava Sa era învăluită, măreția și maiestatea Sa erau ascunse, ca El să Se poată apropia de oamenii întristați și ispitiți.

Dumnezeu i-a poruncit lui Moise pentru Israel: „Să-Mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25:8) și El a locuit în sanctuar, în mijlocul poporului Său. În tot timpul călătoriei lor obositoare prin pustiu, simbolul prezenței Sale a fost cu ei. Tot astfel, Hristos Și-a așezat sălașul în mijlocul taberei noastre omenești. El Și-a întins cortul alături de corturile oamenilor ca să

poată locui printre noi și să ne ajute să cunoaștem caracterul Său și viața Sa divină. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14).

De când Isus a venit să locuiască împreună cu noi, știm că Dumnezeu cunoaște încercările noastre și are compasiune pentru noi în suferințele noastre. Fiecare fiu și fiecare fiică a lui Adam pot înțelege că divinul nostru Creator este prietenul păcătoșilor, deoarece în fiecare învățătură despre har, în fiecare făgăduință a bucuriei, în fiecare acțiune a iubirii, în fiecare atracție divină prezentată în viața Mântuitorului pe pământ, noi Îl vedem pe „Dumnezeu cu noi”.

Prin natura Sa omenească, Hristos a venit în legătură cu omenirea; prin divinitatea Sa, El stăpânește pe tronul lui Dumnezeu. Ca Fiu al omului, El ne-a dat un exemplu de ascultare; ca Fiul al lui Dumnezeu, El ne dă putere să ascultăm. Hristos a fost Cel care, din rugul de pe muntele Horeb, i-a vorbit lui Moise, zicând: „EU SUNT CEL CE SUNT”... „Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: «Cel ce se numește EU SUNT m-a trimis la voi»” (Exodul 3:14). Aceasta a fost garanția eliberării lui Israel. De aceea, când a devenit „ asemenea oamenilor”, El Însuși a declarat: EU SUNT. Pruncul din Betleem, blândul și umilul Mântuitor, este Dumnezeu „arătat în trup” (1 Timotei 3:16). Și nouă ne zice: „EU SUNT Păstorul cel bun”; „EU SUNT Pâinea vie”; „EU SUNT Calea, Adevărul și Viața”; „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Ioan 10:11; 6:51; 14:6; Matei 28:18). EU SUNT chezașia fiecărei

făgăduințe. EU SUNT, nu te teme.,„Dumnezeu cu noi” este garanția eliberării noastre din păcat, asigurarea puterii noastre de a asculta de legea cerului.

Umilindu-Se pentru a lua asupra Sa natura omenească, Hristos a manifestat un caracter opus caracterului lui Satana. Dar El a coborât încă și mai jos pe cărarea umilinței. „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:8). După cum marele-preot își lăsa deoparte strălucitoarele veșminte preoțești și slujea în îmbrăcămintea de pânză albă a preotului obișnuit, tot astfel și Hristos a luat înfățișarea de serv și a adus sacrificiul, El Însuși fiind preotul și tot El fiind și jertfa. „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El.” Hristos a fost tratat așa cum meritam noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. Hristos a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui., Prin rănilor Lui suntem tămăduiți”

Prin viața și moartea Sa, Hristos a făcut chiar mai mult decât să îndrepte stricăciunile produse de păcat. Scopul lui Satana era de a produce o despărțire veșnică între Dumnezeu și om, însă în Hristos ajungem mult mai strâns uniți cu Dumnezeu decât dacă n-am fi căzut niciodată în păcat. Luând natura noastră, Mântuitorul S-a legat de omenire cu o legătură care nu se va rupe niciodată. El este legat

de noi pentru veșnicie.” Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu” (Ioan 3:16). El L-a dat nu numai ca să poarte păcatele noastre și să moară ca sacrificiu pentru noi, ci L-a oferit cu totul neamului omenesc decăzut. Ca să ne asigure de planul Său imutabil de pace, Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu să devină membru al familiei omenești și să-Și păstreze pentru totdeauna natura omenească. Aceasta era garanția că Dumnezeu Își va împlini Cuvântul. „Un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui.” Dumnezeu a adoptat natura omenească în persoana Fiului Său și a dus-o în cerul preaînalt. „Fiul omului” este Cel care are parte la tronul universului. „Fiul omului” este Acela pe care-L vor numi:” Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii” (Isaia 9:6). EU SUNT este Mijlocitorul între Dumnezeu și neamul omenesc, unindu-i prin mâinile Sale întinse. El, care este „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși”, nu Se rușinează să ne numească frați (Evrei 7:26; 2:11). În Hristos, familia pământească și familia cerească sunt legate. Hristos glorificat este Fratele nostru. Cerul este învelit în corp omenesc și neamul omenesc este strâns la sânul Iubirii Infinite.

Dumnezeu zice despre poporul Său: „Căci ei sunt pietrele cununii împărătești, care vor străluci în țara Sa! O, cât sunt de înfloritori! Cât sunt de frumoși!” (Zaharia 9:16,17). Măreția celor răscumpărați va fi o mărturie veșnică a îndurării lui Dumnezeu. El va arăta” în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus”, „pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic,

pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru” (Efeseni 2:7; 3:10,11). Prin lucrarea de răscumpărare realizată de Hristos se recunoaște justetea guvernării lui Dumnezeu. Cel Atotputernic este făcut cunoscut ca fiind Dumnezeul iubirii. Acuzațiile lui Satana sunt respinse și caracterul său este demascat. Niciodată rebeliunea nu se mai poate declanșa. Niciodată păcatul nu mai poate pătrunde iarăși în univers. Pentru veacurile veșnice, toți sunt asigurați împotriva apostaziei. Prin jertfirea de sine a iubirii, locuitorii pământului și ai cerului sunt legați de Creatorul lor cu legăturile unirii indisolubile.

Lucrarea de mântuire va fi desăvârșită. În locul unde păcatul s-a înmulțit, harul lui Dumnezeu se înmulțește și mai mult. Pământul însuși, chiar locul acela pe care Satana îl pretinde că e al lui, urmează să fie nu numai răscumpărat, ci și făcut să strălucească de slavă. Mica noastră lume, devenită sub blestemul păcatului singura pată neagră în marea Sa creație, va fi onorată mai mult decât toate celelalte lumi din universul lui Dumnezeu. Aici, unde Fiul lui Dumnezeu a sălășluit în corp omenesc, unde Împăratul slavei a trăit, a suferit și a murit - aici, când El va face toate lucrurile noi, cortul lui Dumnezeu va fi cu oamenii și „El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor” (Apocalipsa 21:3). Iar prin veacurile nesfârșite, când cei răscumpărați vor umbla în lumina Domnului, ei Îl vor preamări pentru darul Său nespus de mare - Emanuel, „Dumnezeu cu noi”.

Capitolul 2

„Vi S-A Născut Un Mântuitor”

Capitol bazat pe textele din Luca 2:1-20

Împăratul slavei S-a umilit nespun pentru a îmbrăca natura omenească. Mediul pământesc în care a trăit era neprielnic și respingător. Slava Sa a fost acoperită, pentru ca maiestatea înfățișării Sale să nu devină un punct de atracție. El a evitat orice strălucire exterioară. Bogățiile, onoarea lumească și mărirea omenească niciodată nu pot să salveze un suflet de la moarte; Isus a avut grijă ca nicio atracție de natură pământească să nu-i determine pe oameni să se adune în jurul Său. Numai frumusețea adevărului cerească trebuia să-i atragă pe cei care aveau să-L urmeze. Caracterul lui Mesia fusese prevestit cu mult timp înainte în profeție și El dorea ca oamenii să-L primească pe temeiul mărturiei Cuvântului lui Dumnezeu.

Îngerii se minunaseră de mărețul plan al răscumpărării. Ei urmăreau să vadă cum avea să-L primească poporul lui Dumnezeu pe Fiul Său, îmbrăcat în haina naturii omenești. Îngeri cerești au coborât în țara poporului ales. Alte națiuni se țineau de legende și se închinau la dumnezei falși. În țara unde se descoperise slava lui Dumnezeu și unde strălucise lumina profeției au venit îngerii. Ei au mers nevăzuți la Ierusalim, la cei rânduiți să explice Oracolele sfinte și la slujitorii casei lui Dumnezeu. Deja lui Zaharia, preotul, în timp

ce slujea la altar, i se vestise apropiata venire a lui Hristos. Deja înainte-mergătorul era născut, iar misiunea sa era dovedită prin minuni și profeție. Vestea despre nașterea lui și despre minunata însemnătate a misiunii lui se răspândise pretutindeni. Cu toate acestea, Ierusalimul nu se pregătea să-și primească Mântuitorul.

Îngerii i-au însoțit pe Iosif și pe Maria în timp ce călătoreau de la căminul lor din Nazaret până la cetatea lui David. Decretul Romei imperiale pentru înscrierea oamenilor din vastul ei cuprins se extindea până la locuitorii de printre dealurile Galileei. După cum, pe vremuri, Cir fusese chemat la tronul imperiului universal ca să-i poată pune în libertate pe captivii Domnului, tot astfel Cezar August a fost făcut mijlocul pentru îndeplinirea planului lui Dumnezeu de a o aduce pe mama lui Isus la Betleem. Ea era din neamul lui David și Fiul lui David trebuia să Se nască în cetatea lui David. Din Betleem, zicea profetul, „va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei” (Mica 5:2). Dar, în cetatea neamului lor împărătesc, Iosif și Maria nu au fost recunoscuți sau onorați. Obosiți și fără adăpost, ei au străbătut tot drumul îngust, de la poarta cetății până la extremitatea de răsărit a orașului, căutând în zadar loc de odihnă pentru noapte. Pentru ei nu s-a găsit nicio cameră în hanul aglomerat. Într-un adăpost rudimentar pentru animale, ei au găsit în cele din urmă refugiu și aici S-a născut Mântuitorul lumii.

Oamenii nu știau lucrul acesta, dar vestea a umplut cerul de bucurie. Ființele sfinte din lumea luminii au fost atrase spre pământ cu un interes și mai profund, și mai plin de afecțiune. Lumea

întreagă era mai strălucitoare datorită prezenței Sale. Deasupra dealurilor Betleemului s-a adunat o mulțime imensă de îngerii. Ei așteptau semnalul de a aduce lumii vestea cea bună. Dacă ar fi fost credincioși în răspunderea încredințată lor, conducătorii lui Israel ar fi putut să aibă parte de bucuria de a vesti nașterea lui Isus. Dar acum ei au fost lăsați la o parte. Dumnezeu declară: „Voi turna ape peste pământul însetat și râuri pe pământul uscat” (Isaia 44:3). „Celui fără prihană îi răsare o lumină în întuneric” (Psalmii 112:4). Acelora care caută lumina și care o acceptă cu bucurie le vor răsări razele strălucitoare de la tronul lui Dumnezeu.

Pe câmpiile unde tânărul David își condusesese turma, păstorii încă mai vegheau în timpul nopții. În orele acelea de liniște, ei vorbeau împreună despre Mântuitorul făgăduit și se rugau pentru venirea Împăratului pe tronul lui David. „Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: «Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.»”

La cuvintele acestea, priveliști de slavă inundă inimile păstorilor care ascultă. A venit Liberatorul lui Israel! Putere, mărire, triumf sunt legate de venirea Sa. Dar îngerul trebuie să-i pregătească pentru a-L recunoaște pe Mântuitorul lor în sărăcie și umilință. „Iată semnul după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle.” Solul ceresc le liniștise temerile. Le spusese cum să-L găsească pe Isus. Cu delicată considerație față de

slăbiciunea lor omenească, le dăduse timp să se deprindă cu strălucirea divină. Apoi bucuria și slava nu mai puteau să fie ascunse. Toată câmpia a fost luminată de puternica strălucire a oștirilor lui Dumnezeu. Pământul era tăcut și cerul plecat să asculte imnul „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui”.

Cerul și pământul nu sunt astăzi mai departe unul de altul decât atunci când păstorii ascultau cântecul îngerilor. Omenirea este încă tot așa de mult obiectul grijii cerului ca atunci când oamenii simpli, cu ocupații obișnuite, au întâlnit îngeri în miezul zilei și au vorbit cu solii cerești prin văi și pe câmpii. Cerul poate fi foarte aproape de noi pe drumurile obișnuite ale vieții. Îngeri din locuri cerești vor sprijini pașii acelor care vin și merg la porunca lui Dumnezeu. Faptul petrecut la Betleem este un subiect nepuizabil. În el este ascuns „adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu” (Romani 11:33).

Admirăm sacrificiul Mântuitorului, care a schimbat tronul cerului cu staulul și tovărășia îngerilor sfinți cu vitele din grajd. Îngâmfare omenească și mulțumirea de sine se simt mustrate în prezența Sa. Dar acesta n-a fost decât începutul iubirii Sale minunate. Pentru Fiul lui Dumnezeu ar fi fost o umilință aproape fără margini ca să ia natura omului chiar și atunci când Adam se afla în Eden, nevinovat. Dar Isus a luat corp omenesc atunci când rasa umană fusese slăbită de patru mii de ani de păcat. Ca orice copil al lui Adam, El și-a asumat consecințele acțiunii legii eredității. Care erau aceste consecințe se poate vedea în istoria strămoșilor Săi

pământești. El a venit cu o ereditate ca aceasta ca să împartă cu noi necazurile și ispitele și să ne dea exemplul unei vieți fără păcat.

În cer, Satana Îl urâse pe Hristos pentru poziția Sa la tronul lui Dumnezeu. L-a urât și mai mult atunci când el însuși a fost înlăturat. L-a urât pe Acela care Se legase să-i răscumpere pe păcătoși. Cu toate acestea, în lumea în care Satana se pretindea stăpân, Dumnezeu I-a îngăduit Fiului Său să vină ca un prunc slab, supus slăbiciunii omenești. El I-a îngăduit să dea piept cu primejdiile vieții la fel ca oricare om, să ducă lupta vieții așa cum trebuie să o ducă orice vlăstar omenesc, cu riscul de a da greș și de a pierde veșnicia. Inima oricărui tată pământesc veghează asupra fiului său. El privește fața copilășului său și tremură la gândul primejdiei pentru viața acestuia. El dorește din toată inima să-și ferească scumpa odraslă de puterea lui Satana, să-l țină departe de ispite și de luptă. Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiu pentru a înfrunța o luptă mult mai înverșunată și un risc mult mai înfricoșător, pentru ca, în felul acesta, cărarea vieții să poată fi făcută sigură pentru copilașii noștri. Aici este iubirea! Minunează-te, cerule, și rămâi încremenit, pământule!

Capitolul 3

Ca Un Prunc

Capitol bazat pe textele din Luca 2:39,40

Isus Și-a petrecut copilăria și tinerețea într-un sătuleț de munte. Nu exista loc pe pământ care nu ar fi fost onorat prin prezența Sa. Palatele regilor s-ar fi bucurat de privilegiul de a-L primi ca oaspete. Dar El a trecut pe lângă casele bogate, curțile împărătești și vestitele lăcașuri ale științei, ca să-Și stabilească locuința în modestul și disprețuitul Nazaret.

Minunat în semnificația lui este scurtul raport biblic cu privire la copilăria și tinerețea Sa: „Iar Pruncul creștea și Se întărea; era plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El.” În lumina strălucitoare a înfățișării Tatălui Său, „Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2:52). Minte Sa era activă și pătrunzătoare, cu o gândire și o înțelepciune care Îi depășeau vârsta. Pe lângă acestea, caracterul Său era armonios. Puterile minții și ale corpului se dezvoltau treptat, urmând legile naturale ale copilăriei.

În copilărie, Isus a dat dovadă de o drăgălășenie deosebită în purtare. Măinile Sale binevoitoare erau totdeauna gata să-i ajute pe alții. Manifesta o răbdare pe care nimic nu o putea tulbura și o credincioșie care niciodată nu sacrifica integritatea. Neclintit ca o

stâncă în privința principiilor, viața Sa demonstra gingășia amabilității altruiste. Mama Domnului Isus urmărea cu multă seriozitate dezvoltarea puterilor Sale și vedea în caracterul Său chipul desăvârșirii. Cu mare bucurie căuta să încurajeze mintea Sa ageră și receptivă. Prin Duhul Sfânt, ea primea înțelepciune ca să conlucreze cu ființele cerești la creșterea acestui Copil, care putea recunoaște numai pe Dumnezeu ca Tată al Său.

În zilele Domnului Hristos, orașul sau cetatea care nu se îngrijea de educația religioasă a tinerilor era socotită ca fiind sub blestemul lui Dumnezeu. Cu toate acestea, învățătura se ocupa mai mult de forme. Tradiția înlocuise în mare parte Sfintele Scripturi. Adevărata educație i-ar fi determinat pe tineri „să-L caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească băjbâind” (Faptele apostolilor 17:27), dar învățătorii iudei acordau atenție lucrurilor care priveau ceremoniile. Mintea era încărcată de învățături care nu-i erau de folos celui care le învăța și care nu vor fi recunoscute de școala mai înaltă din curțile cerești. Experiența care se obține printr-o acceptare personală a Cuvântului lui Dumnezeu nu avea loc în sistemul lor de educație. Absorbiți de cele din afară, elevii nu găseau momente de liniște pe care să le trăiască singuri cu Dumnezeu. Ei nu auzeau glasul Lui vorbindu-le în inimă. În căutarea lor după cunoștință, s-au îndepărtat de Izvorul înțelepciunii. Lucrurile de seamă ale slujirii lui Dumnezeu erau neglijate. Principiile Legii erau întunecate. Ceea ce se considera a fi educație superioară era cea mai mare piedică în calea realei dezvoltări. Sub educația dată de rabini, puterile tinerilor erau înăbușite. Mințile lor deveneau confuze și înguste.

Copilul Isus nu a învățat la școlile sinagogilor. Mama Lui i-a fost primul învățător omenesc. Din gura ei și din scrierile profeților, El a învățat despre lucrurile cerești. Chiar cuvintele pe care El Însuși i le spusese lui Moise pentru Israel le învăța acum de pe genunchii mamei Sale. Trecând de la vârsta copilăriei la aceea a tinereții, El nu a studiat la școlile rabinilor; nu avea nevoie să obțină educația din astfel de izvoare, deoarece Dumnezeu era învățătorul Său. Întrebarea pusă în timpul lucrării Mântuitorului: „Cum are omul acesta învățătură, căci n-a învățat niciodată?” nu arată că Isus nu știa să citească, ci numai faptul că El nu primise o educație rabinică (Ioan 7:15).

Deoarece El Și-a obținut cunoștința așa cum o putem obține și noi, cunoașterea profundă a Sfintelor Scripturi arată cu câtă stăruință Și-a dedicat anii tinereții studierii Cuvântului lui Dumnezeu. În fața Lui se desfășura și marea bibliotecă a lucrurilor create de Dumnezeu. El, care făcuse toate lucrurile, studia acum învățăturile pe care mâna Sa le scrisese pe pământ, pe apă și pe bolta cerului. Departe de căile nefinte ale lumii, El a adunat comori de știință din natură. A studiat viața plantelor, a animalelor și viața omului. Chiar din anii tinereții Sale, a fost stăpânit de o singură țință: să trăiască pentru a-i face pe alții fericiți. Pentru lucrul acesta, El a găsit resurse în natură; în timp ce studia viața plantelor și a animalelor, noi căi și mijloace Îi veneau în minte. El putea mereu să scoată ilustrații din lucrurile văzute, prin care să prezinte Cuvântul viu al lui Dumnezeu. Parabolele prin care, în timpul slujirii Sale, Îi plăcea să-Și predea lecțiile despre adevăr arată cât de deschisă Îi era mintea față de

influențele naturii și cu cât interes adunase El învățăturile spirituale din lucrurile vieții de toate zilele.

În felul acesta, în timp ce Se străduia să înțeleagă cauza lucrurilor, lui Isus I se descoperea importanța Cuvântului și a lucrărilor lui Dumnezeu. El era ajutat de ființe cerești și cultiva gânduri și legături sfinte. De la prima scânteiere de inteligență, El creștea neconținut în har spiritual și în cunoașterea adevărului. Fiecare copil poate dobândi cunoștințe așa cum a dobândit Isus. Atunci când căutăm să-L cunoaștem pe Tatăl ceresc din Cuvântul Său, îngerii se vor apropia de noi, mintea ne va fi întărită, iar caracterul nostru va fi înălțat și înnobilit. Trebuie să ne asemănăm tot mai mult cu Mântuitorul nostru. Iar când privim frumusețea și măreția din natură, inima noastră începe să-L caute pe Dumnezeu. În timp ce spiritul este umplut de respect, sufletul este reînviat prin intrarea în legătură cu Cel Veșnic, prin lucrările Sale. Comuniunea cu Dumnezeu prin rugăciune dezvoltă facultățile intelectuale și morale, iar puterile spirituale se întăresc atunci când cultivăm gânduri legate de lucrurile spirituale.

Viața Domnului Isus a fost trăită în deplină armonie cu Dumnezeu. Cât a fost copil, El a gândit și a vorbit ca un copil, dar nicio urmă de păcat nu a întinat chipul lui Dumnezeu din El. Cu toate acestea, n-a fost scutit de ispite. Locuitorii din Nazaret erau proverbiali din cauza stricăciunii lor. Proasta reputație, pentru care erau în general cunoscuți, se vede din întrebarea lui Natanael: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” (Ioan 1:46). Isus a fost pus în locuri unde caracterul Său avea să fie probat. Era necesar ca El să

vegheze neconținut pentru a-Și păstra curăția. A fost supus la toate luptele pe care trebuie să le ducem și noi, ca să ne fie o pildă în copilărie, tinerețe și maturitate.

Părinții lui Isus erau săraci și depindeau de truda lor zilnică. El era obișnuit cu sărăcia, cu sacrificiul de sine și cu lipsurile. Experiența aceasta l-a fost de folos. În viața Sa de muncă nu existau clipe de lenevie, care să invite ispita. Nu au existat ore lipsite de o preocupare, care să deschidă calea pentru legături corupătoare. Pe cât a fost cu puțință, El a închis ușa în fața ispititorului. Nici câștigul, nici plăcerea, nici laudele, nici muștrările nu l-au putut determina să consimtă la o faptă rea. Era înțelept în a discerne răul și puternic în a-i rezista. Hristos a fost singurul om fără păcat care a locuit vreodată pe pământ, cu toate că aproape treizeci de ani El a trăit printre locuitorii stricați din Nazaret. Faptul acesta este o muștrare pentru cei care consideră că, pentru a trăi o viață curată, ei depind de loc, de avere sau de belșug. Ispita, sărăcia și greutățile sunt adevărata disciplină necesară pentru dezvoltarea curăției și a tăriei de caracter.

Isus a trăit într-o casă țărănească și, cu credincioșie și voioșie, și-a îndeplinit partea în purtarea poverilor familiei. El fusese Conducătorul cerului și îngerii se desfătaseră în împlinirea cuvântului Său; acum, era un lucrător harnic, un Fiu ascultător și iubitor. El a învățat o meserie și lucra cu mâinile Lui în atelierul de dulgherie, împreună cu Iosif. În îmbrăcămintea simplă a unui muncitor obișnuit, El mergea pe străzile târgușorului, ducându-Se și venind de la lucrul Său umil. El nu și-a folosit puterea

dumnezeiască pentru a-Și micșora poverile sau pentru a-Și ușura munca.

În timp ce Isus a muncit în copilărie și tinerețe, mintea și corpul Său s-au dezvoltat. El nu Și-a folosit puterile fizice cu nepăsare, ci în așa fel încât să fie păstrate în sănătate, pentru ca El să fie capabil să facă cea mai bună lucrare în orice privință. El nu voia să fie imperfect nici chiar în mânuirea uneltelor. Era desăvârșit atât ca lucrător, cât și în caracter. Prin exemplul Său, ne-a învățat că avem datoria să fim harnici, că lucrarea noastră trebuie să fie îndeplinită cu precizie și perfecțiune și că o astfel de lucrare este onorabilă. Exercițiul, care învață mâinile să fie folositoare și-i formează pe tineri să-și ducă partea din poverile vieții, dă putere fizică și dezvoltă orice abilitate. Toți trebuie să găsească ceva de făcut, care să fie de folos pentru ei înșiși și de ajutor pentru alții. Dumnezeu a rânduit munca pentru a fi o binecuvântare și numai muncitorul harnic găsește adevărata glorie și bucurie a vieții. Aprobarea lui Dumnezeu rămâne cu o iubitoare asigurare asupra copiilor și tinerilor care își îndeplinesc partea cu bucurie, împărțășind poverile tatălui și ale mamei. Astfel de copii vor intra în viață ca membri folositori ai societății.

Tot timpul cât a trăit printre oameni, Mântuitorul nostru a împărțășit soarta celor săraci. Din propria viață cunoștea grijile și poverile lor și putea să-i mângâie și să-i încurajeze pe toți lucrătorii umili. Aceia care au o concepție corectă despre învățătura pe care ne-o dă viața Sa nu vor considera niciodată că trebuie să se facă deosebire între clasele sociale, că bogații trebuie să fie onorați mai

mult decât săracii demni și respectabili.

Isus a pus tact și voie bună în lucrarea Sa. Se cer multă răbdare și spiritualitate pentru a introduce religia Bibliei în viața de familie și în activitatea zilnică, pentru ca în ocupațiile vremelnice ochiul să poată rămâne ațintit numai la mărirea lui Dumnezeu. Și în această privință Hristos a fost un ajutor. El niciodată n-a fost atât de împovărat de griji lumești, încât să nu aibă timp sau preocupare pentru lucrurile cerești. Deseori Își exprima bucuria inimii, cântând psalmi și melodii cerești. Deseori locuitorii din Nazaret Îi auzeau vocea înălțându-se în laude și mulțumiri către Dumnezeu. El întreținea legătura cu cerul prin cântec, iar când tovarășii Săi se plângeau de oboseala muncii, erau înviorați de sublimele melodii ieșite de pe buzele Sale. Imnurile Sale de laudă păreau că izgonesc îngerii răi și, asemenea fumului de tămâie, umpleau locul cu mireasmă. Mintească ascultătorilor Săi era transportată din exilul ei pământesc spre căminul ceresc.

Isus a fost izvorul harului vindecător pentru lume și, în toți acei ani pe care i-a petrecut retras la Nazaret, viața Lui s-a revărsat în râuri de iubire și de bunătate. Bătrânii, oamenii întristați și împovărați de păcat, copiii la joacă, în bucuria lor nevinovată, micile creaturi din crânguri, animalele răbdătoare, purtătoare de poveri - toată suflarea era mai fericită datorită prezenței Sale. El, al cărui cuvânt puternic susținea lumile, Se apleca să aline o pasăre rănită. Nu rămânea nimic neobservat de El, nimeni căruia să nu fie gata să îi slujească. Astfel, în timp ce creștea în înțelepciune și în statură, Isus Se făcea tot mai plăcut și înaintea lui Dumnezeu, și înaintea

oamenilor. El atrăgea simpatia tuturor inimilor, arătându-Se în stare să-i iubească pe toți. Atmosfera de nădejde și de curaj care-L înconjura Îl făcea o binecuvântare în orice casă. Adesea, în sinagogă, în ziua de Sabat, El era invitat să citească învățătura din profeți, iar inimile ascultătorilor tresăltau atunci când o nouă lumină strălucea cu putere din cuvintele binecunoscute ale textului sacru.

Cu toate acestea, Isus Se ferea de îngâmfare. În toți anii cât a stat la Nazaret, El n-a manifestat nimic din puterea Sa făcătoare de minuni. N-a căutat poziții și nu Și-a atribuit titluri. Viața Sa liniștită și simplă și chiar tăcerea Sfințelor Scripturi cu privire la prima parte a vieții Sale ne învață o lecție importantă. Cu cât viața copilului este mai liniștită și mai simplă, cu cât este mai liberă de emoții artificiale și mai în armonie cu natura, cu atât mai favorabilă este dezvoltării fizice și mintale, precum și tăriei spirituale.

Isus este exemplul nostru. Sunt mulți care se ocupă cu interes de perioada slujirii Sale publice, în timp ce trec cu vederea învățăturile care decurg din primii Săi ani. Dar tocmai în viața Sa de familie El este un model pentru toți copiii și tinerii. Mântuitorul a consimțit să Se coboare în sărăcie, ca să ne învețe cât de aproape putem umbla cu Dumnezeu, chiar și atunci când avem de dus o viață umilă. El a trăit pentru a mulțumi, onora și proslăvi pe Tatăl Său în lucrurile obișnuite ale vieții. Lucrarea Sa a început prin binecuvântarea lucrului umil al meseriașilor care trudeau pentru pâinea lor zilnică. El îndeplinea lucrarea lui Dumnezeu tot atât de mult atunci când lucra la tejgheaua dulgherului ca și atunci când făcea minuni pentru mulțime. Și fiecare tânăr care urmează

exemplul lui Hristos de credincioșie și de ascultare în familia Sa umilă își poate însuși aceleași cuvinte spuse despre El de Tatăl, prin Duhul Sfânt: „Iată robul Meu, pe care-L sprijin, Alesul Meu, în care Își găsește plăcere sufletul Meu.”

Capitolul 4

Botezul

Capitol bazat pe textele din Matei 3:13-17; Marcu 1:9-11; Luca 3:21,22

Vestea despre prorocul din pustie și despre solia sa minunată s-a răspândit în toată Galileea. Cuvintele acestea au ajuns la locuitorii din satele cele mai îndepărtate de prin munți și la pescarii de lângă mare, și în inimile acelea sincere și deschise au găsit un ecou favorabil. În Nazaret, ele au fost duse și în atelierul de tâmplărie, care fusese al lui Iosif, și Cineva a recunoscut chemarea. Timpul Său venise. Lăsând munca de toate zilele, Și-a luat rămas-bun de la mama Lui și a pornit împreună cu concetățenii Lui, care se duceau cu grămada la Iordan.

Când Isus a venit la botez, Ioan a recunoscut în El o curăție de caracter cum niciodată nu întâlnise la vreun om. Însăși atmosfera prezenței Lui era sfântă și inspira respect. De la mulțimile care se adunaseră în jurul lui la Iordan, Ioan auzise povestiri de crime îngrozitoare și întâlnise oameni greu apăsați de povara multelor păcate, dar niciodată nu se apropiase de o ființă omenească de la care să pornească o influență atât de dumnezeiască. Toate acestea erau în armonie cu ceea ce îi fusese descoperit lui Ioan cu privire la Mesia. Cu toate acestea, s-a dat înapoi în fața cererii lui Isus. Cum putea el, un păcătos, să-L boteze pe Cel fără păcat? Și pentru ce să

se supună El, care nu avea nevoie de pocăință, la un ritual care însemna mărturisirea unei vinovății ce trebuia spălată?

Când Isus a cerut botezul, Ioan s-a dat înapoi, strigând: „Eu am trebuință să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?” Hotărât, dar plin de bunătate, Isus a răspuns: „Lasă-Mă acum, căci așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit.” Și Ioan, supunându-se, L-a condus la Iordan, unde L-a cufundat în apă. În clipa în care ieșea, Isus a văzut cum „s-a deschis cerul și Duhul Sfânt S-a pogorât peste El în chip trupesc, ca un porumbel”. Isus n-a primit botezul ca o mărturisire a unei vinovății proprii. El S-a făcut una cu păcătoșii, mergând pe calea pe care trebuia să mergem noi și făcând lucrul pe care trebuia să-l facem noi. Viața Sa de după botez, o viață de suferință îndurată cu răbdare, ne este, de asemenea, o pildă.

Îndată ce a ieșit din apă, Isus S-a plecat în rugăciune pe malul râului. În fața Lui se deschidea o eră nouă și însemnată. Acum începea lupta vieții Sale pe o scară mai largă. Cu toate că era Domnul Păcii, venirea Lui trebuia să fie ca străfulgerarea unei săbii. Împărăția pe care venise s-o întemeieze era contrară aceleia dorite de iudei. El, care era temelia ritualurilor și organizării poporului Israel, urma să fie privit ca vrăjmașul și distrugătorul lui. El, care proclamase Legea pe Sinai, urma să fie condamnat ca unul care o calcă. El, care venise să sfărâme puterea lui Satana, urma să fie acuzat ca fiind Beelzebul. Nimeni nu L-a înțeles pe pământ, iar în timpul lucrării Lui trebuia să rămână singur. Cât a trăit, nici mama și nici frații Lui nu I-au înțeles lucrarea. Nici chiar ucenicii nu L-au înțeles. El locuise în lumina veș-nică, fiind una cu Dumnezeu, dar

viața pe pământ trebuia să o ducă în singurătate.

Fiind una cu noi, trebuia să poarte povara vinovăției și a blestemului nostru. Cel fără păcat trebuia să sufere ocara păcatului. Iubitorul de pace trebuia să trăiască în mijlocul certurilor, adevărul să locuiască împreună cu minciuna, curăția, cu ticăloșia. Pentru spiritul Lui, fiecare păcat, fiecare discordie și fiecare plăcere murdară, pe care le adusesese neascultarea, erau un chin. Singur trebuia să urce cărarea, singur trebuia să ducă povara. Asupra Lui, care Își părăsise slava și îmbrăcase slăbiciunea omenească, urma să apese răscumpărarea lumii. El a văzut și a simțit totul, dar ținta Lui a rămas neclintită. De brațul Lui depindea salvarea neamului omenesc decăzut și El a întins mâna ca să prindă mâna Iubirii atotputernice.

Privirea Mântuitorului părea că străbate cerul, în timp ce lăuntrul Său se revărsa în rugăciune. El știa bine cât de mult împietrise păcatul inima oamenilor și cât de greu le va fi acestora să înțeleagă lucrarea Lui și să primească darul mântuirii. El a cerut cu stăruință putere de la Tatăl să biruiască necredința lor, să sfărâme lanțurile prin care Satana îi ținea în robie și, pentru binele lor, să-l învingă pe distrugător. A cerut o dovadă că Dumnezeu primește omenirea în persoana Fiului Său. Niciodată nu auziseră îngerii o rugăciune ca aceasta. Ei erau nerăbdători să aducă iubitului lor Conducător un cuvânt de asigurare și de mângâiere. Dar nu; Tatăl Însuși va răspunde la cererea Fiului Său. Direct de la tron au pornit razele slavei Sale. Cerurile s-au deschis și asupra frunții Mântuitorului a coborât un chip de porumbel din cea mai curată lumină - simbol potrivit pentru El, Cel umil și blând.

Din mulțimea imensă de lângă Iordan, puțini, în afară de Ioan, au înțeles această descoperire cerească. Cu toate acestea, întreaga adunare era pătrunsă de prezența Dumnezeirii. Lumea stătea în picioare, privind în tăcere la Hristos. Trupul Lui era scăldat în lumina veșnică ce înconjoară tronul lui Dumnezeu. Fața Lui înălțată spre cer era plină de slavă, așa cum niciodată nu văzuseră ei o față de om. Din cerurile deschise s-a auzit un glas zicând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.” Cuvintele acestea de recunoaștere au fost date pentru a inspira credință în inima celor de față și pentru a-L întări pe Mântuitorul în lucrarea Lui. Cu toate că păcatele unei lumi vinovate se adunau asupra lui Hristos, cu toate că Se umilise ca să ia asupra Lui firea noastră decăzută, glasul venit din cer L-a declarat ca Fiu al Celui Veșnic.

Ioan fusese adânc mișcat văzându-L pe Isus plecat în rugăciune, stăruind cu lacrimi pentru aprobarea Tatălui. Când slava lui Dumnezeu L-a înconjurat și s-a auzit glasul din cer, Ioan a recunoscut semnul făgăduit de Dumnezeu. Știa acum că-L botezase pe Răscumpărătorul omenirii. Duhul Sfânt a venit asupra lui și, cu mâna întinsă spre Isus, a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”.

Nici ascultătorii și nici cel care vorbise n-au înțeles însemnătatea cuvintelor „Mielul lui Dumnezeu”. Pe muntele Moria, Avraam fusese întrebat de fiul său: „Tată, [...] unde este mielul pentru arderea de tot?” Tatăl a răspuns: „Fiule, Dumnezeu Însuși va purta grija de mielul pentru arderea de tot” (Geneza 22:7,8). În

berbecul oferit providențial în locul lui Isaac, Avraam a văzut simbolul Aceluia care avea să moară pentru păcatele oamenilor. Prin Isaia, Duhul Sfânt, folosind aceeași ilustrație, a prorocit despre Mântuitorul: „Ca un miel pe care-l duci la măcelărie.” „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:7,6). Dar poporul lui Israel n-a priceput învățătura aceasta. Mulți socoteau jertfele la fel cum priveau păgânii la sacrificiile lor - daruri prin care să înduplece Divinitatea. Dumnezeu dorea să-i învețe că din iubirea Lui avea să pornească Darul care putea să-i împace cu Sine.

Cuvintele spuse lui Isus la Iordan - „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” - cuprind întregul neam omenesc. Dumnezeu l-a vorbit lui Isus ca reprezentant al nostru. În ciuda tuturor păcatelor și slăbiciunilor noastre, noi nu suntem aruncați ca fiind fără valoare. El ne-a primit „în Preaiubitul Lui” (Efeseni 1:6). Slava așezată asupra lui Hristos este o cheazășie a iubirii lui Dumnezeu față de noi. Ea ne vorbește despre puterea rugăciunii - cum poate ajunge glasul omenesc la urechea lui Dumnezeu și cum sunt primite cererile noastre în curțile cerești. Prin păcat, pământul a fost despărțit de cer și înstrăinat de comuniunea cu el, dar Isus l-a legat din nou de tronul slavei. Iubirea Lui l-a înconjurat pe om și a ajuns la cerurile preaînalte. Lumina care a venit prin porțile deschise ale cerului asupra Mântuitorului nostru va veni și asupra noastră atunci când ne rugăm pentru ajutor, ca să ne împotrivim ispitei. Glasul care l-a vorbit lui Isus îi spune fiecărui suflet credincios: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.”

„Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2). Răscumpărătorul nostru a deschis drumul, pentru ca și cel mai păcătos, cel mai nenorocit, cel mai persecutat și cel mai disprețuit dintre oameni să poată intra la Tatăl. Toți pot avea un cămin în locuințele pe care Isus S-a dus să le pregătească. „Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, Cel ce închide și nimeni nu va deschide: Iată, ți-am pus înaintea ta o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide” (Apocalipsa 3:7,8).

Capitolul 5

Ispitirea Lui Isus

Capitol bazat pe textele din Matei 4:1-11; Marcu 1: 12,13; Luca 4:1-13

„Isus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan și a fost dus de Duhul în pustie.” Cuvintele lui Marcu au un înțeles mai adânc. El spune: „Îndată după aceea, Duhul L-a mânat pe Isus în pustie, unde a stat patruzeci de zile, fiind ispitit de Satana. Acolo stătea împreună cu fiarele sălbătice.” „N-a mâncat nimic în zilele acelea.” Când a fost dus în pustie pentru a fi ispitit, Isus a fost mânat de Duhul lui Dumnezeu. El nu a chemat ispita. S-a dus în pustie ca să fie singur și să mediteze asupra misiunii și lucrării Sale. Prin post și rugăciune, El avea să-și întărească sufletul pentru cărarea însângerată pe care trebuia să meargă. Dar Satana știa că Isus S-a dus în pustie și a socotit că acela era timpul cel mai potrivit pentru a se apropia de El.

În lupta care se dădea între Domnul luminii și mai marele împărăției întunericului aveau să se hotărască lucruri mari pentru lume. După ce l-a ademenit pe om la păcat, Satana avea pretenția că pământul este al lui și s-a numit pe sine domn al acestei lumi. Pentru că părinții neamului omenesc primiseră firea lui, el voia să-și așeze împărăția aici. El spunea că oamenii l-au ales ca domnitor. Câștigând stăpânirea asupra oamenilor, el și-a întins puterea peste lumea întreagă, Hristos a venit să respingă pretenția lui Satana. Ca

Fiu al omului, Hristos avea să stea hotărât de partea lui Dumnezeu. În felul acesta, se dovedea că Satana nu stăpânea întregul neam omenesc, iar pretenția lui asupra lumii era falsă. Toți cei care doreau aveau să fie eliberați de sub puterea lui. Stăpânirea pierdută de Adam prin păcat avea să fie recâștigată.

Încă de când i s-a spus șarpelui în Eden: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei” (Geneza 3:15), Satana a știut că nu are o stăpânire absolută asupra lumii. Se vedea că în oameni lucrează o putere împotriva stăpânirii lui. Cu interes profund, el a urmărit jertfele aduse de Adam și de fiii lui. În ceremoniile acestea, el a întrezărit simbolul unei legături între pământ și cer. S-a hotărât să se interpună în această legătură și s-o rupă. El a prezentat în mod fals atât pe Dumnezeu, cât și formele care îi conduceau pe oameni la Mântuitorul. Oamenii au fost făcuți să se teamă de Dumnezeu ca de Unul care avea plăcere să-i distrugă. Jertfele care ar fi trebuit să descopere iubirea Sa erau aduse numai ca să potolească mânia Lui. Satana îi ațâța pe oameni la patimi urâte, ca astfel să-i poată stăpâni mai bine. Când s-a dat Cuvântul scris al lui Dumnezeu, Satana a studiat profețiile cu privire la venirea Mântuitorului, Din generație în generație, el a lucrat ca să-i orbească pe oameni față de aceste profeții, și ei să-L respingă pe Hristos la venirea Lui.

Nu fără piedici urma să câștige Comandantul cerului inimile oamenilor pentru Împărăția Lui. El a fost atacat de cel rău fără încetare chiar de când era un prunc în Betleem. În Hristos se manifesta chipul lui Dumnezeu și, pe motivul acesta, sfaturile

demonice luaseră hotărârea să-L doboare. N-a fost ființă în lumea aceasta care să scape de puterea înșelătorului. Forțele confederației răului au fost împinse, după un plan hotărât, să se lupte cu El și, dacă va fi cu puțință, să-L biruiască. La botezul Mântuitorului, Satana se găsea între cei de față. A văzut slava Tatălui acoperindu-L pe Fiul Său. A auzit glasul lui Iehova adevărind dumnezeirea lui Isus. De la căderea lui Adam în păcat, neamul omenesc se desprinsese de legătura directă cu Dumnezeu; legătura între cer și pământ se făcuse prin Hristos. Dar acum, la venirea lui Isus, „într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (Romani 8:3), Tatăl Însuși a vorbit. Mai înainte, comunicase cu omenirea prin Hristos; acum, comunica în Hristos. Satana nădăjduia că dezgustul pe care-l are Dumnezeu față de păcat va aduce o despărțire veșnică între cer și pământ, dar acum s-a dovedit că legătura dintre Dumnezeu și om fusese restabilă.

Mulți spun că ar fi fost cu neputință ca Hristos să fie biruit de ispită. În cazul acesta, nu putea să fie așezat în locul lui Adam și n-ar fi putut să câștige biruința pierdută de Adam. Dacă noi am avea de dus o luptă mai grea decât a avut de dus Hristos, El n-ar mai fi în stare să ne ajute. Dar Mântuitorul nostru a luat corpul omenesc cu toate slăbiciunile lui. El a luat natura omului cu posibilitatea căderii în ispită. Tot ce avem noi de suportat a fost suportat și de El.

Atât la Hristos, cât și la perechea sfântă din Eden, pofta a stat la temelia primei mari ispite. De acolo, de unde a început ruina noastră, trebuia să înceapă lucrarea pentru mântuire. După cum, prin cedarea în fața poftii, Adam a căzut, tot astfel, prin înfrângerea

poftei, Hristos trebuia să biruiască. „Acolo a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți, la urmă a flămânzit. Ispititorul s-a apropiat de El și I-a zis: «Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini.» Drept răspuns, Isus i-a zis: «Este scris: Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.»”

De la Adam până la Hristos, neînfrânarea a făcut să crească puterea poftelor și a pasiunilor până când acestea au ajuns să nu mai aibă aproape nicio limită. Din cauza aceasta, oamenii au decăzut și s-au îmbolnăvit, iar în ei nu s-a mai găsit putere pentru biruință. Pentru binele omului, Hristos a câștigat biruința, îndurând cea mai grea încercare. Pentru fericirea noastră, El a exercitat o stăpânire de sine mai tare decât foamea sau moartea. Și tocmai în această primă biruință erau cuprinse atâtea lucruri care se găsesc în toate luptele noastre cu puterile întunericului.

Când a intrat în pustie, Isus era înconjurat de slava Tatălui. Absorbit în comuniunea cu Dumnezeu, a fost înălțat mai presus de slăbiciunile omenești. Dar slava s-a depărtat și El a fost lăsat singur să lupte cu ispita. Ea înainta din toate părțile. Natura Sa omenească se cutremura în fața luptei care Îl aștepta. Timp de patruzeci de zile, El postise și Se rugase. Slab și sfârșit de puteri din cauza foamei, obosit și hărțuit de gânduri, „atât de schimonosită Îi era fața și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor” (Isaia 52:14). Acum era o ocazie pentru Satana. Acum, credea el, va putea să-L învingă pe Hristos.

Deodată a venit la Mântuitorul, ca și cum ar fi fost un răspuns la rugăciunea Lui, cineva având înfățișarea unui înger ceresc. Acesta I-a spus că a primit poruncă de la Dumnezeu să spună că postul lui Hristos se terminase. După cum Dumnezeu trimisese un înger să oprească mâna lui Avraam ca să nu-I jertfească pe Isaac, tot astfel Tatăl, mulțumit de voința lui Hristos de a merge pe drumul însângerat, trimisese un înger să-L elibereze; aceasta I-a fost vestea adusă lui Isus. Mântuitorul era istovit de foame, tânjind după hrană, când Satana L-a atacat pe neașteptate. Arătând la pietrele presărate în pustie, pietre în formă de pâine, ispititorul zise: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini.”

Deși înfățișarea lui era ca a unui înger de lumină, aceste prime cuvinte - „dacă ești Fiul lui Dumnezeu” - i-au trădat caracterul. Era o încercare vicleană de a introduce îndoiala. Dacă Isus ar fi făcut ceea ce propunea Satana, ar fi însemnat că primește îndoiala. Planul ispititorului era acela de a-L doborî pe Hristos prin aceleași mijloace care îi aduseseră biruința față de neamul omenesc, la început. Cu câtă prefăcătorie se apropiase Satana de Eva în Eden! „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: «Să nu mâncați din toți pomii din grădină?»” (Geneza 3:1).

În ce privește cuvintele ispititorului, ele cuprindeau un adevăr, dar, în felul lui de a le spune, se simțea disprețul ascuns față de cuvintele lui Dumnezeu. În forma negativă, era o îndoială față de sinceritatea cuvintelor lui Dumnezeu. Satana căuta să infiltreze în mintea Evei gândul că Dumnezeu nu va face cum a zis, că a-i reține un fruct atât de frumos era în contradicție cu iubirea și mila Sa față

de om. Așa a căutat ispititorul și acum să-I inspire lui Hristos sentimentele lui — „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu.” Cuvintele acestea erau amestecate cu venin. În tonul glasului lui era o expresie de totală necredință. Așa să-L trateze Dumnezeu pe Fiul Lui? Să-L lase El în pustie cu fiarele sălbatice, fără hrană, fără prieteni, fără mângâiere? El căuta să insinueze că Dumnezeu n-a dorit niciodată ca Fiul Lui să ajungă într-o stare ca aceasta. „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu”, atunci arată-Ți puterea, salvându-Te din cleștele acesta grozav al foamei. Poruncește ca aceste pietre să se facă pâini.

Cuvintele pornite din ceruri: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:17) încă mai răsunau în urechile lui Satana. Dar el era hotărât să-L facă pe Isus să-Și piardă încrederea în această mărturie. Cuvântul lui Dumnezeu a fost pentru Isus asigurarea că misiunea Sa era dumnezeiască. El venise să trăiască în mijlocul oamenilor ca om, și Cuvântul spunea lămurit care era legătura Lui cu Tatăl. Dar scopul lui Satana era de a-L face să Se îndoiască de acest cuvânt. Dacă putea să clatine încrederea lui Hristos în Dumnezeu, Satana știa că victoria în această luptă va fi a lui. Ar fi putut atunci să-L învingă pe Hristos. El spera că, sub presiunea disperării și a foamei grozave, Isus avea să-Și piardă încrederea în Tatăl Său și să facă o minune în favoarea Sa. Dacă ar fi făcut lucrul acesta, planul mântuirii ar fi fost zădărnicit.

Când Satana și Fiul lui Dumnezeu s-au întâlnit prima dată în luptă, Hristos era Conducătorul oștilor cerești, iar Satana, căpetenia răscoalei din ceruri, a fost aruncat afară. Acum rolurile păreau să fie inversate și Satana căuta să speculeze cât mai mult presupusul lui

avantaj. Unul dintre cei mai puternici îngerii, spunea el, a fost izgonit din ceruri. Înfrățirea lui Isus arăta ca și cum El ar fi fost îngerul acela căzut, uitat de Dumnezeu și părăsit de oameni. O ființă cerească ar fi fost în stare să-și susțină pretențiile, făcând o minune: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini.” Un fapt care dovedește putere creatoare, a spus ispititorul mai departe, ar fi o dovadă suficientă a divinității. Aceasta va pune capăt oricărei discuții.

Nu fără luptă a putut Isus să-l asculte în tăcere pe marele amăgitor. Dar Fiul lui Dumnezeu n-avea nevoie să-i dovedească lui Satana divinitatea Sa sau să-i explice motivul umilinței Sale. Dacă ar fi ascultat de cererile răzvrătitului, nu s-ar fi câștigat nimic bun, nici pentru slava lui Dumnezeu, nici pentru om. Dacă Hristos ar fi ascultat de sugestia vrăjmașului, Satana încă ar mai fi zis: „Arată-mi un semn, ca să pot crede că ești Fiul lui Dumnezeu!” Faptele n-ar fi fost în stare să sfărâme puterea revoltei din inima lui. Hristos, pe de altă parte, nu căuta să folosească puterea dumnezeiască pentru binele Său. El venise să suporte încercările așa cum trebuie să le suportăm noi, lă sându-ne o pildă de supunere și credință. Nici atunci, nici altă dată cât a fost pe pământ, n-a făcut vreo minune pentru Sine. Lucrările Lui minunate erau săvârșite pentru binele altora. Cu toate că l-a recunoscut de la început pe Satana, Isus nu S-a lăsat provocat la ceartă cu el. întărit de amintirea glasului din cer, S-a sprijinit pe iubirea Tatălui Său. El nu stătea de vorbă cu ispita.

Isus l-a întâmpinat pe Satana folosind cuvintele Scripturii. „Stă scris”, a spus El. În toate ispitele, arma Lui de luptă a fost Cuvântul

lui Dumnezeu. Satana I-a cerut lui Hristos să facă o minune, ca semn al dumnezeirii Lui. Dar ceea ce e mai mare decât toate minunile - o încredere neclintită într-un „așa zice Domnul” - era un semn care nu putea fi pus în discuție. Atâta vreme cât Hristos Și-a păstrat această atitudine, ispititorul n-a putut câștiga niciun avantaj.

Tocmai în timpul celei mai mari slăbiciuni a fost asaltat Isus de cele mai grozave ispite. Satana credea că în felul acesta va birui. Cu planul acesta, câștigase biruința asupra oamenilor. Când puterea scădea, când voința slăbea și când credința în Dumnezeu începea să cedeze, oameni care timp îndelungat luptaseră ca niște viteji pentru adevăr erau biruiți. Ori de câte ori este cineva înconjurat de nori, încurcat de împrejurări sau lovit de sărăcie sau de vreo nenorocire, Satana e și el acolo ca să ispitească și să necăjească. El atacă punctele slabe din caracterul nostru. El caută să clatine încrederea noastră în Dumnezeu, care îngăduie să existe asemenea stări de lucruri. Suntem ispitiți să ne pierdem încrederea în Dumnezeu și să-I punem la îndoială iubirea Lui. Adesea ispititorul vine la noi, cum s-a dus la Hristos, înfățișându-ne slăbiciunea și defectele noastre. El speră să descurajeze sufletul și să sfărâme legătura noastră cu Dumnezeu. Atunci e sigur de prada lui. Dar, dacă îl vom întâmpina așa cum l-a întâmpinat Isus, vom scăpa de multe înfrângeri. Dacă stăm de vorbă cu vrăjmașul, îi dăm ocazie să câștige.

Când i-a spus ispititorului: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”, Hristos a repetat cuvintele pe care le rostise către Israel cu paisprezece veacuri mai înainte: „Domnul, Dumnezeul tău, te-a călăuzit în timpul acestor

patruzeci de ani în pustie [...] te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame și te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoșteai și nici părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura Domnului trăiește omul” (Deuteronomul 8:2,3, KJV). În pustie, când se isprăviseră toate merindele, Dumnezeu le-a trimis celor din poporul Său mană din cer; li se dădea în fiecare zi hrană îndestulătoare. Lucrul acesta trebuia să-i învețe că, atâta timp cât aveau încredere în Dumnezeu și urmau căile Lui, El nu-i uita. Mântuitorul practica acum învățătura pe care o dăduse lui Israel. Prin Cuvântul lui Dumnezeu i se dăduse ajutor poporului evreu și tot prin același Cuvânt trebuia să primească ajutor și Isus. El aștepta timpul când Dumnezeu avea să-I aducă alinare. Se afla în locurile acelea pustii pentru că ascultase de Dumnezeu și nu voia să obțină hrană prin ascultarea de sfatul lui Satana. În fața universului, care era martor, El a dovedit că e mai ușor să suferi orice rău ar veni decât să te desparți de Dumnezeu cât de puțin. „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”

În ultimul mare conflict al luptei cu Satana, aceia care Îi vor rămâne credincioși lui Dumnezeu vor vedea cum li se ia orice mijloc de întreținere. Pentru că ei refuză să calce Legea Sa, ca să asculte, în schimb, de puterile pământești, li se va interzice să cumpere și să vândă. În cele din urmă, se va da un decret ca toți să fie omorâți (vezi Apocalipsa 13:11-17). Dar celui care ascultă de Dumnezeu i se dă făgăduința: „Acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine și apa nu-i va lipsi” (Isaia 33:16). Prin această făgăduință vor trăi copiii lui Dumnezeu. În timp

ce pământul va fi pustiit de foamete, ei vor fi hrăniți. „Ei nu rămân de rușine în ziua nenorocirii, ci au de ajuns în zilele de foamete” (Psalmii 37:19). Timpul acesta de mare nenorocire a fost văzut de profetul Habacuc și cuvintele lui exprimă credința bisericii. „Chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da niciun rod, rodul măslinului va lipsi și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele” (Habacuc 3:17,18).

Dintre toate învățăturile pe care le putem lua din ispitirea cea mare pe care a avut-o Domnul nostru la început, niciuna nu este mai mare decât cea cu privire la puterea de stăpânire asupra poftelor și a pasiunilor. În toate veacurile, ispitele care făceau apel la natura fizică au avut cel mai mare efect pentru a corupe și a degrada omenirea. Prin necumpătare, Satana lucrează la distrugerea puterilor mintale și morale pe care Dumnezeu i le-a dat omului ca pe o înzestrare prețioasă. În felul acesta, omul nu mai este în stare să aprecieze lucrurile care au o valoare veșnică. Prin căutarea după satisfacerea dorințelor senzuale, Satana vrea să șteargă din suflet orice asemănare cu Dumnezeu.

Prin propria putere, este cu neputință să aducem la tăcere pretențiile firii noastre decăzute. Pe calea aceasta, Satana își trimite ispitele asupra noastră. Hristos știe că vrăjmașul va veni la orice ființă omenească, încercând să profite de slăbiciunile moștenite și să-i ademenească, prin minciunile și viclenia lui, pe toți aceia care nu și-au pus încrederea în Dumnezeu. Mergând prin locurile pe unde

trebuie să treacă omul, Domnul a pregătit calea pentru ca noi să biruim. El nu vrea să fim dezavantajați în lupta cu Satana. Nu vrea să ne lăsăm intimidați, descurajați de atacurile șarpelui. „Îndrăzniți”, zice El, „Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33). Cel care se luptă împotriva forțelor poftei trebuie să privească la Mântuitorul în pustia ispitei, să-L vadă în agonie pe cruce, când a strigat „Mi-e sete”. El a suportat tot ce putem suporta și noi. Biruința Lui este biruința noastră.

Hristos ne-a arătat cum se ajunge aici. Prin ce mijloc a biruit El în lupta cu Satana? Prin Cuvântul lui Dumnezeu. El n-a putut să Se împotrivescă ispitei decât prin Cuvânt. „Stă scris”, a spus El. Nouă ne-au fost date „făgăduințele Lui nespuse de mari și de scumpe ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte” (2 Petru 1:4). Fiecare făgăduință din Cuvântul lui Dumnezeu ne aparține. Trebuie să trăim „prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Când sunteți atacați de ispite, nu priviți la împrejurări sau la slăbiciunile personale, ci la puterea Cuvântului. Toată această putere vă este dată. „Strâng Cuvântul Tău în inima mea”, zice psalmistul, „ca să nu păcătuiesc împotriva Ta.” „După cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori” (Psalmii 119:11; 17:4).

Capitolul 6

Nicodim

Capitol bazat pe textele din Ioan 3:1-17

Nicodim avea o poziție înaltă și de mare răspundere în națiunea iudeilor. Educația lui fusese dintre cele mai alese; avea talente puțin obișnuite și era un membru onorat al consiliului național. Împreună cu alții, el fusese mișcat de învățătura lui Isus. Cu toate că era bogat, învățat și onorat, fusese atras în mod neînțeles de umilul Nazarinean. Învățăturile pornite de pe buzele Mântuitorului îl impresionaseră foarte mult și dorea să cunoască mai mult din aceste adevăruri minunate.

De când auzise de Isus, Nicodim începuse să studieze cu râvnă profețiile despre Mesia și, cu cât studia mai mult, cu atât era mai mult convins că El era Cel care trebuia să vină. Ca mulți alții din Israel, fusese întristat de profanarea templului. Fusese de față când Isus îi izgonise pe cumpărători și pe vânzători; văzuse manifestarea cea minunată a puterii dumnezeiești; L-a văzut pe Mântuitorul primindu-i pe cei săraci și vindecându-i pe cei bolnavi; văzuse privirea lor plină de bucurie și ascultase cuvintele lor de laudă și nu putea pune la îndoială faptul că Isus din Nazaret era trimisul lui Dumnezeu.

El dorea din toată inima să stea de vorbă cu Isus, dar se ferea să

meargă la El pe față. Ar fi fost prea umilitor pentru un conducător al iudeilor să manifeste simpatie pentru un învățător până atunci atât de puțin cunoscut. Iar dacă vizita lui ar fi ajuns la cunoștința Sinedriului, ar fi făcut ca asupra lui să se reverse disprețul și bănuielile lor. Așa că s-a hotărât să aibă o întâlnire tainică, scuzându-se pe motivul că, dacă ar fi mers pe față, și alții ar fi urmat pilda lui. Aflând prin cercetări anume făcute că locul unde Se retrăgea Mântuitorul era pe Muntele Măslinilor, el a așteptat până când orașul s-a cufundat în liniște și după aceea L-a căutat.

In fața lui Hristos, Nicodim a simțit o stranie timiditate, pe care a căutat să o ascundă sub o aparență de calm și demnitate. „Învățătorule”, zise el, „știm că ești un Învățător venit de la Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.” Vorbind de darurile deosebite pe care le avea Isus ca învățător, precum și de puterea Lui uimitoare de a face minuni, el spera să netezească drumul pentru a-I pune întrebări. Cuvintele lui aveau ca scop să exprime și să producă încredere, dar, de fapt, exprimau necredință. El nu L-a recunoscut pe Isus ca Mesia, ci numai ca pe un Învățător trimis de Dumnezeu. În loc să răspundă la aceste cuvinte de salutare, Isus Și-a îndreptat privirea asupra vorbitorului ca și când ar fi citit în sufletul lui. În înțelepciunea Sa nețărmită, a văzut în fața Sa un om care căuta adevărul. El știa pentru ce a venit și, cu dorința de a adânci și mai mult convingerea care se găsea în mintea ascultătorului, i-a vorbit în mod direct, spunând solemn, dar blând: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3).

Nicodim venise la Domnul cu gândul să aibă o discuție cu El, dar Isus i-a vorbit despre principiile fundamentale ale adevărului. El i-a spus lui Nicodim: Nu de cunoștințe teoretice ai nevoie atât de mult, ci de renaștere spirituală. Nu trebuie să-ți satisfaci curiozitatea, ci să ai o inimă nouă. Trebuie să primești o viață nouă de sus, înainte de a putea aprecia lucrurile cerești. Până când nu se produce această schimbare, care face toate lucrurile noi, nu-ți va fi de niciun folos să discuți autoritatea sau misiunea Mea.

Nicodim ascultase predica lui Ioan Botezătorul despre pocăință și botez și auzise cum îi îndruma pe oameni către Acela care trebuia să-i boteze cu Duhul Sfânt. El însuși simțise că între iudei era o mare lipsă de spiritualitate, că erau stăpâniți într-o mare măsură de bigotism și de ambiție lumească. Nădăjduise după o stare de lucruri mai bună la venirea lui Mesia. Dar solia cercetătoare de inimă a lui Ioan Botezătorul nu lucrase în el convingerea de păcat. Era un fariseu dintre cei mai plini de râvnă și se lăuda cu faptele lui bune. Era mult stimat pentru binefacerile și dărnicia cu care susținea serviciul din templu și se simțea sigur de favoarea lui Dumnezeu. Se înfiora la gândul unei împărății care era prea curată ca el să o poată vedea în starea lui actuală.

Vorbirea figurată despre nașterea din nou pe care o folosise Isus nu era cu totul străină pentru Nicodim. Cei convertiți de la păgânism la credința lui Israel erau adesea asemănați cu niște copii de curând născuți. De aceea, el a înțeles că vorbele lui Isus nu trebuiau luate în sens literal. Dar, în virtutea nașterii sale ca israelit,

el se socotea sigur de un loc în Împărăția lui Dumnezeu. Socotea că nu are nevoie de schimbare. De aceea a fost surprins de cuvintele Mântuitorului. Mai mult, se simțea iritat de aplicarea lor la persoana sa. Îngâmfarea fariseului se lupta cu dorința sinceră a căutătorului după adevăr. S-a mirat că Hristos îi vorbește în felul acesta, fără a respecta poziția lui de conducător în Israel. Luat prin surprindere, i-a răspuns lui Hristos în cuvinte pline de ironie: „Cum se poate naște un om bătrân?” Asemenea multora când li se prezintă adevăruri tăioase, a dat pe față faptul că omul firesc nu primește lucrurile Duhului Sfânt. În el nu este nimic care să răspundă la lucrurile spirituale pentru că lucrurile spirituale se judecă spiritual. Dar Mântuitorul n-a răspuns argumentelor lui cu explicații. Ridicându-și mâna cu o demnitate solemnă, El a rostit adevărul cu o siguranță și mai mare: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.” Nicodim știa că Isus vorbea acum despre botezul cu apă și despre înnoirea inimii prin Duhul lui Dumnezeu. El era convins că se află în fața Aceluia despre care profetizase mai înainte Ioan Botezătorul.

Isus a continuat: „Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh. Din fire, inima este rea și „cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă niciunul” (Iov 14:4). Nicio născocire omenească nu poate găsi un leac pentru sufletul păcătos. „Umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună.” „Din inimă ies gândurile rele, uciderile, adulterele, desfrânările, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Romani 8:7; Matei 15:19). Mai înainte ca

pârâul să devină curat, trebuie curățit izvorul inimii. Acela care încearcă să ajungă la cer prin faptele lui de păzire a legii încearcă o imposibilitate. Nu este nicio siguranță pentru acela care are o religie legalistă, doar o formă de evlavie. Viața de creștin nu este o modificare sau o îmbunătățire a celei vechi, ci o transformare a firii. Se produce moartea față de eu și față de păcat și ia naștere o viață cu totul nouă. Schimbarea aceasta nu se poate produce decât prin lucrarea puternică a Duhului Sfânt.

Nicodim era încă nedumerit și Isus a folosit vântul ca ilustrație pentru cuvintele Sale: „Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.” Vântul se aude prin ramurile pomilor, fremătând printre frunze și flori, dar nu se vede și nimeni nu știe de unde vine sau unde se duce. Tot așa este și cu lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii. Nu poate fi explicată mai mult decât mișcarea vântului. Cineva poate că nu ar fi în stare să spună timpul sau locul exact sau să urmărească toate amănuntele lucrării de întoarcere la Dumnezeu, dar lucrul acesta nu dovedește că nu este convertit. Printr-un mijloc tot atât de nevăzut ca vântul, Hristos lucrează continuu asupra inimii. Puțin câte puțin, poate fără ca primitorul să-și dea seama, se produc impresii care tind să atragă sufletul la Hristos. Acestea pot să vină prin meditație asupra Lui, prin citirea Scripturilor sau prin auzirea Cuvântului de la un predicator. Deodată, când Duhul vine cu un apel mai direct, sufletul se predă lui Isus, plin de bucurie. Mulți numesc aceasta o convertire bruscă, dar ea este rezultatul lucrării îndelungate a Duhului lui Dumnezeu, o lucrare făcută cu multă răbdare.

Cu toate că nu se vede, vântul produce efecte văzute și simțite. La fel și lucrarea Duhului asupra sufletului se descoperă în fiecare faptă a aceluia care a simțit puterea Lui salvatoare. Când ia inima în stăpânire, Duhul lui Dumnezeu transformă viața. Gândurile păcătoase sunt înlăturate, faptele rele sunt părăsite, iubirea, umilința și pacea iau locul mâniei, invidiei și certurilor. Bucuria ia locul întristării, iar fața oglindește lumina cerească. Nimeni nu vede mâna care ridică povara, nimeni nu vede lumina care se coboară de sus. Binecuvântarea vine atunci când sufletul se predă prin credință lui Dumnezeu. Apoi, acea putere pe care niciun ochi omenesc nu o poate vedea creează o făptură nouă, după chipul lui Dumnezeu. Este cu neputință pentru o minte mărginită să înțeleagă lucrarea mântuirii. Taina ei întrece știința omenească, dar acela care trece de la moarte la viață își dă seama că aceasta este o realitate dumnezeiască. Putem cunoaște începutul mântuirii printr-o experiență personală. Urmările se văd în decursul veacurilor veșnice.

În timp ce Isus vorbea, câteva raze de adevăr au pătruns în mintea conducătorului. Influența mângâietoare și cuceritoare a Duhului Sfânt i-a impresionat inima. Cu toate acestea, n-a înțeles deplin cuvintele Mântuitorului. El nu se gândea atât la nevoia de a fi născut din nou, cât la felul în care se poate face lucrul acesta. El a zis cu uimire: „Cum se poate face așa ceva?” „Tu ești învățătorul lui Israel și nu pricepi aceste lucruri?”, a întrebat Isus. Fără îndoială că un om căruia i se dăduse instruirea religioasă a oamenilor nu trebuia să fie necunoscător al unor adevăruri așa de importante. Cuvintele

Sale au transmis învățătura că, în loc să se simtă iritat de cuvintele spuse atât de clar, Nicodim ar fi trebuit să-și formeze o părere umilă despre sine, din cauza ignoranței lui spirituale. Cu toate acestea, Hristos vorbea atât de solemn și demn, iar privirea și glasul Lui exprimau atâta iubire sinceră, încât Nicodim nu s-a simțit jignit când și-a dat seama de starea umilitoare în care se afla.

Dar, când Isus i-a explicat că misiunea Sa pe pământ era aceea de a întemeia o împărăție spirituală, și nu una pământească, ascultătorul Său a început să se tulbure. Văzând lucrul acesta, Isus a mai adăugat: „Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?” Dacă Nicodim nu putea să primească învățătura prin care Hristos ilustra lucrarea harului asupra inimii, cum ar fi putut să înțeleagă natura slavei Împărăției cerești? Pentru că nu înțelegea natura lucrării lui Hristos pe pământ, nu putea să înțeleagă nici lucrarea Sa din ceruri.

Iudeii pe care îi izgonise din templu pretindeau că sunt fiii lui Avraam, dar ei fugeau din fața Mântuitorului pentru că nu puteau suporta slava lui Dumnezeu, care se manifesta prin El. În felul acesta, dovedeau că nu erau pregătiți prin harul lui Dumnezeu să ia parte la slujbele sfinte din templu. Erau plini de râvnă să păstreze o sfințenie exterioară, dar neglijau sfințenia inimii. În timp ce țineau cu toate puterile de litera legii, ei o călcau continuu în spiritul ei. Lucrul de care ei aveau cel mai mult nevoie era tocmai acea transformare de care îi vorbise Hristos lui Nicodim - o renaștere morală, o curățire de păcat și o înnoire a cunoașterii și a sfințeniei.

Orbirea lui Israel în ce privește lucrarea de renaștere n-avea nicio scuză. Sub inspirația Duhului Sfânt, Isaia scrisese: „Toți am ajuns ca niște necurați și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită.” David se ruga și el: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic.” Iar prin Ezechiel se dăduse făgăduința: „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți Legile Mele” (Isaia 64:6; Psalmii 51:10; Ezechiel 36:26,27).

Nicodim citise cuvintele acestea cu o minte întunecată, dar acum începea să-și dea seama de înțelesul lor adevărat. El a văzut că numai ascultarea rece de litera legii, așa cum era aplicată la viața exterioară, nu poate să-i dea nimănui dreptul de a intra în Împărăția cerurilor. După aprecierea oamenilor, viața lui fusese dreaptă și onorabilă, dar, în fața lui Hristos, el și-a simțit inima pătată și viața nesfântă. Nicodim era atras spre Hristos. În timp ce Mântuitorul i-a explicat despre nașterea din nou, el a dorit ca și în el să se producă această schimbare. Prin ce mijloace se putea realiza? Isus răspunse la această întrebare nerostită: „După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Acum se vorbea despre lucruri cunoscute de Nicodim. Simbolul șarpelui înălțat îi explica misiunea Mântuitorului. Pe când poporul Israel murea din cauza mușcăturii șerpilor înfocați, Dumnezeu îl învățase pe Moise să facă un șarpe de aramă și să-l

înalte în mijlocul adunării. După aceea, s-a dat de veste în toată tabăra că toți cei care vor privi la șarpe vor trăi. Oamenii știau bine că șarpele n-avea în sine nicio putere ca să-i ajute. Era un simbol al lui Hristos. După cum chipul făcut în forma șerpilor ucigători a fost pentru vindecarea lor, Cineva „într-o formă asemănătoare cu a păcatului” trebuia să vină ca Mântuitor al lor (Romani 8:3). Mulți israeliți considerau că slujbele și jertfele aveau în ele puterea de a-i elibera de păcat, dar Dumnezeu dorise să-i învețe că n-aveau o mai mare valoare ca șarpele de aramă. Rolul lor era de a îndruma mintea spre Mântuitorul. Fie că era vorba de vindecarea rănilor, fie că era vorba de iertarea păcatelor, ei nu puteau face nimic altceva decât să arate credință în Darul lui Dumnezeu. Ei aveau să privească și să trăiască. Poate că cei mușcați de șarpe întârziu să privească. Poate s-au întrebat cum se făcea că acel simbol de aramă avea putere. Poate că au cerut o explicație științifică. Dar nu s-a dat nicio explicație. Ei trebuiau să accepte Cuvântul lui Dumnezeu dat lor prin Moise. Dacă refuzau să privească, piereau.

Nu prin certuri și discuții se luminează un suflet. Trebuie să privim și să trăim. Nicodim a primit învățătura și a luat-o cu el. A cercetat Scripturile într-un mod nou, nu ca să discute o teorie, ci ca să primească viață pentru suflet. El a început să vadă împărăția cerului pe măsură ce s-a supus călăuzirii Duhului Sfânt. Și astăzi, mii de oameni au nevoie să învețe același adevăr care i-a fost dat ca învățătură lui Nicodim, prin simbolul cu șarpele înălțat. Ei se încred în ascultarea de Legea lui Dumnezeu, care să-i recomande pentru cer. Când sunt invitați să privească la Isus și să creadă că El îi mântuiește numai prin harul Său, ei exclamă: „Cum poate să se facă

aceasta?”

Asemenea lui Nicodim, trebuie să fim gata să intrăm în viață la fel ca cel mai mare păcătos. Afară de Hristos, „nu este alt nume sub cer dat oamenilor, prin care să fim mântuiți” (Faptele apostolilor 4:12). Prin credință primim harul lui Dumnezeu; dar credința nu este mântuitorul nostru. Ea nu ne dă niciun câștig. Ea este numai mâna prin care ne prindem de Hristos și ne însușim meritele Lui, care înseamnă vindecare de păcat. Și nici măcar nu putem să ne pocăim fără ajutorul Duhului Sfânt. Scriptura spune despre Hristos: „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor” (Faptele apostolilor 5:31). Pocăința vine de la Hristos, tot așa cum vine și iertarea. Prin urmare, cum suntem noi mântuiți? „După cum Moise a înălțat șarpele în pustie”, tot așa a fost înălțat și Fiul omului și toți cei care au fost înșelați și mușcați de șarpe pot să privească și să trăiască. „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). Lumina care pornește de la cruce descoperă iubirea lui Dumnezeu. Iubirea Lui ne atrage către Sine. Dacă nu ne împotrivim acestei atracții, vom fi conduși la piciorul crucii, plini de pocăință pentru păcatele care L-au răstignit pe Mântuitorul. După aceea, Duhul lui Dumnezeu produce prin credință o nouă viață în suflet. Gândurile și dorințele sunt aduse în ascultare de voința lui Hristos. Inima și mintea sunt create din nou, după chipul Aceluia care lucrează în noi ca să-Și supună totul. Apoi, se scrie Legea lui Dumnezeu în minte și inimă și putem zice împreună cu Hristos: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule” (Psalmii 40:8).

În convorbirea cu Nicodim, Isus a descris planul de mântuire și misiunea Lui în lume. În nicio altă cuvântare nu a descris El mai complet, pas cu pas, lucrarea ce trebuie să se facă în inima oamenilor care vor moșteni Împărăția cerurilor. Chiar la începutul lucrării Sale, i-a descoperit adevărul unuia dintre membrii Sinedriului - minții care fusese cea mai receptivă, unui învățător oficial al poporului. Dar conducătorii lui Israel n-au primit lumina. Nicodim a ascuns adevărul în inima sa și, timp de trei ani, nu părea că va aduce rod.

După înălțarea Domnului, în timp ce ucenicii erau împrăștiați din cauza persecuțiilor, Nicodim a ieșit plin de curaj în față. El și-a folosit averea pentru susținerea bisericii care tocmai se născuse, când iudeii se așteptau ca, la moartea lui Isus, aceasta să fie desființată. În timp de pericol, omul acesta, pe vremuri atât de fricos și de plin de îndoieli, a fost tare ca stânca, încurajând credința ucenicilor și ajutându-i cu mijloace pentru a duce Evanghelia mai departe. A fost batjocorit și persecutat de aceia care îl onoraseră pe vremuri. A ajuns sărac în ce privește bunurile pământești, dar n-a scăzut în ce privește credința aceea care-și avea începutul în noaptea când a stat de vorbă cu Isus. Nicodim i-a povestit lui Ioan istoria acelei întâlniri și prin pana lui a fost scrisă pentru învățătura a milioane de oameni. Adevărurile spuse atunci au și astăzi aceeași valoare ca în noaptea aceea solemnă pe dealul umbrat, când unul din mai-marii iudeilor a venit să învețe calea vieții de la Învățătorul umil din Galileea.

Capitolul 7

Sabatul

Capitol bazat pe textele din Matei 12:1-14; Marcu 2:23-28; 3:1-6; Luca 6:1-11

Sabatul a fost sfințit la Creație. Fiind rânduit pentru om, originea sa este timpul acela când „stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie” (Iov 38:7). Pacea domnea asupra lumii, deoarece pământul era în armonie cu cerul. „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune” și El S-a odihnit în bucuria lucrării Sale încheiate (Geneza 1:31). Deoarece S-a odihnit în Sabat, „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o” — a pus-o deoparte pentru un scop sfânt. El i-a dat-o lui Adam ca o zi de odihnă. Era un semn de aducere-aminte a lucrării de creație și, în felul acesta, un semn al puterii lui Dumnezeu și al iubirii Sale. Scriptura zice: „El a lăsat o aducere-aminte a minunilor Lui.” „Însușirile nevăzute ale Lui [...] se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El” (Geneza 2:3; Psalmii 111:4; Romani 1:20). Toate lucrurile au fost create prin Fiul lui Dumnezeu. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu. [...] Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:1-3). Și, deoarece Sabatul este o amintire a lucrării Creației, el este o dovadă a iubirii și a puterii lui Hristos.

Sabatul ne îndreaptă gândurile spre natură și ne aduce în legătură cu Creatorul. În cântecul păsărelelor, în foșnetul pomilor, în muzica mării, putem încă să auzim vocea Aceluia care a vorbit cu Adam în Eden, în răcoarea zilei. Când admirăm puterea Lui în natură, găsim mângâiere, deoarece Cuvântul care a creat toate lucrurile dă viață și ființei lăuntrice. El, „care a zis: «Să lumineze lumina din întuneric», ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Corinteni 4:6). Tocmai gândul acesta a făcut să răsunе cântecul: „Tu mă înveselești cu lucrările Tale, Doamne, și eu cânt de veselie când văd lucrarea mâinilor Tale. Cât de mari sunt lucrările Tale, Doamne, și cât de adânci sunt gândurile Tale” (Psalmii 92:4,5).

Iar Duhul Sfânt, prin profetul Isaia, zice: „Cu cine voiți să asemănați pe Dumnezeu? Și cu ce asemănare Îl veți asemăna? [...] Nu știți? N-ați auzit? Nu vi s-a făcut cunoscut de la început? Nu v-ați gândit niciodată la întemeierea pământului? El sade deasupra cercului pământului și locuitorii lui sunt ca niște lăcuste înaintea Lui; El întinde cerurile ca o maramă subțire și le lățește ca un cort, ca să locuiască în el. [...] «Cu cine Mă veți asemăna, ca să fiu deopotrivă cu el?» zice Cel Sfânt. Ridicați-vă ochii în sus și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește. Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce zici tu, Israele: «Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului și dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu?» Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeul cel veșnic, do ,

a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește [...] El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce cade în leșin.” „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijin cu dreapta Mea biruitoare.” „Întoarceți-vă la Mine și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, și nu altul.” Solia aceasta este scrisă în natură și Sabatul are drept scop să o păstreze în memorie. Atunci când Domnul i-a cerut lui Israel să sfințească Sabatele Sale, El a zis: „Ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!” (Isaia 40:18,21,22,25-29; 41:10; 45:22; Ezechiel 20:20).

Sabatul a fost încorporat în Legea dată pe Sinai, dar nu atunci a fost făcut cunoscut pentru prima dată ca zi de odihnă. Israelii aveau cunoștință de el înainte de a veni la Sinai. Până să ajungă acolo, ei au ținut Sabatul. Când unii l-au profanat, Domnul i-a mustrat și a zis: „Până când aveți de gând să nu păziți poruncile și legile Mele?” (Exodul 16:28).

Sabatul n-a fost dat numai pentru Israel, ci a fost dat pentru întreaga lume. El a fost făcut cunoscut omului în Eden și, asemenea celorlalte precepte ale Decalogului, este obligatoriu pentru totdeauna. „Câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” Atâta vreme cât există cerul și pământul, Sabatul va fi și mai departe un semn al puterii Creatorului. Și atunci când Edenul va înflori din nou pe pământ, ziua sfântă de odihnă a lui Dumnezeu va fi onorată de toți cei care sunt sub soare. „În fiecare

Sabat”, locuitorii pământului nou, slăvit, vor veni „să se închine înaintea Mea - zice Domnul” (Matei 5:18; Isaia 66:23).

Nicio altă instituție încredințată iudeilor n-a fost menită atât de mult să-i deosebească de neamurile din jurul lor cum a fost Sabatul. Dumnezeu a intenționat ca păzirea lui să-i arate ca închinători ai Săi. Trebuia să fie un semn al despărțirii lor de idolatrie, al legăturii lor cu adevăratul Dumnezeu. Dar, pentru a sfinți Sabatul, și oamenii trebuie să fie sfinți. Prin credință, ei trebuie să ajungă părtași la neprihănirea lui Hristos. Când i s-a dat lui Israel porunca: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești”, Domnul a mai spus și „să-Mi fiți niște oameni sfinți” (Exodul 20:8; 22:31). Numai în felul acesta Sabatul putea să-i deosebească pe israeliți ca închinători ai lui Dumnezeu.

Când iudeii s-au depărtat de Dumnezeu și n-au mai căutat ca prin credință să-și însușească neprihănirea lui Hristos, Sabatul și-a pierdut însemnătatea pe care o avea. Satana a căutat să se înalțe pe sine și să-i îndepărteze pe oameni de la Hristos, lucrând la denaturarea Sabatului, pentru că era semnul puterii lui Hristos. Conducătorii iudei au împlinit voia lui Satana când au împovărat ziua de odihnă a lui Dumnezeu cu cerințe apăsătoare. În zilele lui Hristos, Sabatul devenise atât de pervertit, încât păzirea lui reflecta mai degrabă caracterul oamenilor egoiști și despotici decât caracterul Părintelui ceresc, iubitor. Rabinii Îl prezentau pe Dumnezeu ca unul care dă legi de care oamenii nu pot să asculte. Ei îi determinau pe oameni să-L considere un tiran și să-și închipuie că ținerea Sabatului, așa cum o cerea El, îi făcea pe oameni să fie aspri

și plini de cruzime. Lucrarea lui Hristos era tocmai aceea de a îndrepta părerile lor greșite. Cu toate că rabinii Îl urmăreau cu o vrăjmășie neîmpăcată, El n-a lăsat nici măcar să se creadă că Se supune pretențiilor lor, ci a mers înainte, păstrând Sabatul așa cum cerea Legea lui Dumnezeu.

Într-o zi de Sabat, când Mântuitorul și ucenicii Lui se întorceau de la locul de rugăciune, au trecut printr-un lan de grâu care dădea în copt. Isus lucrase până târziu și, când au trecut prin holdă, ucenicii au început să smulgă spice și să mănânce boabele, după ce le frecaseră în palme. În oricare altă zi, lucrul acesta n-ar fi adus nicio discuție, deoarece un om care trece pe lângă o holdă, o livadă sau o vie era liber să ia și să mănânce după dorință (vezi Deuteronomul 23:24,25). Dar, dacă ar fi făcut cineva lucrul acesta în zi de Sabat, se socotea o profanare. Nu numai că adunarea spicelor era un fel de seceriș, dar frecarea lor în palme era un fel de treierat. Așadar, după părerea rabinilor, Sabatul era de două ori profanat. Iscoadele I s-au plâns îndată lui Isus, zicând: „Iată că ucenicii Tăi fac ce nu este îngăduit să facă în ziua Sabatului.” Când a fost acuzat că a călcat Sabatul, la Betesda, Isus Se apăraseră, susținând că este Fiul lui Dumnezeu și declarând că lucra în armonie cu Tatăl. Acum, când ucenicii au fost atacați, El le amintește acuzatorilor, ca exemple din Vechiul Testament, fapte îndeplinite în Sabat de către aceia care erau în slujba lui Dumnezeu.

Învățătorii iudei se lăudau cu propriile cunoștințe din Scriptură, dar în răspunsul Mântuitorului se cuprindea o muștrare pentru necunoașterea Scripturilor sfinte. „Oare n-ați citit ce a făcut David”,

zise El, „când a flămânzit el și cei ce erau cu el? Cum a intrat în Casa lui Dumnezeu, a mâncat din ele și a dat și celor ce erau cu el, măcar că nu era îngăduit să le mănânce decât preoții?” Apoi le-a zis: „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat”. „N-ați citit în Lege că, în zilele de Sabat, preoții calcă Sabatul în templu și totuși sunt nevinovați? Dar Eu vă spun că aici este Unul mai mare decât templul.” „Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului” (Luca 6:3,4; Marcu 2:27,28; Matei 12:5,6).

Dacă era drept ca David să-și astâmpere foamea mâncând din pâinea pusă deoparte pentru un scop sfânt, atunci era drept și pentru ucenici să-și împlinească nevoile de hrană rupând spice în ceasurile sfinte ale Sabatului. Și preoții în templu lucrau mai mult în Sabat decât în alte zile. Aceeași lucrare în alte scopuri pământești ar fi fost un păcat, dar lucrarea preoților era în slujba lui Dumnezeu. Ei săvârșeau ritualul care îi îndruma pe oameni la puterea mântuitoare a lui Hristos și munca lor se împăca foarte bine cu scopul pe care îl avea Sabatul. Dar acum venise Hristos Însuși. Făcând lucrarea lui Hristos, ucenicii se găseau în slujba lui Dumnezeu și tot ce era necesar pentru săvârșirea acestei lucrări era drept să se facă în zi de Sabat.

Hristos voia să-i învețe pe ucenici și pe vrăjmașii Lui că primul loc trebuie să-l ocupe slujirea lui Dumnezeu. Ținta lucrării Lui în lumea aceasta este mântuirea omului, prin urmare tot ce este necesar să se facă în Sabat pentru săvârșirea acestei lucrări este în acord cu legea privitoare la Sabat. Isus a încununat apoi argumentația Sa, declarându-Se „Domn al Sabatului” — Unul care era mai presus de

orice discuție și mai presus de orice lege. Acest Judecător veșnic îi achită pe ucenici de vină, făcând apel chiar la Legea pe care ei erau acuzați că o calcă. Isus n-a lăsat ca lucrul acesta să treacă fără să-i mustre pe vrăjmașii Săi. El a spus că, în orbirea lor, ei înțelegeau greșit rostul Sabatului. El a zis: „Dacă ați fi știut ce înseamnă: «Milă voiesc, iar nu jertfe», n-ați fi osândit pe niște nevinovați” (Matei 12:7). Ritualurile lor reci nu puteau să umple golul adus de lipsa acelei credincioase și duioase iubiri, care îi va caracteriza totdeauna pe adevărații închinători ai lui Dumnezeu.

Hristos a repetat adevărul că sacrificiile nu aveau valoare în ele însele. Ele erau un mijloc, și nu un scop. Ținta lor era să-i îndrume pe oameni la Mântuitorul și în felul acesta să-i aducă în armonie cu Dumnezeu. El prețuiește numai un serviciu făcut din iubire. Dacă aceasta lipsește, tot șirul ceremoniilor este pentru El o ofensă. Tot așa este și cu Sabatul. El avea ca scop să-i aducă pe oameni în legătură cu Dumnezeu, dar, dacă mintea era stăpânită de forme obositoare, adevăratul rost al Sabatului era zădărnicit. Păzirea lui exterioară era doar o batjocură.

Intr-un alt Sabat, când Isus a intrat în sinagogă, a văzut acolo un om cu mâna uscată. Fariseii Îl urmăreau să vadă ce va face. Mântuitorul știa bine că, dacă va vindeca pe cineva în Sabat, va fi privit ca un călcător al legii, dar El nu a ezitat să dărâme zidul restricțiilor tradiționale care împresurau Sabatul. Isus l-a chemat pe bolnav să stea în mijloc și apoi a întrebat: „Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine sau să faci rău? Să scapi viața cuiva sau să o pierzi?” Printre iudei circula maxima că, dacă un om n-a făcut bine

atunci când a avut prilejul, înseamnă că a făcut rău; dacă cineva nu făcea ce trebuia ca să scape o viață, însemna că a ucis. În felul acesta, Isus i-a întâmpinat pe rabini pe terenul lor. „Dar ei tăceau. Atunci, rotindu-și privirile cu mânie peste ei și mâhnit de împietrirea inimii lor, a zis omului: «Întinde-ți mâna!» El a întins-o și mâna i s-a făcut sănătoasă» (Marcu 3:4,5).

Când a fost întrebat: „Este îngăduit a vindeca în zilele de Sabat?”, Isus a răspuns: „Cine este omul acela dintre voi care, dacă are o oaie și-i cade într-o groapă în ziua Sabatului, să n-o apuce și s-o scoată afară? Cu cât mai de preț este deci un om decât o oaie? De aceea este îngăduit a face bine în zilele de Sabat” (Matei 12:10-12). Fariseii care-L urmăreau n-au îndrăznit să-I răspundă lui Isus în fața mulțimii, de teamă să nu intre în vreo încurcătură. Știau că El spusese adevărul. Ca să nu calce vreo tradiție, ei ar fi lăsat pe un om să sufere, dar tot ei ar fi scăpat o vită pentru ca proprietarul ei să nu sufere vreo pagubă din această pricină. Astfel, arătau mai multă grijă pentru un animal necuvântător decât pentru un om, care este făcut după chipul lui Dumnezeu. Aceasta ilustrează lucrarea tuturor religiilor neadevărate. Ele își au obârșia în dorința omului de a se înălța mai presus de Dumnezeu, dar urmarea a fost că omul a decăzut mai jos ca animalele. Orice religie care se luptă împotriva stăpânirii lui Dumnezeu îl jefuiește pe om de slava pe care a avut-o la Creație și care trebuie să fie redată prin Hristos. Orice religie falsă îi învață pe adepții ei să fie nepăsători față de nevoile, suferințele și drepturile omului. Evanghelia pune asupra omenirii un preț mare, pentru că este răscumpărată cu sângele lui Hristos și promovează o grijă duioasă față de nevoile și suferințele omului. Domnul zice:

„Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat și mai scumpi decât aurul din Ofir” (Isaia 13:12).

Când S-a îndreptat către farisei cu întrebarea dacă este îngăduit să facă bine în zilele de Sabat, să scape o viață sau să o piardă, Isus le-a pus în față planurile lor nelegiuite. Ei Îi vânau viața cu o ură înverșunată, în timp ce El scăpa viața oamenilor și aducea fericire mulțimilor. Era mai bine să ucizi în zi de Sabat, cum plănuiau ei, sau să-i vindeci pe bolnavi, așa cum făcuse El? Era mai drept ca, în sfânta zi a lui Dumnezeu, să ai în inimă dorința de crimă decât iubirea pentru toți oamenii, iubire care își găsește expresia în fapte de mila? Vindecându-l pe omul cu mâna uscată, Isus a condamnat tradiția iudeilor și a făcut ca porunca a patra să rămână așa cum o dăduse Dumnezeu. „Este îngăduit a face bine în zilele de Sabat”, a declarat El. Îndepărtând restricțiile fără rost ale iudeilor, Hristos a onorat Sabatul, în timp ce aceia care se plâneau de El dezonorau sfânta zi a lui Dumnezeu.

Aceia care susțin că Hristos a desființat Legea învață că El a călcat Sabatul și i-a îndreptățit pe ucenicii Lui să facă la fel. În felul acesta, ei iau aceeași poziție ca iudeii care Îl calomniau pe Isus. În această privință, ei contrazic mărturia dată de Hristos Însuși, care a zis: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui” (Ioan 15:10). Nici Mântuitorul, nici urmașii Lui n-au călcat legea cu privire la Sabat. Hristos era un reprezentant viu al Legii. În viața Lui nu s-a găsit nicio călcare a preceptelor ei sfinte. Privind o întreagă națiune de martori care căutau ocazia să-L condamne, El putea spune fără ca cineva să-L poată contrazice: „Cine din voi Mă poate

dovedi că am păcat?” (Ioan 8:46).

Mântuitorul nu venise să dea la o parte cele spuse de patriarhi și de profeți, deoarece El Însuși vorbise prin acești oameni reprezentativi. Toate adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu erau de la El. Dar aceste pietre prețioase fuseseră greșit zidite. Lumina lor prețioasă fusese mistificată pentru a servi rătăcirii. Dumnezeu dorea ca ele să fie scoase din templul rătăcirii și să fie așezate din nou în edificiul adevărului. Lucrul acesta putea să-l facă numai o mână dumnezeiască. Pus în legătură cu rătăcirea, adevărul fusese făcut să ajute lucrarea vrăjmașului lui Dumnezeu și al omului. Hristos venise să-l așeze în poziția aceea de unde să dea slavă lui Dumnezeu și să lucreze la mântuirea omenirii. „Sabatul a fost făcut pentru om, și nu omul pentru Sabat”, a zis Isus. Instituțiile pe care le-a rânduit Dumnezeu sunt pentru binele omenirii. „Toate aceste lucrări se petrec în folosul vostru.” „Fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lumea, fie viața, fie moartea, fie lucrurile de acum, fie cele viitoare, toate sunt ale voastre și voi sunteți ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:15; 1 Corinteni 3:22,23).

Legea Celor Zece Porunci, din care Sabatul face parte, a fost dată de Dumnezeu poporului Său ca o binecuvântare. „Domnul ne-a poruncit atunci”, a zis Moise, „să împlinim toate aceste legi, să ne temem de Domnul, Dumnezeul nostru, ca să fim totdeauna fericiți și să ne țină în viață” (Deuteronomul 6:24). Iar prin psalmist, s-a dat această solie lui Israel: „Slujiți Domnului cu bucurie, veniți cu veselie înaintea Lui. Să știți că Domnul este Dumnezeu! El ne-a făcut, ai Lui suntem: noi suntem poporul Lui și turma pășunii Lui.

Intrați cu laude pe porțile Lui, intrați cu cântări în curțile Lui!” (Psalmii 100:2-4). Și despre „toți cei ce vor păzi Sabatul ca să nu-l pângărească”, Domnul zice: „Îl voi aduce la muntele Meu cel sfânt și-l voi umple de veselie în casa Mea de rugăciune” (Isaia 56:6,7).

„De aceea Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului.” Aceste cuvinte sunt pline de învățătură și mângâiere. Deoarece a fost făcut pentru om, Sabatul este ziua Domnului. El aparține lui Hristos, pentru că „toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3) Deoarece El a făcut toate lucrurile, El a făcut și Sabatul. El l-a pus deoparte, ca un semn de amintire al lucrării Creației. Sabatul arată spre El, dovedindu-L că este Creator și Sfințitor. El declară că Acela care a creat toate lucrurile în cer și pe pământ și prin care sunt ținute toate lucrurile este conducătorul bisericii și că prin puterea Lui noi suntem împăcați cu Dumnezeu. Căci, vorbind către Israel, El a zis: „Le-am dat și Sabatele Mele să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul care-i sfințesc” - îi fac sfinți (Ezechiel 20:12). Prin urmare, Sabatul este un semn al puterii lui Hristos de a ne sfinți. El le este dat tuturor acelor pe care îi sfințește Hristos. Ca semn al puterii Sale sfințitoare, Sabatul este dat tuturor acelor care, prin Hristos, devin o parte a Israelului lui Dumnezeu.

Domnul mai zice: „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă, dacă Sabatul va fi desfătarea ta ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, [...] atunci te vei putea desfăta în Domnul” (Isaia 58:13,14). Pentru toți aceia care primesc Sabatul ca un semn al puterii creatoare și răscumpărătoare a

lui Hristos, el va fi o desfătare. Văzându-L pe Hristos în Sabat, ei se desfată în El. Sabatul îi îndrumă către lucrările Creației, ca o dovadă a mării Lui puteri de a mântui. În timp ce ne atrage atenția către pacea Edenului, care a fost pierdută, el ne vorbește și despre pacea restabilită prin Mântuitorul. Fiecare lucru din natură repetă chemarea Lui: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28).

Capitolul 8

Predica De Pe Munte

Capitol bazat pe textele din Matei 5-7

Rareori i-a adunat Isus doar pe ucenici pentru a primi cuvintele Sale. El nu i-a ales ca ascultători numai pe cei care cunoșteau calea vieții. Lucrarea Lui era de a ajunge la mulțimile care zăceau în ignoranță și rătăcire. El Își împărțea învățăturile pline de adevăr acolo unde ele puteau ajunge la mințile întunecate. El Însuși, care era Adevărul, stătea cu coapsele încinse și cu brațele mereu întinse pentru a binecuvânta și, prin cuvinte de avertizare, de îndemn și de încurajare, pentru a căuta să-i înalțe pe toți cei care veneau la El.

Cu toate că a fost destinată ucenicilor, Predica de pe Munte a fost rostită în auzul mulțimii. După întărirea apostolilor prin binecuvântare, Isus a mers cu ei pe malul lacului. Aici, începuseră să se adune oameni încă din zorii zilei. Afară de mulțimea obișnuită de prin cetățile Galileei, se găseau și oameni din Iudeea și chiar din Ierusalim, din Perea, din Decapole, din Idumeea, tocmai din sudul Iudeei; de asemenea, erau și din Tir și Sidon, cetăți feniciene pe țărmul Mării Mediterane. „Când a[u] auzit tot ce făcea, a[u] venit”, „ca să-L asculte și să fie vindecați de bolile lor... Din El ieșea o putere care îi vindeca pe toți” (Marcu 3:8; Luca 6:17-19).

Cele dintâi cuvinte ale lui Hristos pentru oamenii adunați pe

munte au fost cuvinte de binecuvântare. Fericiți sunt aceia, a zis El, care își recunosc sărăcia spirituală și simt că au nevoie de mântuire. Evanghelia trebuie să fie predicată săracilor. Ea nu este descoperită celor îngâmfați spiritual, celor care susțin că sunt bogați și n-au nevoie de nimic, ci celor umili și întristați. Un singur izvor s-a descoperit pentru păcat, un singur izvor pentru cei săraci cu duhul. Inima mândră se luptă să câștige mântuirea, dar atât vrednicia, cât și titlul nostru pentru cer se găsesc în neprihănirea lui Hristos.

Domnul nu poate face nimic pentru refacerea omului până când, convins de propria slăbiciune și scăpat de încrederea în sine, nu se predă conducerii lui Dumnezeu. Atunci el poate să primească darul pe care Dumnezeu așteaptă să-l reverse. Nimic nu este reținut de la cel care își simte nevoia. El poate să vină fără nicio piedică direct la Acela în care locuiește toată plinătatea. „Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite.»” (Isaia 57:15) „Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați.” Prin cuvintele acestea, Hristos nu ne învață că plânsul are putere în sine să ridice vina păcatului. El nu aprobă prefăcătoria sau umilința voită. Plânsul de care vorbește El aici nu înseamnă nici deprimare și nici lamentări. Deși ne întristăm din cauza păcatului, noi trebuie să ne bucurăm de prețioasele privilegii pe care le avem ca fii ai lui Dumnezeu.

Adesea, noi ne întristăm și plângem, deoarece faptele rele aduc urmări neplăcute pentru noi, dar aceasta nu este pocăință. Adevărata

întristare pentru păcat este urmarea lucrării Duhului Sfânt. Duhul descoperă nerecunoștința inimii care L-a disprețuit și întristat pe Mântuitorul și ne aduce în pocăință la piciorul crucii. Prin fiecare păcat, Isus este rănit din nou; atunci când privim la Acela pe care noi L-am străpuns, plângem pentru păcatele care au adus chin și suferință asupra Lui. Un astfel de plâns va duce la renunțarea la păcat.

Există mângâiere și pentru cei care plâng în timp de întristare și încercare. Amărăciunea adusă de durere și de umilință este mult mai de preț decât plăcerile păcatului. Prin întristare, Dumnezeu ne descoperă punctele slabe din caracter, pentru ca prin harul Său să ne putem înfrânge defectele. Ne sunt descoperite capitole necunoscute ale vieții noastre și ni se dă ocazia să arătăm dacă primim mustrarea și sfatul lui Dumnezeu. Când suntem aduși în încercare, nu trebuie să ne supărăm și să ne plângem. Nu trebuie să ne revoltăm și să ne smulgem de sub mâna lui Hristos. Trebuie să ne umilim sufletul în fața lui Dumnezeu. Căile Domnului sunt întunecate și triste pentru acela care așteaptă ca lucrurile să se desfășoare potrivit dorințelor sale. Pentru firea noastră omenească, ele se arată întunecoase și lipsite de bucurie. Dar căile lui Dumnezeu sunt căi pline de îndurare și sfârșitul este mântuirea. Ilie nu știa ce face atunci, în pustie, când zicea că nu-i mai trebuie viața și se ruga să moară. Domnul, în îndurarea Sa, nu S-a luat după cuvântul lui. În fața lui Ilie se afla încă o mare lucrare de făcut și când lucrarea lui s-a terminat, el nu trebuia să piară în descurajare și în singurătatea pustietății. El nu avea să se pogoare în țărâna mormântului, ci să se înalțe în slavă, cu convoiul carelor cerești, la tronul de sus.

Cuvântul spus de Dumnezeu pentru cel întristat zice: „I-am văzut căile și totuși îl voi tămădui; îl voi călăuzi și îl voi mângâia pe el și pe cei ce plâng împreună cu el.” „Le voi preface jalea în veselie și le voi da bucurie după necazurile lor” (Isaia 57:18; Ieremia 31:13). „Ferice de cei blânzi.” Greutățile cu care avem să dăm piept pot fi foarte mult ușurate de umiliința aceea care se ascunde în Hristos. Dacă avem umiliința Domnului, ne vom ridica mai presus de dispreț, de refuzurile altora, de necazurile la care suntem expuși în fiecare zi și ele vor înceta să răspândească întuneric asupra spiritului nostru. Cea mai înaltă dovadă de noblețe la un creștin este stăpânirea de sine. Acela care, atunci când este tratat cu cruzime și insulte, nu păstrează un spirit calm și încrezător Îi răpește lui Dumnezeu dreptul de a descoperi în el desăvârșirea Sa de caracter. Umiliința inimii este tăria care dă biruință urmașilor lui Hristos; ea este dovada legăturilor lor cu cerul.

„Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire.” Simțământul de nevrednicie va face inima să flămânzească și să înseteze după neprihănire și dorința aceasta nu va fi dezamăgită. Cei care Îi fac loc lui Isus în inima lor Îi vor simți iubirea. Toți aceia care doresc să ajungă la un caracter asemănător cu al lui Dumnezeu vor fi satisfăcuți. Niciodată Duhul Sfânt nu îl lasă neajutat pe cel care-L caută pe Isus. El ia din lucrurile lui Hristos și i le descoperă. Dacă ochiul este ațintit asupra lui Hristos, lucrarea Duhului nu încetează până când sufletul nu ajunge să aibă chipul Lui. Elementul curat al iubirii va face sufletul să crească, dându-i destoinicia să ajungă la ținte mai înalte și să aibă cunoștințe mai mari în lucrurile

cerești, așa încât el nu va rămâne neîmplinit. „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați.”

Cei îndurători vor afla îndurare, iar cei cu inima curată vor vedea pe Dumnezeu. Orice gând necurat pângărește sufletul, distruge simțul moral și tinde să șteargă influențele Duhului Sfânt. El întunecă înțelegerea spirituală, așa că oamenii nu mai pot vedea pe Dumnezeu. Domnul îl poate ierta și chiar îl iartă pe păcătosul care se căiește, dar, cu toate că este iertat, sufletul rămâne pătat. Acela care dorește să aibă o vie cunoaștere a adevărului spiritual trebuie să evite orice necurăție în vorbire sau în cuget. Dar cuvintele lui Hristos cuprind mai mult decât eliberare de necurățiile senzuale, mai mult decât eliberarea de acele întinări ceremoniale, de care iudeii se fereau cu atâta grijă. Ceea ce ne împiedică să-L vedem pe Dumnezeu este egoismul. Spiritul egoist Îl judecă pe Dumnezeu ca și când ar fi asemenea lui. Câtă vreme nu renunțăm la acest spirit, noi nu-L putem înțelege pe Acela care este iubire. Numai o inimă neegoistă, numai un spirit umil și încrezător Îl va vedea pe Dumnezeu ca fiind „plin de îndurare și mi-lostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie” (Exodul 34:6).

„Ferice de cei împăciuitori.” Pacea lui Hristos se naște din adevăr. Ea este în armonie cu Dumnezeu. Lumea este în vrăjmășie cu Legea lui Dumnezeu; păcătoșii sunt în vrăjmășie cu Creatorul lor și, ca urmare, sunt în vrăjmășie unii cu alții. Dar psalmistul spune: „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nu li se întâmplă nicio nenorocire” (Psalmii 119:165). Oamenii nu pot să producă pace. Planurile omenești pentru înnobilarea și înălțarea oamenilor sau a

societății nu vor fi în stare să producă pace, deoarece ele nu pot atinge inima. Singura putere care creează sau care perpetuează adevărata pace este harul lui Hristos. Când acesta este sădit în inimă, el va îndepărta patimile care provoacă cearta și dezbinarea. „În locul spinului se va înălța chiparosul, în locul măcăcinilor va crește mirtul”, iar pustietatea vieții „se va veseli și va înflori ca trandafirul” (Isaia 55:13; 35:1).

După ce a explicat ce constituie adevărata fericire și cum poate să fie obținută, Isus le-a arătat mai clar datoria ucenicilor, ca învățători aleși de Dumnezeu pentru a-i conduce pe alții pe cărarea neprihănirii și a vieții veșnice. El știa că ei vor suferi adesea dezamăgiri și descurajare și că vor da piept cu o împotrivire hotărâtă, că vor fi insultați și că mărturia lor va fi lepădată. El știa bine că, în împlinirea misiunii lor, oamenii umili, care ascultau atât de atent cuvintele Sale, aveau să sufere calomnie, tortură, închisoare și moarte și de aceea a continuat: „Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni, vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră! Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri, căci tot așa au prigunit pe prorocii care au fost înainte de voi.”

„Voi sunteți sarea pământului”, a zis Isus. Nu vă retrageți din lume pentru a scăpa de persecuții. Voi trebuie să rămâneți între oameni, pentru ca gustul iubirii dumnezeiești să poată fi ca o sare care să protejeze lumea de stricăciune. Inimile care răspund

influenței Duhului Sfânt sunt canalele prin care se revarsă binecuvântările lui Dumnezeu. Dacă aceia care slujesc pe Dumnezeu ar fi luați de pe pământ și dacă Duhul Lui ar fi retras de la oameni, lumea aceasta ar fi lăsată pradă pustiirii și nimicirii, care sunt roadele stăpânirii lui Satana. Deși cei nelegiuți nu recunosc, ei datorează chiar și binecuvântările vremelnice prezenței poporului lui Dumnezeu în lume, pe care ei îl disprețuiesc și îl asupresc. Dar, dacă sunt creștini doar cu numele, ei sunt ca sarea care și-a pierdut gustul. Ei n-au nicio influență spre bine în lume. Pentru că reprezintă greșit pe Dumnezeu, ei sunt mai răi decât necredincioșii.

„Voi sunteți lumina lumii.” Iudeii limitau binecuvântările mântuirii la națiunea lor, dar Hristos le-a arătat că mântuirea este ca lumina soarelui. Ea aparține întregii lumi. Religia Bibliei nu trebuie să fie mărginită între scoarțele unei cărți, nici între zidurile unei biserici. Ea nu trebuie să fie scoasă la iveală cu anumite ocazii pentru folosul nostru și apoi să fie pusă cu grijă înapoi. Ea trebuie să sfințească viața de toate zilele și să se manifeste în toate tranzacțiile de afaceri și în toate legăturile noastre sociale. Adevăratul caracter nu este ceva care se realizează în afara noastră și care ne acoperă, ci el radiază dinăuntru. Dacă dorim să-i conducem pe alții pe calea neprihănirii, principiile neprihănirii trebuie să se găsească mai întâi în inima noastră. Mărturisirea noastră de credință poate face cunoscută teoria religiei, dar religia noastră practică este aceea care proclamă cuvântul adevărului. O viață consecventă, o purtare sfântă, o integritate neclintită, un spirit activ și binevoitor, o pildă de evlavie, toate acestea sunt mijloacele prin care se dă lumii lumină.

Isus nu a insistat asupra prevederilor Legii, dar nici nu i-a lăsat pe ascultătorii Săi să tragă concluzia că El a venit să anuleze cererile ei. El știa că se găseau acolo iscoade, care căutau să prindă orice cuvânt pe care l-ar fi putut folosi pentru a sluji scopului lor. El cunoștea prejudecățile care existau în mintea multora dintre ascultători și n-a spus nimic care să le clatine credința în religia și instituțiile încredințate lor prin Moise. Hristos Însuși dăduse atât Legea morală, cât și legea ceremonială. El nu venise pentru a distruge încrederea în propria învățătură. Tocmai datorită marelui respect pentru Lege și profeți căuta El să dărâme zidul pretențiilor tradiționale, care îi ținea în loc pe iudei. În timp ce îndepărta greșitele interpretări ale Legii, El îi avertiza cu grijă pe ucenicii Lui să nu părăsească adevărurile vitale încredințate poporului iudeu.

Fariseii se mândreau cu ascultarea lor față de Lege; cu toate acestea, cunoșteau atât de puțin din principiile ei în viața de toate zilele, încât cuvintele Mântuitorului sunau a erezie. Când El îndepărta molozul sub care fusese îngropat adevărul, li se părea că dă la o parte chiar adevărul. Ei șopteau unul către altul că El desființa Legea. El le-a citit gândurile și le-a răspuns, zicând: „Să nu credeți că am venit să stric Legea și Prorocii, am venit nu să stric, ci să împlinesc.” Prin cuvintele acestea, Isus îndepărta acuzația fariseilor. Misiunea Lui în lume era să apere cerințele sacre ale acestei Legi, pe care ei Îl acuzau că o strică. Dacă Legea lui Dumnezeu s-ar fi putut schimba sau desființa, n-ar fi fost nevoie ca Hristos să sufere urmările neascultării noastre. El a venit să explice legătura Legii cu omul și să illustreze preceptele ei prin viața Lui de ascultare.

Dumnezeu ne-a dat sfintele Sale precepte pentru că iubește omenirea și pentru a ne apăra de rezultatele neascultării. El ne descoperă principiile neprihănirii. Legea este exprimarea gândurilor lui Dumnezeu; când este primită în Hristos, ea devine gândul nostru. Ea ne înalță mai presus de puterea dorințelor și a înclinațiilor firești, mai presus de ispitele care duc la păcat. Dumnezeu dorește să fim fericiți și ne-a dat preceptele Legii, pentru ca, prin ascultare de ele, să avem bucurie. Când îngerii au cântat la nașterea lui Isus: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui” (Luca 2:14), ei făceau cunoscute principiile Legii pe care El venise s-o proclame și s-o onoreze.

Când a fost dată Legea pe Sinai, Dumnezeu a făcut cunoscută oamenilor sfințenia caracterului Său, pentru ca, prin contrast, ei să vadă păcătoșenia lor. Legea a fost dată pentru a-i convinge de păcat și a descoperi nevoia lor după un Mântuitor. Pe calea aceasta, principiile ei erau sădite în inimă prin Duhul Sfânt. Lucrarea aceasta se face și astăzi. Principiile Legii sunt explicate în viața lui Hristos; când Duhul Sfânt al lui Dumnezeu atinge inima, când lumina lui Hristos le descoperă oamenilor nevoia lor după sângele Lui curățitor și după neprihănirea Lui îndreptățitoare, Legea continuă să fie un mijloc care ne duce la Hristos, ca să fim îndreptățiți prin credință. „Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul” (Psalmii 19:7).

„Câtă vreme nu va trece cerul și pământul”, a zis Isus,,nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege înainte ca să se fi

întâmplat toate lucrurile.” Soarele care strălucește în ceruri, pământul pe care locuim sunt martori din partea lui Dumnezeu că Legea Lui este neschimbată și veșnică. Deși acestea ar putea trece, preceptele divine vor rămâne. „Este mai lesne să treacă cerul și pământul decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege” (Luca 16:17). Sistemul simbolurilor, care arătau către Isus ca Miel al lui Dumnezeu, avea să fie desființat la moartea Lui, dar preceptele Decalogului sunt tot așa de imutabile ca și tronul lui Dumnezeu.

Deoarece „Legea Domnului este desăvârșită” orice îndepărtare de la ea trebuie privită ca păcat. Aceia care nu ascultă de poruncile lui Dumnezeu și învață pe alții să facă la fel sunt condamnați de Hristos. Viața de ascultare a Mântuitorului a susținut cerințele Legii; ea a arătat că Legea poate să fie ținută de oameni și a dovedit ce caracter frumos se poate dezvolta prin ascultare. Toți cei care ascultă ca El declară la fel că Legea este „sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7:12). Pe de altă parte, toți cei care calcă poruncile lui Dumnezeu susțin pretențiile lui Satana că Legea e nedreaptă și că nu poate fi ascultată. În felul acesta, ei sprijină amăgirile marelui vrăjmaș și aruncă dezonoare asupra lui Dumnezeu. Ei sunt copiii celui rău, care s-a răsculat cel dintâi împotriva Legii lui Dumnezeu. A-i primi în cer ar duce din nou elementele discordiei și revoltei acolo și ar pune în pericol fericirea universului. Niciun om care de bunăvoie desconsideră un principiu al Legii nu va intra în Împărăția cerului.

Rabinii socoteau că neprihănirea lor le dădea dreptul să intre în cer, dar Isus a declarat-o neîndestulătoare și fără valoare.

Neprihănirea fariseilor se întemeia pe ceremonii exterioare și pe cunoașterea teoretică a adevărului. Rabinii pretindeau că sunt sfinți prin propriile eforturi de păzire a Legii, dar faptele lor despărțiseră neprihănirea de religie. În timp ce erau foarte minuțioși în ținerea formelor rituale, viața lor era imorală și josnică. Așa-zisa lor neprihănire niciodată nu putea să intre în Împărăția cerului.

Cea mai mare eroare a minții omenești în zilele lui Hristos era aceea că o simplă cunoaștere a adevărului constituie neprihănirea. În toată experiența omenească, s-a dovedit că o cunoaștere teoretică a adevărului nu este îndestulătoare pentru mântuire. Ea nu produce roadele neprihănirii. Zelul pentru ceea ce se numește adevărul teologic este adeseori însoțit de o ură față de adevărul curat, așa cum se manifestă în viață. Capitolele cele mai întunecate ale istoriei sunt împovărate de crimele săvârșite de bigoți religioși. Fariseii pretindeau că sunt fii ai lui Avraam și se lăudau că au în stăpânire cuvintele lui Dumnezeu, dar aceste avantaje nu i-au ferit de egoism, răutate, lăcomie după câștig și fățarnicia cea mai josnică. Ei se considerau cei mai religioși oameni din lume, dar așa-zisa lor drept credincioșie i-a făcut să-L răstignească pe Domnul mării. Același pericol există și astăzi. Mulți se socotesc adevărați creștini pentru faptul că subscriu la anumite declarații teologice. Dar ei n-au adus adevărul în viața de toate zilele. Ei nu l-au crezut și nu l-au iubit, de aceea n-au primit puterea și harul aduse de sfințirea prin adevăr. Oamenii își pot mărturisi credința în adevăr, dar, dacă acesta nu-i face sinceri, amabili, răbdători, îngăduitori și preocupați de cer, el este un blestem pentru ei și, prin influența lor, este un blestem pentru lume.

Neprihănirea vestită de Hristos este conformarea inimii și a vieții față de voia lui Dumnezeu. Oamenii păcătoși pot să devină neprihăniți numai dacă au credință în Dumnezeu și dacă păstrează o vie legătură cu El. Atunci adevărata evlavie va înălța gândurile și va înnobila viața. Atunci formele exterioare ale religiei sunt în armonie cu curăția creștină lăuntrică. Atunci ceremoniile cerute în slujba lui Dumnezeu nu sunt ritualuri fără rost ca ale fariseilor fățarnici.

Isus ia fiecare poruncă în parte și explică adâncimea și lărgimea cerințelor ei. În loc să îndepărteze vreo frântură din puterea lor, El arată cât de larg cuprinzătoare sunt principiile lor și demască fatala greșeală a iudeilor, în expunerea ascultării exterioare. El spune că Legea lui Dumnezeu este călcată și printr-un gând rău sau printr-o privire poftitoare. Acela care acceptă parțial cea mai mică nedreptate calcă Legea și își înjosește natura morală. Uciderea se găsește întâi în minte. Acela care face loc urii în inimă își pune piciorul pe cărarea ucigașilor și jertfele lui sunt o urâciune în fața lui Dumnezeu.

Iudeii cultivau un spirit de răzbunare. În ura lor față de romani, ei rosteau cuvinte aspre și făceau jocul celui rău, dând pe față attributele lui. În felul acesta, ei erau formați să săvârșească faptele groaznice la care îi condusesse el. În viața religioasă a fariseilor nu se găsea nimic care să-i îndemne pe cei dintre neamuri la evlavie. Isus i-a rugat să nu se lase amăgiți de gândul că în inima lor se puteau revolta împotriva opresorilor și să cultive dorința de răzbunare pentru răutățile suferite. Este adevărat, există o indignare

îndreptătită chiar și pentru urmașii lui Hristos. Când ei văd că Dumnezeu este dezonorat și slujirea Lui este batjocorită, când îl văd pe cel nevinovat apăsător, sufletul lor este mișcat de o dreaptă indignare. O asemenea mânie, născută dintr-o conștiință morală sensibilă, nu este păcat. Dar aceia care la orice presupusă provocare se simt liberi să se mânie și să cultive resentimente își deschid inima lui Satana. Amărăciunea și spiritul de ceartă trebuie să fie izgonite din suflet, dacă vrem să fim în armonie cu cerul.

Mântuitorul merge și mai departe. El zice: „Dacă-ți aduci darul la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo, înaintea altarului, și du-te întâi de te împacă cu fratele tău, apoi vino de adu-ți darul.” Mulți sunt plini de zel în servicii religioase, în timp ce între ei și frații lor sunt nefericite neînțelegeri pe care le-ar putea rezolva. Dumnezeu le cere să facă tot ce le stă în putere pentru a readuce armonia. Cât timp ei nu fac lucrul acesta, El nu poate primi slujirea lor. Datoria creștinilor în acest aspect este arătată clar. Dumnezeu revarsă asupra tuturor binecuvântările Sale. „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreți și peste cei nedreți.” El este „bun și cu cei nemulțumitori și cu cei răi” (Luca 6:35). El ne invită să fim asemenea Lui. „Binecuvântați pe cei ce vă blestemă”, zicea Isus, „faceți bine celor ce vă urăsc ..., ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri.” Acestea sunt principiile legii care constituie izvoarele vieții.

Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este mai înalt decât cel mai înalt gând la care poate ajunge o minte omenească. „Fiți

desăvârșiți după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” Porunca aceasta este o făgăduință. Planul de mântuire urmărește recuperarea noastră totală de sub puterea lui Satana. Întotdeauna Hristos îl desparte de păcat pe cel căit. El a venit să nimicească lucrările Diavolului și a luat măsuri ca Duhul Sfânt să-i fie dat oricărei ființe care se pocăiește, pentru a o feri de păcat.

Lucrarea ispitorului nu trebuie să fie socotită o scuză pentru vreo faptă rea. Satana jubilează când aude că aceia care se numesc urmași ai lui Hristos aduc scuze pentru nedesăvârșirile caracterului lor. Tocmai scuzele acestea conduc la păcat. Nu există scuză pentru păcat. Este posibil ca fiecare copil al lui Dumnezeu pocăit și credincios să aibă un caracter sfânt și o viață asemănătoare cu a lui Hristos. Idealul caracterului creștin este asemănarea cu Hristos.

Metodele lumești și principiile neabătute ale neprihănirii nu se amestecă pe neobservate, asemenea culorilor curcubeului. Între ele, veșnicul Dumnezeu a tras o linie apăsată și clară. Asemănarea cu Hristos se deosebește tot așa de mult de asemănarea cu Satana, după cum miezul zilei este în contrast cu miezul nopții. Și numai cei care trăiesc viața lui Hristos sunt conlucrătorii Lui. Dacă se cultivă în suflet un păcat sau dacă se păstrează în viață un obicei rău, întreaga ființă se molipsește. Omul devine o unealtă a nelegiurii. Toți aceia care au ales slujirea lui Dumnezeu urmează să se încreadă în grija Lui. Hristos a apărat păsările care zboară pe cer și florile de pe câmp și i-a îndemnat pe ascultători să mediteze la aceste creații ale lui Dumnezeu. „Nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?” a zis El (Matei 6:26).

Măsura griii dumnezeiești față de un obiect oarecare este proporțională cu treapta pe care o ocupă acesta pe scara existenței. Providența are grijă de fiecare vrăbiuță. Florile câmpului, iarba care acoperă pământul ca un covor au parte de atenția și grija Tatălui nostru ceresc. Marele Artist S-a gândit la crini, făcându-i atât de strălucitori, încât umbresc cu frumusețea lor slava lui Solomon. Cu cât mai mult Se îngrijește El de om, care este chipul și slava lui Dumnezeu. El dorește ca fiii Săi să manifeste un caracter asemănător cu al Său. După cum raza soarelui dă florilor culorile delicate și variate, tot așa și Dumnezeu îi dă ființei omenești din frumusețea caracterului Său.

Toți aceia care aleg împărăția iubirii, a neprihănirii și a păcii lui Hristos, punând interesele ei mai presus de orice altceva, sunt legați de lumea de sus și primesc orice binecuvântare de care au nevoie în această viață. În cartea providenței dumnezeiești, în volumul vieții, avem fiecare câte o pagină. Aceasta cuprinde amănuntele istoriei noastre — până și perii capului ne sunt numărați. Copiii lui Dumnezeu nu sunt niciodată uitați de El. „Nu vă îngrijorați dar de ziua de mâine” (Matei 6:34). Noi trebuie să-L urmăm pe Hristos în fiecare zi. Dumnezeu nu dă ajutor pentru ziua de mâine. El nu dă fiilor Săi, pentru călătoria vieții, toate îndrumările deodată, ca ei să nu-și piardă cumpătul. El le spune numai cât pot să țină minte și să facă. Puterea și înțelepciunea acordate sunt pentru nevoile actuale. „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea” - pentru ziua de astăzi - „s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată” (Iacov 1:5). „Nu judecați ca să nu

fiți judecați.” Nu vă considerați mai buni decât alții și nu vă așezați ca judecători ai lor. Deoarece nu puteți să deosebiți motivele, nu sunteți în stare să-l judecați pe altul. Criticându-l, aduceți o sentință asupra voastră, deoarece arătați că sunteți părtași cu Satana, pârătorul fraților. Domnul zice: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cercăți-vă.” Aceasta e lucrarea noastră. „Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați” (2 Corinteni 13:5; 1 Corinteni 11:31).

În felul acesta, Hristos a subliniat principiile împărăției Sale și a arătat că ele constituie marea regulă a vieții. Pentru a face ca învățătura să se imprime și mai bine, El a adăugat o ilustrație. Nu este de ajuns, a zis El, să auzi cuvintele Mele. Prin ascultare, trebuie să faceți din ele temelia caracterului vostru. El nu este decât nisip nesigur. Dacă voi clădiți pe teorii și invenții omenești, casa voastră se va prăbuși. Ea va fi spălată de vânturile ispitelor și de furtunile încercărilor. Dar principiile acestea, pe care vi le-am dat, vor rămâne. Primiți-Mă, clădiți pe cuvintele Mele. „De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă” (Matei 7:24,25).

Capitolul 9

Traditia

Capitol bazat pe textele din Matei 15:1-20; Marcu 7:1-23

Sperând să-L vadă pe Isus la Paște, cărturarii și fariseii Îi pregătiseră o cursă. Dar, știind lucrul acesta, Isus a lipsit de la această adunare, „Atunci niște farisei și niște cărturari din Ierusalim au venit la Isus.” Fiindcă n-a mers El la ei, au venit ei la El. Câtva timp, păruse că galileenii aveau să Îl primească pe Isus ca Mesia și că puterea autorităților religioase în ținutul acela avea să fie sfărâmată. Misiunea celor doisprezece, care a arătat însă întinderea lucrării lui Isus și i-a adus pe ucenici în conflict direct cu rabinii, a provocat din nou gelozia mai-marilor din Ierusalim. Iscoadele trimise la Capernaum, la începutul lucrării Lui, care încercaseră să-L acuze de călcarea Sabatului fuseseră puse în încurcătură, iar rabinii erau hotărâți să-și înfăptuiască planul. De astă dată, a fost trimisă o nouă delegație să-I urmărească mișcările și să găsească vreo acuzație împotriva Lui.

Ca și mai înainte, motivul plângerii împotriva Lui era că nu lua în seamă tradițiile care împovărau Legea lui Dumnezeu. După cum se spunea, aceste tradiții aveau ca scop să susțină păzirea Legii, dar ajunseseră să fie privite ca fiind mai sfinte decât Legea însăși. Când veneau în conflict cu poruncile date pe Sinai, erau puse mai presus preceptele rabinilor. Între datinile asupra cărora se stăruia mai mult

era și aceea a curățirii ceremoniale. Neglijarea săvârșirii unor ritualuri înainte de a mânca era socotită un păcat foarte mare, care trebuia pedepsit atât în lumea de acum, cât și în cea viitoare; omorârea celui care călca datina era privită ca o mare virtute. Rânduielile cu privire la curățire erau nenumărate. Viața întreagă de abia ajungea ca cineva să le cunoască pe toate. Viața acelor care încercau să țină cerințele rabinice era o luptă neîncetată împotriva unor întinări ceremoniale și un șir nesfârșit de spălări și curățiri. În timp ce oamenii erau ocupați cu lucruri și cu detalii lipsite de importanță, cu ritualuri pe care Dumnezeu nu le ceruse, atenția le era îndepărtată de la marile principii ale Legii Sale.

Hristos și ucenicii Lui nu respectau aceste spălări ceremoniale și iscoadele au făcut din aceasta temeiul acuzațiilor lor. Cu toate acestea, nu L-au atacat direct pe Hristos, ci au venit la El criticându-i pe ucenici. Când au ajuns în fața mulțimii, au spus: „Pentru ce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă.” Ori de câte ori solia adevărului cercetează sufletele cu putere deosebită, Satana își trimite agenții pentru a începe o luptă asupra lucrurilor de mică însemnătate. În felul acesta, el caută să îndepărteze mintea de la adevărata problemă. Ori de câte ori începe o lucrare bună, se găsesc și batjocoritori gata să intre în ceartă cu privire la forme sau amănunte tehnice, pentru a îndepărta gândirea de la realitățile vii. Când se simte că Dumnezeu lucrează în mod deosebit pentru poporul Său, acesta să nu se lase atras în controverse care vor aduce numai ruina sufletelor. Problemele care trebuie să ne preocupe sunt: Am eu credință mântuitoare în Fiul lui Dumnezeu? Este viața mea în armonie cu Legea divină? „Cine crede în Fiul are

viața veșnică, dar cine nu crede în Fiul nu va vedea viața.” „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui” (Ioan 3:36; 1 Ioan 2:3).

Isus n-a făcut nicio încercare să Se apere pe Sine sau pe ucenici. El n-a făcut nicio referire la acuzațiile aduse împotriva Sa, ci a căutat să arate spiritul care-i stăpânea pe aceia care se țineau de ceremonii omenești. El le-a dat o pildă despre ceea ce făceau fără încetare și făcuseră chiar înainte de a veni să-L caute pe El. „Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu” a zis El, „ca să țineți datina voastră. Căci Moise a zis: «Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta»; și «cine va grăi de rău pe tatăl și pe mama sa, să fie pedepsit cu moartea». Voi dimpotrivă ziceți: «Dacă un om va spune tatălui sau mamei sale: «Ori cu ce te-aș putea ajuta, este Corban’, adică dat lui Dumnezeu, face bine» și nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl său sau pentru mama sa.» Ei dădeau la o parte porunca a cincea ca și cum n-ar fi fost de nicio valoare, dar se țineau cu multă stăruință de tradițiile bătrânilor. Ei îi învățau pe oameni că a-și dedica averea templului era o datorie mai sfântă decât să-și ajute părinții și că, oricât ar fi fost de mare nevoia, era un sacrilegiu să-i dai tatălui sau mamei vreo parte din ceea ce se consacrase în felul acesta. Un copil care nu-și împlinea datoria putea să pronunțe cuvântul „Corban” asupra proprietății sale, consacrand-o în felul acesta lui Dumnezeu, și putea să o păstreze pentru folosul propriu toată viața, iar după moarte o punea în slujba templului. În felul acesta, el era liber ca, atât în viață, cât și la moarte, să nu-i onoreze pe părinți și să-i lipsească de drepturile lor sub pretextul unei așa-zise consacări față de Dumnezeu.

Hristos n-a diminuat niciodată prin cuvânt sau faptă obligația omului de a-I aduce daruri sau jertfe lui Dumnezeu. Hristos Însuși a dat îndrumări în Lege cu privire la zecimi și daruri. Când era pe pământ, a lăudat-o înaintea oamenilor pe femeia sărmană, care a dat în tezaurul templului tot ce avea. Dar zelul fățarnic pentru Dumnezeu al preoților și rabinilor era o aparență cu care să-și acopere dorința de înălțare. Oamenii erau înșelați. Ei purtau sarcini grele, pe care Dumnezeu nu le impusese. Nici chiar ucenicii lui Hristos nu erau liberi cu totul de jugul care fusese pus asupra lor prin prejudecățile moștenite și prin autoritatea rabinică. Acum, dezvăluind adevăratul spirit al rabinilor, Isus a căutat să-i elibereze din sclavia tradiției pe toți aceia care doreau din toată inima să-L slujească pe Dumnezeu. „Fățarnicilor”, a zis El, adresându-Se iscoadelor șirete,” bine a prorocit Isaia despre voi, după cum este scris: «Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești.»” Cuvintele lui Hristos erau o acuzație pentru întregul sistem fariseic. El declară că, așezând pretențiile lor mai presus de principiile divine, rabinii se așezau mai presus de Dumnezeu.

Delegații de la Ierusalim s-au umplut de mânie. Nu puteau să-L acuze pe Hristos că a călcat Legea dată pe Sinai, din moment ce El vorbea ca apărător al ei împotriva tradițiilor. Marile precepte ale Legii, pe care El le prezentase, erau într-un contrast izbitor cu rânduielile meschine inventate de om. Atât față de mulțime, cât și, mai târziu și mai detaliat, față de ucenici, Isus a arătat că întinarea

nu vine din afară, ci dinăuntru. Atât curăția, cât și necurăția aparțin inimii. Fapta rea, cuvântul rău, gândul rău, călcarea Legii lui Dumnezeu îl întinează pe om, și nu neglijarea lucrurilor din afară.

Ucenicii au observat mânia manifestată de iscoade, când a fost demascată învățătura lor rătăcită. Ei au văzut privirile lor încruntate și au auzit cuvintele spuse printre dinți prin care își arătau nemulțumirea și dorința de răzbunare. Uitând de câte ori Isus dăduse dovadă că El citea în inimă ca într-o carte deschisă, ei I-au vorbit despre efectele cuvintelor Sale. Sperând că ar putea să îi împace pe acești funcționari de stat înfuriați, ei I-au spus lui Hristos: „Știi că fariseii au găsit pricină de poticnire în cuvintele pe care le-au auzit?” El a răspuns: „Orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc va fi smuls din rădăcină.” Obiceiurile și tradițiile atât de mult apreciate de rabini erau din lumea aceasta, nu din cer. Oricât de mare era autoritatea lor față de popor, ele nu puteau să reziste, dacă erau puse la probă de Dumnezeu. Orice invenție omenească pusă în locul poruncilor lui Dumne-zeu va fi socotită ca fiind fără valoare în ziua aceea când „Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Eclesiastul 12:14).

Înlocuirea poruncilor lui Dumnezeu cu precepte omenești n-a încetat. Chiar și între creștini se găsesc așezăminte și practici care n-au o temelie mai bună decât tradițiile părinților. Asemenea întocmiri, întemeiate pe autoritatea omenească, le-au înlocuit pe cele dumnezeiești. Oamenii se agață de tradițiile lor, onorează obiceiurile și cultivă ura împotriva acelor care caută să le arate greșeala.

Astăzi, când suntem invitați să atragem atenția asupra poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus, vedem aceeași vrăjmășie care s-a manifestat și în zilele lui Hristos. Despre poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului, stă scris: „Balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 12:17).

„Dar orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină,” În locul autorității așa-numiților părinți ai bisericii, Dumnezeu ne poruncește să primim cuvântul Părintelui veșnic, Domnul cerului și al pământului. Numai aici se află adevărul neamestecat cu rătăcirea. David spune: „Sunt mai învățat decât toți învățătorii mei, căci mă gândesc la învățăturile Tale. Am mai multă pricepere decât bătrânii, căci păzesc poruncile Tale” (Psalmii 119:99, 100). Toți cei care primesc autoritatea omenească, obiceiurile bisericii sau tradițiile părinților să ia aminte la avertizarea cuprinsă în cuvintele lui Hristos: „Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești.”

Capitolul 10

„Lazăre, Vino Afară!”

Capitol bazat pe textele din Luca 10:38-42; Ioan 11:1-44

Lazăr din Betania era unul dintre cei mai statornici ucenici ai lui Hristos, De la prima lor întâlnire, credința lui în Hristos fusese puternică, iubirea pentru El era profundă și, la rândul lui, era foarte iubit de Mântuitorul. Pentru Lazăr a și fost săvârșită cea mai mare minune a lui Hristos. Mântuitorul i-a binecuvântat pe toți cei care au căutat ajutorul Său; El iubește toată familia omenească, dar față de unii este legat prin legături deosebite. Inima Lui era prinsă într-o puternică legătură de iubire față de familia din Betania și pentru unul dintre ei a fost făcută cea mai minunată lucrare. În casa lui Lazăr, Isus găsisse de multe ori odihnă. Mântuitorul nu avea o casă proprie; El depindea de ospitalitatea prietenilor și ucenicilor Săi și adesea, când era obosit, însetat după o părtășie omenească sinceră, El găsea adăpost în familia aceasta pașnică, departe de bănuielile și de invidia fariseilor mânioși. Aici găsea o primire sinceră și o prietenie curată și sfântă. Aici putea să vorbească simplu și liber, știind că vorbele Lui erau înțelese și păstrate ca o comoară.

Mântuitorul prețuia o casă liniștită și niște ascultători interesați. El avea nevoie de duioșia, curtenia și iubirea oamenilor. Cei care primeau învățătura cerească, pe care El era gata să o dea, erau mult binecuvântați. În timp ce mulțimile Îl urmau pe Hristos prin

câmpiile întinse, El le dezvăluia frumusețile lumii naturale. Căuta să le deschidă ochii minții, ca să poată vedea cum mâna lui Dumnezeu susține lumea. Pentru ca oamenii să aprecieze bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu, El atrăgea atenția ascultătorilor Săi la roua delicată, la picurarea liniștită a ploii și la lumina strălucitoare a soarelui, care erau date deopotrivă și celor buni, și celor răi. El dorea ca oamenii să-și dea seama pe deplin de grija pe care Dumnezeu o arăta față de ființele omenești create de El. Dar mulțimile nu se grăbeau să asculte; în familia din Betania, Hristos găsea odihnă de lupta obositoare a vieții publice. Aici, în fața unor ascultători înțelegători, El dezvăluia măreția Providenței. În aceste întrevederi particulare, El desfășura în fața ascultătorilor Săi lucrurile acelea pe care nu putea să i le spună mulțimii amestecate. Prietenilor Săi nu trebuia să le vorbească în parabole.

În timp ce Hristos dădea aceste învățături minunate, Maria stătea la picioarele Lui ca o ascultătoare respectuoasă și devotată. Într-o ocazie, Marta, foarte ocupată cu pregătirea mesei, a mers la Hristos, zicând: „Doamne, nu-Ți pasă că soră-mea m-a lăsat să slujesc singură? Zi-i dar să-mi ajute” Aceasta s-a întâmplat cu ocazia primei vizite a lui Hristos în Betania. Mântuitorul și ucenicii făcuseră o călătorie obositoare pe jos, de la Ierihon. Marta voia să se îngrijească de ei și, în frământarea ei, uitase politețea pe care I-o datora Oaspetelui. Isus i-a răspuns în cuvinte blânde și pline de răbdare: „Martă, Martă, pentru multe lucruri te îngrijezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua.” Maria își îmbogățea mintea cu prețioasele cuvinte care curgeau de pe buzele Mântuitorului, cuvinte care pentru

ea erau mai de preț decât cele mai scumpe bijuterii.

Acel „singur lucru” care îi era necesar Martei era un spirit liniștit, de devoțiune, o mai mare preocupare pentru cunoștințele cu privire la viața veșnică și binecuvântările necesare pentru creșterea spirituală. Ea avea nevoie de mai puțină preocupare pentru cele trecătoare și mai multă pentru cele care rămân veșnic. Isus voia să-i învețe pe copiii Săi să prindă orice ocazie de a câștiga acea cunoștință care-i face înțelepți pentru mântuire. Cauza lui Hristos are nevoie de lucrători pricepuți și energici. Cei asemenea Martei, cu zelul lor pentru lucrarea religioasă, au un câmp întins în fața lor. Dar ei trebuie să stea mai întâi cu Maria, la picioarele lui Isus. Sânguința, promptitudinea și energia trebuie să fie sfințite prin harul lui Hristos și atunci viața va fi o putere neînfrântă spre bine.

În casa pașnică în care Se odihnea Isus a intrat întristarea. Lazăr s-a îmbolnăvit dintr-odată și surorile lui au trimis la Mântuitorul să-I spună: „Doamne, iată că acela pe care-l iubești este bolnav.” Ele au văzut gravitatea bolii fratelui lor, dar știau că Hristos Se dovedise în stare să vindece tot felul de boli. Credeau că El va simți împreună cu ele în durere, de aceea n-au stăruit ca El să vină numaidecât, ci au trimis numai vestea care arăta cât de mult se încredeau în El. „Acela pe care-l iubești este bolnav.” Ele credeau că Domnul va răspunde îndată la înștiințarea lor și că va veni în cel mai scurt timp la Betania.

Pline de nerăbdare, așteptau vești de la Isus. Câtă vreme scânteia de viață mai era încă vie în fratele lor, ele s-au rugat și au

tot așteptat venirea lui Isus. Dar trimisul s-a întors fără El. Totuși a adus solia: „Boala aceasta nu este spre moarte”, și ele s-au agățat de nădejdea că Lazăr va trăi. Cu duioșie, au încercat să-i spună cuvinte de mângâiere și de încurajare suferindului aproape inconștient. Când Lazăr a murit, ele au fost amar dezamăgite, dar au simțit harul întăritor al lui Hristos și acesta le-a ferit să gândească rău despre Mântuitorul.

Când Isus a auzit înștiințarea, ucenicii au avut impresia că El a primit-o cu răceală. N-a manifestat întristarea la care se așteptau. Privind la ei, El a zis: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea.” Timp de două zile a rămas acolo unde Se afla. Întârzierea aceasta era o taină pentru ucenici. Ce mângâiere ar fi fost prezența Lui pentru familia întristată! gândeau ei. Marea Lui iubire pentru familia din Betania era bine cunoscută de ucenici și ei erau surprinși că nu a răspuns imediat la vestea tristă: „Acela pe care-l iubești este bolnav.”

În timpul celor două zile, părea că Hristos nici nu Se mai gândea la vestea adusă, deoarece nu vorbea despre Lazăr. Ucenicii s-au gândit la Ioan Botezătorul, înainte-mergătorul lui Isus. Ei se miraseră că Isus, care avea atât de mare putere de a săvârși minuni, îngăduise ca Ioan să zacă în închisoare și să moară de o moarte năprasnică. Dacă avea o astfel de putere, pentru ce nu salvase Hristos viața lui Ioan? Deseori fariseii puseseră întrebarea aceasta, ca să aducă un argument de necombătut împotriva susținerii lui Hristos că El este Fiul lui Dumnezeu. Mântuitorul îi avertizase pe

ucenici că vor avea de suferit încercări, pierderi și persecuții. Îi va uita El oare și pe ei în vreme de încercare? Unii se întrebau dacă nu cumva s-au înșelat în ce privește misiunea Lui. Toți erau profund tulburați.

După o așteptare de două zile, Isus le-a spus ucenicilor: „Haidem să ne întoarcem în Iudeea”. Ucenicii se întrebau de ce așteptase două zile, dacă și așa urma să meargă în Iudeea. Dar îngrijorarea pentru Isus și chiar pentru ei îi frământa mai mult. În hotărârea luată de El acum, ei nu vedeau decât pericolul care îi pândea. „Învățătorule”, au zis ei, „acum de curând căutau iudeii să Te ucidă cu pietre, și Te întorci în Iudeea?” Isus a răspuns: „Nu sunt douăsprezece ceasuri în zi?” Eu sunt sub conducerea Tatălui Meu; câtă vreme fac voia Lui, viața Mea este în siguranță. Cele douăsprezece ore ale zilei Mele încă nu s-au sfârșit. Am trecut în ultima parte a zilei, dar cât mai rămâne ceva, Mă aflu în siguranță. „Dacă umblă cineva ziua”, a spus El mai departe, „nu se poticnește, pentru că vede lumina lumii acesteia.” Acela care face voia lui Dumnezeu, care umblă pe drumurile prescrise de Dumnezeu nu poate să se împiedice și să cadă. Lumina, Spiritul călăuzitor al lui Dumnezeu, îi dă o clară înțelegere a datoriei sale și-l călăuzește pe drumul cel drept până la capătul lucrării sale. „Dar dacă umblă noaptea, se poticnește, pentru că n-are lumină în el.” Acela care merge pe o cărare aleasă de el și unde nu l-a chemat Dumnezeu se va poticni. Pentru el, ziua se schimbă în noapte și, oriunde s-ar afla, nu este sigur.

„După aceste vorbe le-a zis: «Lazăr, prietenul nostru, doarme,

dar Mă duc să-l trezesc din somn.»” „Lazăr, prietenul nostru, doarme.” Cât de mișcătoare sunt cuvintele acestea! Cât de pline de simpatie! Cu gândul la Ierusalim, ucenicii aproape uitaseră de familia îndurerată din Betania. Dar Hristos nu uitase. Ucenicii s-au simțit muștrați. Fuseseră dezamăgiți pentru că Hristos nu răspunsese mai grabnic la înștiințare. Fuseseră ispitiți să creadă că El n-avea acea călduroasă iubire pentru Lazăr și surorile lui cum crezuseră ei, căci altfel S-ar fi grăbit să meargă cu cel care adusesse vestea. Dar cuvintele: „Lazăr, prietenul nostru, doarme” au trezit în mintea lor sentimente mai bune. Erau convinși că Hristos nu-i uitase pe prietenii Lui în suferință. „Ucenicii I-au zis: «Doamne, dacă doarme, are să se facă bine.» Isus vorbise despre moartea lui, dar ei credeau că vorbește despre odihna căpătată prin somn.” Hristos le prezintă copiilor Săi credincioși moartea ca fiind un somn. Viața lor e ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și, până va suna ultima trâmbiță, cei care mor vor dormi în El.

Atunci, Isus le-a spus pe față: „Lazăr a murit. Și Mă bucur că n-am fost acolo, pentru voi, ca să credeți. Dar acum haidem să mergem la el.” Toma nu vedea pentru Învățătorul lui nimic altceva decât că-L aștepta moartea, dacă Se ducea în Iudeea, dar și-a făcut curaj și le-a spus celorlalți ucenici: „Haideți să mergem și noi să murim cu El!” El știa cât de mult Îl urau iudeii pe Hristos. Scopul lor era să-L omoare, dar planul acesta nu izbutise pentru că nu venise încă vremea. În acest timp, Isus era păzit de garda îngerilor cerești și chiar în părțile Iudeei, unde rabinii unelteau să pună mâna pe El și să-L omoare, nu I se putea face niciun rău.

Ucenicii s-au mirat de cuvintele lui Hristos, când a zis: „Lazăr a murit. Și Mă bucur că n-am fost acolo.” Din propria alegere stătuse Mântuitorul departe de familia prietenilor în suferință? Aparent, Maria, Marta și muribundul Lazăr fuseseră lăsați singuri. Dar nu erau singuri. Hristos a urmărit toată scena și, după moartea lui Lazăr, surorile întristate au fost susținute de harul Său. Isus a fost martor la întristarea inimilor lor, când fratele lor se lupta cu vrăjmașul cel puternic — moartea. El a simțit toată durerea lor grozavă, când le-a spus ucenicilor: „Lazăr a murit.” Dar Hristos trebuia să Se mai gândească și la alții, afară de cei iubiți din Betania; El trebuia să țină seama de educația ucenicilor. Ei trebuiau să fie reprezentanții Lui în lume, pentru ca binecuvântarea Tatălui să-i poată cuprinde pe toți oamenii. Pentru binele lor a îngăduit El ca Lazăr să moară. Dacă l-ar fi vindecat de boala lui, minunea, care era cea mai puternică dovadă a naturii Sale divine, nu s-ar fi putut săvârși.

Dacă Hristos ar fi fost în camera bolnavului, Lazăr n-ar fi murit, deoarece Satana n-ar fi avut putere asupra lui. Moartea n-ar fi putut să-și îndrepte săgeata spre Lazăr în prezența Dătătorului vieții. De aceea Hristos a stat departe. El a îngăduit exercitarea puterii vrăjmașului, ca apoi să-l poată izgoni ca pe un dușman înfrânt. El a îngăduit ca Lazăr să treacă sub stăpânirea morții și surorile îndurerate l-au văzut pe fratele lor pus în mormânt. Hristos știa că, atunci când ele aveau să privească fața neînsuflețită a fratelui lor, credința în Răscumpărătorul lor avea să fie greu încercată. Dar știa că, datorită luptei prin care treceau acum, credința lor urma să strălucească și mai puternic. El a suferit toate chinurile întristării pe

care ele le-au îndurat. El nu-i iubea mai puțin acum pentru că zăbovise, dar știa că, pentru ele, pentru Lazăr, pentru Sine și pentru ucenici, urma să fie câștigată o biruință. „Pentru voi, ca să credeți.” Pentru toți aceia care caută să simtă mâna călăuzitoare a lui Dumnezeu, clipa celei mai mari descurajări este timpul când ajutorul divin este cel mai aproape. Ei vor privi înapoi cu recunoștință la partea cea mai întunecată a căii lor. „Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii temători de Dumnezeu” (2 Petru 2:9). Din orice ispită și din orice încercare, El îi va scoate cu o credință mai tare și cu o experiență mai bogată.

Întârziind să meargă la Lazăr, Hristos avea un plan de îndurare față de cei care nu-L primiseră. El a zăbovit pentru ca, prin învierea lui Lazăr din morți, să poată da poporului Său încăpățânat și necredincios o nouă dovadă că El era într-adevăr „Învierea și Viața”. Se cutremura la gândul că astfel nu mai era nicio speranță pentru acest popor — aceste sărmane și rătăcite oi ale casei lui Israel. Inima Lui era zdrobită din cauza nepocăinței lor. În harul Său, intenționa să le mai dea o dovadă că El era Vindecătorul, Acela care singur putea să aducă la lumină viața și nemurirea. Aceasta trebuia să fie o dovadă pe care preoții nu o puteau răstălmăci. Iată motivul pentru care a întârziat să meargă la Betania. Această minune culminantă, învierea lui Lazăr, trebuia să pună sigiliul lui Dumnezeu asupra lucrării și afirmațiilor Sale cu privire la originea Sa divină.

În călătoria Sa către Betania, după obiceiul Său, Isus i-a ajutat pe cei bolnavi și pe cei lipsiți. Apropiindu-Se de oraș, a trimis la surori un sol cu vestea sosirii Lui. Hristos n-a intrat îndată în casă, ci

S-a oprit într-un loc retras, de lângă drum. Marile ceremonii pe care iudeii obișnuiau să le îndeplinească la moartea prietenilor și rudelor nu se potriveau cu spiritul lui Hristos. El a auzit vaietele bocitorilor plățiți și nu dorea să le întâlnească pe surori în mijlocul zgomotului. Printre prietenii care luau parte la doliu erau și rude ale familiei, dintre care unii dețineau posturi de răspundere în Ierusalim. Printre aceștia erau chiar vrăjmași foarte înverșunați ai lui Hristos. El le cunoștea planurile și de aceea nu S-a făcut imediat cunoscut. Vestea i-a fost dusă Martei atât de tainic, încât ceilalți din încăperea n-au știut. Copleșită de durere, Maria n-a auzit nimic. Ridicându-se îndată, Marta s-a dus să-L întâmpine pe Domnul ei, dar Maria, crezând că merge la locul unde era înmormântat Lazăr, a rămas acolo unde se afla, fără a mai spune ceva.

Marta a mers grăbită să-L întâmpine pe Isus, având inima frământată de emoții contradictorii. Pe fața Lui expresivă a citit aceeași duioșie și iubire ca și mai înainte. Încrederea ei în El era nezdruncinată, dar se gândea la preaiubitul ei frate pe care-l iubise și Isus. Cu mare durere în inimă pentru faptul că Hristos nu venise mai înainte, totuși cu nădejdea că și acum putea să facă ceva pentru mângâierea lor, ea a zis: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu.” Iarăși și iarăși repetaseră surorile aceste cuvinte printre strigătele bocitorilor.

Cu milă omenească și dumnezeiască, Isus a privit fața ei întristată și îngrijorată. Marta nu dorea să povestească cele petrecute; totul era adunat în aceste cuvinte mișcătoare: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu.” Dar, privind fața Sa

plină de iubire, a adăugat: „Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.” Isus i-a îmbărbătat credința, zicând: „Fratele tău va învia.” Răspunsul Lui nu urmărea să-i dea speranța unei schimbări apropiate. El a dus gândurile Martei dincolo de apropiata înviere a fratelui ei și le-a ațintit asupra învierii dreptilor. A făcut lucrul acesta pentru ca ea să vadă în învierea lui Lazăr o garanție pentru învierea tuturor neprihăniților morți și o asigurare că lucrul acesta se va face prin puterea Mântuitorului.

Marta a răspuns: „Știu că va învia la înviere, în ziua de apoi.” Căutând să dea și mai departe o bună îndrumare credinței ei, Isus a zis: „Eu sunt Învierea și Viața”. În Hristos e viața originară, neîmprumutată, pe care o are prin Sine Însuși. „Cine are pe Fiul are viață” (1 Ioan 5:12). Dumnezeirea lui Hristos este o asigurare pentru cel credincios că va avea viața veșnică. „Cine crede în Mine”, a zis Isus, „chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?” Hristos privea acum la a doua Sa venire. Atunci, dreptii cei morți vor învia în corp nesupus putrezirii, iar dreptii cei vii vor fi duși în cer fără să vadă moartea. Minunea pe care Hristos era gata să o săvârșească, prin învierea lui Lazăr din morți, urma să reprezinte învierea tuturor celor neprihăniți. Prin cuvântul și lucrările Sale, El S-a declarat ca Autor al învierii. Acela care în curând trebuia să moară pe cruce avea cheile morții, ca biruitor asupra mormântului, și a afirmat dreptul și puterea Sa de a da viață veșnică.

La cuvintele Mântuitorului: „Crezi lucrul acesta?”, Marta răspunse: „Da, Doamne, cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui

Dumnezeu, care trebuia să vină în lume!” Ea nu înțelesese toată însemnătatea cuvintelor lui Hristos, dar și-a mărturisit credința în divinitatea Lui și încrederea că El putea să facă tot ce dorea. „După ce a spus aceste vorbe, s-a dus și a chemat în taină pe soră-sa, Maria, și i-a zis: «A venit Învățătorul și te cheamă.»” Ea a spus lucrul acesta cât mai discret, deoarece preoții și conducătorii erau pregătiți să pună mâna pe Isus, când li s-ar fi oferit ocazia. Strigătele bocitorilor au făcut ca să nu fie auzite cuvintele ei.

Aflând vestea aceasta, Maria s-a ridicat în grabă și, cu nerăbdarea zugrăvită pe față, a părăsit camera. Crezând că s-a dus la mormânt să plângă, bocitorii au urmat-o. Când ea a ajuns la locul unde aștepta Isus, a îngenuncheat la picioarele Lui și a spus cu buzele tremurânde: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu.” Plânsetul bocitorilor o tulburau, deoarece ea ar fi dorit să vorbească în liniște câteva cuvinte cu Isus. Dar cunoștea invidia și pizma unora dintre cei de față împotriva lui Hristos și lucrul acesta o împiedica să-și exprime durerea. „Isus, când a văzut-o plângând, pe ea și pe iudeii care veniseră cu ea, S-a înfiorat în duhul Lui și S-a tulburat.” El citea inimile celor adunați. Vedea la mulți că ceea ce trece drept durere era numai fățarnicie. Știa că unii dintre cei de față, care acum dovedeau o fățarnică întristare, vor plănui în curând să omoare nu numai pe puternicul Făcător de minuni, dar și pe cel care trebuia să fie înviat din morți.

Hristos ar fi putut să le smulgă haina de pretinsă întristare. Dar Și-a înfrânat indignarea îndreptățită. Cuvintele pe care le-ar fi putut spune, pe bună dreptate, nu le-a rostit din cauza celor iubiți,

îngenuncheați la picioarele Lui cu întristare, care credeau cu adevărat în El. „Unde l-ați pus?” a întrebat El. „Doamne”, I-au răspuns ei, „vino și vezi.” Au pornit împreună spre mormânt. Era o scenă plină de jale. Lazăr fusese foarte iubit și surorile lui plâneau pentru el cu inima zdrobită, pe când cei care îi fuseseră prieteni își amestecau lacrimile cu ale surorilor îndurerate. Din cauza suferinței omenești și văzând că prietenii îl plâneau pe mort în timp ce Mântuitorul lumii era lângă ei, „Isus plânea”. Deși era Fiul lui Dumnezeu, El luase totuși natura omenească și era mișcat de durerea oamenilor. Inima Lui duiosă și miloasă e întotdeauna mișcată de iubire față de cel aflat în suferință. El plânește cu cei ce plâng și Se bucură cu cei care se bucură.

Dar Isus nu a plâns numai din cauza simpatiei Lui față de Maria și Marta. În lacrimile Sale era o întristare tot așa de adâncă față de întristarea omenească, pe cât e cerul de înalt față de pământ. Hristos nu plânea pentru Lazăr, căci El era gata să-l cheme afară din mormânt. El plânea pentru că mulți dintre cei care plâneau acum pentru Lazăr urmau să plănuiască în curând moartea Lui, a Aceluia care era Învierea și Viața. Dar cât de neîn stare erau iudeii necredincioși să înțeleagă ce însemnau lacrimile Lui! Câțiva, care nu puteau să vadă decât partea din afară a scenei din fața lor drept cauză a întristării Lui, au spus în șoaptă: „Iată cât de mult îl iubea.” Alții, căutând să arunce sămânța îndoielii în inima celor prezenți, au spus în batjocură: „El, care a deschis ochii orbului, nu putea face ca nici omul acesta să nu moară?” Dacă Hristos ar fi putut să-l salveze pe Lazăr, atunci de ce a îngăduit să moară?

Cu ochi profetic, Hristos a văzut vrăjmășia fariseilor și a saducheilor. Știa că ei plănuiesc să-L omoare. Știa că unii dintre aceia care se arătau acum pe dinafară atât de iubitori aveau să-și închidă curând ușa speranței și porțile cetății lui Dumnezeu. Umilirea și crucificarea Sa, care urmau să aibă loc în curând, aveau să ducă la distrugerea Ierusalimului și atunci nimeni nu mai avea să bocească pe cei morți. Pedepsa care trebuia să vină asupra Ierusalimului se zugrăvea foarte limpede în fața Sa. El vedea Ierusalimul înconjurat de legiunile romane. Știa că mulți dintre cei care plângeau acum pentru Lazăr urmau să moară în timpul asedierii cetății, și pentru moartea lor nu mai era nădejde.

Isus plângea nu numai din cauza scenei din fața Sa. Îl apăsa povara durerii veacurilor. El vedea grozavele urmări ale călcării Legii lui Dum-nezeu. Vedea că în istoria lumii, începând cu moartea lui Abel, lupta dintre bine și rău nu încetase nicio clipă. Privind prin anii care urmau să vină, vedea suferința și întristarea, lacrimile și moartea care trebuiau să fie partea oamenilor. Inima Lui era străpunsă de durerea întregului neam omenesc din toate veacurile și din toate țările pământului. Durerile neamului păcătos apăseau greu asupra sufletului Său și, în timp ce dorea să aline toate suferințele lor, ochii Săi erau plini de lacrimi.

„Isus S-a înfiorat din nou în Sine și S-a dus la mormânt.” Lazăr fusese așezat într-o peșteră, în stâncă, și o piatră grea era așezată la intrare. „Dați piatra la o parte”, a zis Hristos. Crezând că dorește numai să vadă mortul, Marta s-a opus, spunând că trupul fusese înmormântat de patru zile și intrase deja în descompunere.

Declarația aceasta, făcută înainte de învierea lui Lazăr, nu le mai îngăduia vrăjmașilor lui Hristos să spună că totul nu fusese decât o înșelăciune. Mai înainte, fariseii își spusese feluritele lor păreri cu privire la atât de minunata descoperire a puterii lui Dumnezeu. Când o readuse la viață pe fiica lui Iair, Hristos spusese: „Fata n-a murit, ci doarme” (Marcu 5:39). Întrucât ea fusese bolnavă numai pentru scurt timp și fusese înviată imediat după moarte, fariseii declaraseră că fata nu fusese moartă, pentru că Hristos însuși spusese că ea numai doarme. Ei încercaseră să arate că Hristos nu putea să vindece boala, că ceea ce se spunea despre minunile Lui era numai o poveste. Dar, în cazul acesta, nimeni nu putea să susțină că Lazăr nu era mort.

Când Domnul este gata să facă un lucru, Satana ridică pe cineva care să I se opună. „Dați piatra la o parte”, a spus Hristos. Pe cât vă este cu putință, pregătiți calea pentru lucrarea Mea. Dar natura hotărâtă și ambițioasă a Martei s-a arătat și acum. Ea nu voia ca trupul în descompunere să fie scos la lumină. Inima omenească e greoaie în a înțelege cuvintele lui Hristos și credința Martei nu prinsese adevăratul înțeles al făgăduinței Lui. Hristos a muștrătat-o pe Marta, dar cuvintele Lui erau rostite cu cea mai mare duioșie: „Nu ți-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” Pentru ce te îndoiești de puterea Mea? De ce te împotrivești cererilor Mele? Ai cuvântul Meu. Dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu. Piedicile naturale nu pot să oprească lucrarea Celui Atotputernic. Îndoiala și necredința nu sunt umilință. Credința neclintită în cuvântul lui Hristos - iată adevărata umilință, adevărata predare de sine.

„Dați voi piatra la o parte.” Hristos ar fi putut să poruncească pietrei să se dea singură la o parte și ea ar fi ascultat de glasul Lui. Ar fi putut să le poruncească îngerilor de lângă El să facă lucrul acesta. La porunca Sa, mâini nevăzute ar fi îndepărtat piatra. Dar trebuia să fie dată la o parte de mâini omenești. În felul acesta, Hristos a vrut să arate că natura omenească trebuie să colaboreze cu Divinitatea. Puterea divină nu este chemată să facă ce poate puterea omenească. Dumnezeu nu Se lipsește de ajutorul omului. El îl întărește, lucrând împreună cu acela care folosește puterile și însușirile date lui de Dumnezeu.

Porunca a fost ascultată. Piatra a fost rostogolită. Totul s-a făcut pe față și pe îndelete. Tuturor li s-a dat ocazia să vadă că nu se practică înșelăciunea. Corpul lui Lazăr zăcea în mormântul lui din stâncă, rece și tăcut. Strigătele bocitorilor amuțiră. Surprinși și plini de nerăbdare, toți stăteau în jurul mormântului, așteptând să vadă ce va urma. Hristos stătea liniștit în fața mormântului. O sfântă solemnitate îi stăpânea pe toți cei prezenți. Hristos Se apropie de mormânt. Înălțând privirea spre cer, zise: „Tată, Îți mulțumesc că M-ai ascultat.” Nu demult, vrăjmașii lui Hristos Îl acuzaseră de hulă și luaseră pietre să dea în El pentru că pretinsese că este Fiul lui Dumnezeu. Îl acuzau că face minunile cu puterea lui Satana. Dar acum, Hristos pretindea că Dumnezeu e Tatăl Său și, cu o încredere desăvârșită, Se declara drept Fiu al lui Dumnezeu.

În tot ce făcea, Hristos conlucra cu Tatăl Său. Totdeauna El avusese grijă să dea dovadă că nu lucrează independent. El săvârșise

minunile prin credință și rugăciune. Hristos dorea ca toți să cunoască legătura Sa cu Tatăl. „Tată”, spuse El, „Îți mulțumesc că M-ai ascultat. Știam că totdeauna Mă ascuți, dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejurul Meu, ca să creadă că Tu M-ai trimis.” Aici trebuia să se dea poporului și ucenicilor cea mai convingătoare dovadă cu privire la legătura care există între Hristos și Dumnezeu. Trebuia să li se arate că susținerile lui Hristos nu erau false. „După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas care: «Lazăre, vino afară!»” Glasul Lui clar și pătrunzător străbătu urechea mortului. În timp ce vorbea, dumnezeirea străfulgeră prin natura omenească. Pe fața Sa, luminată de slava lui Dumnezeu, oamenii I-au văzut puterea. Fiecare ochi era ațintit spre intrarea peșterii. Fiecare ureche era atentă să prindă și cel mai slab sunet. Plini de interes și încordați până la durere, toți așteptau dovada dumnezeirii lui Hristos, dovada care trebuia să susțină pretențiile Lui că e Fiul lui Dumnezeu sau să stingă nădejdea pentru totdeauna.

În mormântul tăcut se făcu mișcare și cel care fusese mort apăru la intrarea peșterii. Mișcările lui erau împiedicate de îmbrăcămintea cu care fusese înmormântat, iar Isus le-a spus spectatorilor înmărmuriți: „Dezlegați-I și lăsați-l să meargă.” Din nou li s-a arătat că omul trebuie să colaboreze cu Dumnezeu. Oamenii trebuie să lucreze pentru oameni. Fiind dezlegat, Lazăr a stat înaintea celor adunați nu ca un om ros de boală, cu membre slabe și tremurânde, ci ca un om în floarea vieții și în puterea unei bărbății nobile. Ochii lui străluceau de inteligență și de iubire pentru Mântuitorul lui. În adorare, el s-a aruncat la picioarele lui Isus. La început, privitorii au rămas muți de mirare. Apoi a urmat o scenă de

bucurie și de recunoștință care nu se poate exprima. Surorile l-au primit pe fratele lor înviat ca pe un dar de la Dumnezeu și, cu lacrimi de bucurie, au izbucnit în mulțumiri față de Mântuitorul. Dar, în timp ce fratele, surorile și prietenii se bucurau de această întâlnire, Isus S-a retras. Când L-au căutat pe Dătătorul vieții, nu L-au mai găsit.

Capitolul 11

Pe Muntele Măslinilor

Capitol bazat pe textele din Matei 24; Marcu 13; Luca 21:5-38

Cuvintele adresate de Hristos preoților și conducătorilor: „Iată, vi se lasă casa pustie” (Matei 23:38) au stârnit groază în inima lor. Ei se arătau nepăsători, dar în mintea lor persista întrebarea cu privire la importanța acestor cuvinte. Părea că-i amenință o primejdie nevăzută. Era oare posibil ca templul măreț, slava națiunii, să fie curând prefăcut într-o ruină? Prevestirea răului era împărtășită de ucenici și, nerăbdători, ei așteptau o declarație mai lămurită din partea lui Isus. Când au ieșit din templu, I-au atras atenția asupra trăinicieii și frumuseții acestuia. Pietrele templului erau din marmura cea mai curată, de un alb nepătat, iar unele dintre ele erau de o mărime grandioasă. O parte din zid rezistase atacurilor oștirii lui Nebucadnețar. Clădirea avea o structură perfectă și părea construită dintr-o singură piatră solidă, tăiată întreagă din carieră. Ucenicii nu puteau să înțeleagă cum s-ar fi putut dărâma aceste ziduri puternice.

Care vor fi fost oare gândurile neexprimate ale lui Hristos, Cel lepădat, când I s-a atras atenția asupra măreției templului? Cu adevărat, priveliștea din fața Lui era frumoasă, dar El a zis cu tristețe: Văd totul. Zidurile sunt cu adevărat minunate. Voi arătați la zidurile acestea care, în aparență, sunt indestructibile, dar ascultați cuvintele Mele: Vine ziua când „nu va rămâne aici piatră pe piatră,

care să nu fie dărmată”. Hristos vorbise unei mulțimi de oameni, dar, când a rămas singur, Petru, Ioan, Iacov și Andrei au venit la El pe când stăteau pe Muntele Măslinilor și au zis: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?” Isus nu le-a răspuns ucenicilor, făcând deosebire între distrugerea Ierusalimului și ziua cea mare a venirii Sale. El a amestecat descrierea acestor două evenimente. Dacă le-ar fi descoperit ucenicilor evenimentele viitoare, așa cum le vedea El, ei n-ar fi putut suporta priveliștea. Din milă pentru ei, El a amestecat descrierea celor două mari crize, lăsându-i pe ucenici să cerceteze ei înșiși înțelesul. Făcând aluzie la distrugerea Ierusalimului, cuvintele Lui profetice au trecut de la acest eveniment la lupta finală, care va avea loc în ziua când Domnul Se va ridica din locul Său să pedepsească lumea pentru nelegiuirea ei și când pământul va lăsa să se vadă sângele lui și nu-și va mai acoperi ucișii. Toată această cuvântare a fost ținută nu numai pentru ucenici, ci și pentru cei care vor trăi în timpul ultimelor momente ale istoriei pământului.

Întorcându-Se către ucenici, Hristos a zis: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: «Eu sunt Hristosul!» Și vor înșela pe mulți.” Mulți hristoși mincinoși se vor arăta, pretinzând că fac minuni și declarând că a sosit timpul eliberării națiunii iudeilor. Aceștia îi vor rătăci pe mulți. Cuvintele lui Hristos s-au împlinit. Între moartea Sa și asediul Ierusalimului s-au arătat mulți hristoși mincinoși. Dar avertismentele au fost date și pentru aceia care trăiesc în vremea de azi. Aceleași înșelăciuni care au fost înainte de distrugerea Ierusalimului au fost

practicate de-a lungul veacurilor și vor fi practicate din nou.

„Veți auzi de războaie și vești de războaie; vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul nu va fi atunci.” Înainte de distrugerea Ierusalimului, oamenii se luptau pentru supremație. Împărații erau omorâți. Aceia despre care se credea că sunt mai aproape de tron erau uciși. Erau războaie și vești de războaie. „Toate aceste lucruri trebuie să se întâmple”, spunea Hristos, „dar sfârșitul [națiunii iudeilor ca stat] tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.” Hristos a spus: Când vor vedea aceste semne, rabinii vor spune că sunt judecățile trimise de Dumnezeu asupra națiunilor, pentru motivul că țin în robie pe poporul Său ales. Ei vor declara că acestea sunt semnele venirii lui Mesia. Nu vă înșelați: ele sunt începutul judecăților Lui. Oamenii nu s-au gândit decât la ei înșiși. Nu s-au pocăit și nu s-au convertit, ca să-i vindec. Semnele pe care ei le socotesc dovezile eliberării lor din sclavie sunt semnele nimicirii lor. „Atunci, vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî; veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții.” Toate acestea le-au suferit creștinii. Tați și mame și-au trădat copiii. Copiii și-au trădat părinții. Oamenii i-au dat pe mâna Sinedriului pe prietenii lor. Persecutorii și-au împlinit scopul, omorând pe Ștefan, pe Iacov și pe alți creștini.

Prin slujitorii Săi, Dumnezeu le-a dat iudeilor o ultimă ocazie

de a se pocăi. El S-a manifestat prin martorii Săi, când au fost arestați, judecați și închiși. Cu toate acestea, judecătorii i-au condamnat la moarte. Ei erau oameni de care lumea nu era vrednică și, omorându-i, iudeii răstigneau din nou pe Fiul lui Dumnezeu. Lucrurile acestea se vor petrece din nou. Autoritățile vor face legi pentru a restrânge libertatea religioasă. Ele își vor însuși un drept pe care-l are numai Dumnezeu. Vor crede că pot constrânge conștiința pe care numai Dumnezeu o poate stăpâni. Au început deja să facă lucrul acesta și vor continua până vor ajunge la o limită peste care nu vor putea trece. Dumnezeu va interveni pentru poporul Său credincios, care păzește poruncile.

De fiecare dată când are loc o persecuție, cei care sunt martori la ea se hotărăsc fie pentru Hristos, fie împotriva Lui. Aceia care își arată simpatia pentru cei condamnați pe nedrept dovedesc legătura lor cu Hristos. Alții nu se simt bine, pentru că principiile adevărului constituie o piedică în calea lor. Mulți se poticnesc și cad, depărtându-se de credința pe care odată au apărât-o. Aceia care cad de la credință în vremuri de încercare, pentru a fi ei în siguranță, vor aduce mărturie mincinoasă și îi vor trăda pe frații lor. Hristos ne-a avertizat cu privire la aceasta, ca să nu fim surprinși de puterea nefirească și crudă a celor care resping lumina.

Hristos le-a dat ucenicilor un semn al prăpădului care avea să vină asupra Ierusalimului și le-a spus cum să scape: „Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că atunci pustiirea lui este aproape. Atunci cei din Iudeea să fugă la munți, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el și cei de prin ogoare să nu intre în

el. Căci zilele acelea vor fi zile de răzbunare, ca să se împlinescă tot ce e scris.” Acest avertisment a fost dat ca să se țină seama de el după patruzeci de ani, la distrugerea Ierusalimului. Creștinii au ținut seama de avertisment și niciunul n-a pierit la căderea cetății. „Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat”, a spus Hristos. Acela care a făcut Sabatul nu l-a desființat, ținându-l pe cruce. Sabatul n-a fost anulat și nu și-a pierdut valoarea prin moartea Lui. La patruzeci de ani după răstignire, trebuia să fie păstrat încă sfânt. Timp de patruzeci de ani, ucenicii trebuiau să se roage ca fuga lor să nu aibă loc într-o zi de Sabat.

De la distrugerea Ierusalimului, Hristos a trecut repede la un eveniment mai mare, ultima zală din lanțul istoriei acestui pământ — venirea Fiului lui Dumnezeu în mărire și slavă. Intre aceste două evenimente s-au deschis privirii lui Hristos îndelungate secole de întuneric, secole care, pentru biserica Lui, sunt însemnate cu sânge, lacrimi și chinuri. Ucenicii nu erau pregătiți atunci să privească aceste scene și Isus a trecut peste ele, amintindu-le doar pe scurt. „Atunci va fi un necaz așa de mare”, a zis El, „cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.” O persecuție cum nu mai văzuse lumea niciodată trebuia să vină asupra urmașilor lui Hristos, iar ea urma să dureze mai mult de o mie de ani. Milioane și milioane de martori credincioși ai Lui aveau să fie uciși. Dacă Dumnezeu n-ar fi întins mâna să apere pe poporul Său, toți ar fi pierit. „Dar din pricina celor aleși zilele acelea vor fi scurtate.”

În continuare, Domnul nostru vorbește în cuvinte clare despre A Doua Venire și vestește pericolele care vor preceda venirea Sa în lume.,,Dacă vă va spune cineva: «Iată Hristosul este aici sau acolo», să nu-l credeți. Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși, vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși. Iată că v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice: «Iată-l în pustie», să nu vă duceți acolo! «Iată-l în odăițe ascunse», să nu credeți. Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi venirea Fiului omului.” După cum anunțase distrugerea Ierusalimului, Hristos a arătat și acest semn:,,Se vor scula mulți profeți mincinoși și vor înșela pe mulți”. Proroci mincinoși s-au ridicat și i-au înșelat pe oameni, ducând un mare număr în pustie. Magicieni și vrăjitori, susținând că au puteri miraculoase, i-au atras pe oameni după ei, prin singurătățile munților. Dar profetia aceasta a fost dată și pentru zilele din urmă. Semnul acesta este dat ca o dovadă a celei de A Doua Veniri. Chiar acum, hristoși mincinoși și proroci mincinoși fac semne și minuni ca să-i înșele pe ucenicii Lui. Nu auzim strigarea: „Iată-l în pustie”? N-au mers mii de oameni în pustie, nădăjduind să-L găsească pe Hristos? Și din nenumărate întruniri, în care oamenii pretind că au legătură cu spiritele celor morți, nu se aduce chemarea: „Iată-L în odăițe ascunse”? Chiar aceasta este pretenția spiritismului. Dar ce zice Hristos?,,Să nu credeți. Căci, cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi venirea Fiului omului.”

Mântuitorul arată semnele venirii Sale și, chiar mai mult, fixează timpul când va apărea cel dintâi semn. „Îndată după acele

zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer și puterile cerului vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerului până la cealaltă.” Hristos declară că, la sfârșitul persecuției papale, soarele avea să se întunece, iar luna să nu-și mai dea lumina. Apoi stelele aveau să cadă din cer. El spune: „De la smochin învățați pilda lui. Când îi frăgezește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși” (Matei 24:32,33).

Hristos a arătat care vor fi semnele venirii Lui. El declară că noi putem ști când este aproape, chiar la uși. El spune despre aceia care văd aceste semne: „Nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla aceste lucruri.” Semnele acestea s-au arătat. Acum știm cu siguranță că A Doua Venire este aproape. „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”, a spus El. Hristos vine pe nori cu mare slavă. Va fi însoțit de o mulțime de îngeri strălucitori. El va veni să-i trezească pe cei morți și să-i schimbe pe sfinții aflați în viață, din slavă în slavă. El va veni să-i onoreze pe aceia care L-au iubit și au păzit poruncile Sale și să-i ia la Sine. El nu i-a uitat și nu a uitat nici făgăduința pe care le-a dat-o. Legăturile familiei se vor reface. Când privim în trecut, la morții noștri, ne putem gândi la dimineața în care trâmbița lui Dumnezeu va suna, când „morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați” (1 Corinteni 15:52). Încă puțin și-L vom vedea pe Împărat în frumusețea Lui.

Încă puțin și El va șterge orice lacrimă din ochii noștri, Încă puțin și El ne va înfățișa „fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale” (Iuda 24). De aceea, când a dat semnele venirii Sale, El a zis: „Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.”

Cu toate acestea, Hristos nu a descoperit ziua și ceasul venirii Sale. Le-a declarat clar ucenicilor că nu le poate spune ziua sau ceasul celei de A Doua Veniri. Dacă ar fi fost liber să le descopere lucrul acesta, de ce trebuia să-i mai îndemne să păstreze o atitudine de continuă așteptare? Sunt unii care pretind că știu exact ziua venirii Domnului. Cu multă sârguință, ei caută să descrie viitorul. Dar Domnul i-a avertizat în ce situație se află. Momentul exact al celei de a doua veniri a Fiului omului este o taină a lui Dumnezeu.

Hristos vorbește mai departe, arătând starea lumii la venirea Lui. „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie și n-au știut nimic până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului.” Hristos nu ne prezintă un mileniu temporal, o mie de ani în care urmează să se pregătească toți pentru veșnicie. El ne spune că, după cum a fost în zilele lui Noe, tot așa va fi când va veni Fiul omului.

Cum a fost în zilele lui Noe? „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Geneza 6:5).

Locuitorii lumii dinainte de potop se îndepărtaseră de Iehova, refuzând să împlinească voința Lui sfântă. Ei se lăsau conduși de plăsmuirile minții lor nesfințite și de idei pervertite. Tocmai din cauza stricăciunii lor au fost distruși. Și astăzi lumea este pornită pe aceeași cale. Nimic, niciun semn încurajator nu anunță un mileniu de slavă. Călcătorii Legii lui Dumnezeu umplu pământul de nelegiuiri. Pariurile, cursele de cai, jocurile de noroc, risipa, practicile desfrânate, patimile neîmblânzite umplu rapid lumea de violență.

În profeția despre distrugerea Ierusalimului, Hristos a spus: „Din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit. Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” Profeția aceasta se va împlini din nou. Nelegiuirea coplesitoare din zilele acelea își găsește corespondentul în această generație. La fel stau lucrurile și cu profeția cu privire la predicarea Evangheliei. Înainte de căderea Ierusalimului, Pavel, scriind inspirat de Duhul Sfânt, a declarat că Evanghelia se predicase „oricărei ființe de sub cer” (Coloseni 1:23). Tot astfel și acum, înainte de venirea Fiului omului, Evanghelia veșnică se va predica „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6,14). Dumnezeu „a rânduit o zi în care să judece lumea” (Faptele apostolilor 17:31). Domnul Hristos ne spune cum vom putea recunoaște apropierea acelei zile. El nu ne spune că toată lumea va fi convertită, ci că „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor.

Atunci va veni sfârșitul”. Stă în puterea noastră să grăbim venirea Domnului, vestind lumii Evanghelia. Noi nu trebuie doar să așteptăm, ci și să grăbim venirea zilei Domnului (2 Petru 3:12). Dacă biserica lui Hristos și-ar fi făcut lucrarea rânduită de Domnul, lumea ar fi fost deja avertizată, iar Domnul Isus ar fi venit pe pământ cu putere și slavă mare.

După ce a arătat semnele venirii Sale, Hristos a spus: „Când veți vedea că se împlinesc aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.” „Luați seama, vegheați și rugați-vă.” Dumnezeu i-a avertizat întotdeauna pe oameni despre judecățile care trebuiau să vină. Cei care credeau în soliile Lui pentru vremea aceea și aplicau credința lor în ascultare de poruncile Lui scăpau de judecățile care cădeau asupra celor neascultători și necredincioși. Lui Noe i s-a spus: „Intră în corabie, tu și toată casa ta, căci te-am văzut fără prihană înaintea Mea.” Noe a ascultat și a fost salvat. Lui Lot i s-a trimis vestea: „Sculați-vă, ieșiți din locul acesta, căci Domnul are să nimicească cetatea” (Geneza 7:1; 19:14). Lot s-a lăsat ocrotit de trimișii cerului și a fost salvat. Tot astfel le-a fost dat ucenicilor Domnului un avertisment despre distrugerea Ierusalimului. Aceia care au căutat să vadă semnul pierzării apropiate și au fugit din cetate au scăpat de distrugere. Tot așa ni se dă și nouă o avertizare despre a doua venire a lui Hristos și despre prăpădul care trebuie să cadă asupra lumii. Toți cei care iau în considerare avertizarea vor fi salvați.

Pentru că nu știm timpul exact al venirii Lui, ni se dă sfatul să veghem. „Ferice de robii aceia pe care stăpânul îi va găsi veghind la

venirea Lui” (Luca 12:37). Aceia care așteaptă venirea Domnului nu lenevesc. Așteptarea venirii lui Hristos are ca scop să-i facă pe oameni să se teamă de Domnul și de judecățile Lui asupra neascultării. Ea trebuie să le deschidă ochii față de păcatul cel mare al lepădării darurilor milei Sale. Cei care veghează în vederea venirii Domnului își curăță sufletele, prin ascultare de adevăr. Și, cu vegherea atentă, ei combină o activitate plină de zel. Pentru că știu că Domnul este la ușă, zelul lor este înviorat și colaborează cu ființele cerești în lucrarea pentru salvarea sufletelor. Aceștia sunt slujitorii credincioși și înțelepți care dau celor din casa Domnului „partea lor de hrană la timpul convenit” (Luca 12:42). Ei vestesc adevărul care este de folos în vremea aceasta. După cum Enoh, Noe, Avraam și Moise au vestit adevărul, fiecare pentru vremea lui, tot astfel și slujitorii lui Hristos dau acum o avertizare deosebită pentru generația lor.

Dar Hristos scoate în evidență încă o clasă: „Dacă este un rob rău, care zice în inima lui: «Stăpânul meu zăbovește să vină!» Dacă va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă și în ceasul pe care nu-l știe.” Robul cel rău zice în inima lui: „Domnul meu zăbovește să vină!” El nu spune că Hristos nu va veni. Nu ia în râs ideea celei de a doua veniri a Lui. Dar în inimă, prin purtarea și cuvintele lui, declară că venirea Domnului întârzie. El izgonește din mintea altora convingerea că Domnul vine în curând. Influența lui îi duce pe oameni la o amânare neglijentă și sfidătoare în comportarea lor. Ei sunt întăriți în viața lumească și în nepăsare. Pasiuni firești, gânduri stricate pun stăpânire pe mintea lui.

Servul cel rău mănâncă și bea cu bețivii, se unește cu lumea în căutarea de plăceri. El îi bate pe cei împreună-slujitori cu el, acuzând și calomniind pe cei care sunt credincioși față de Domnul lor. El se asociază cu lumea. Cu cât se aseamănă mai mult cu ea, cu atât înaintează în nelegiuire. Este o asociere groaznică. Împreună cu lumea, el este prins în laț. „Stăpânul robului aceluia va veni în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două și soarta lui va fi soarta fățarnicilor.”

„Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine” (Apocalipsa 3:3). Venirea lui Hristos va fi o surpriză pentru învățătorii mincinoși. Ei zic: „Pace și liniște.” La fel ca preoții și învățătorii dinaintea căderii Ierusalimului, ei caută ca biserica să se bucure de prosperitate și slavă. Interpretează semnele timpului ca preînchipuind lucrul acesta. Dar ce zice Cuvântul Inspirației? „O prăpădenie neașteptată va veni peste ei” (1 Tesaloniceni 5:3). Asupra tuturor celor care locuiesc pe fața pământului, asupra tuturor aceluia care fac din lumea aceasta locuința lor, ziua Domnului va veni ca o capcană. Ea vine ca un hoț, pe furiș.

Lumea, plină de răzvrătire și plăceri nelegiuite, a adormit în siguranța firească. Oamenii consideră venirea Domnului îndepărtată. Ei râd de avertismente. Cu îngâmfare, se spune: „Toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii.” „Mâine vom face tot ca azi, ba încă și mai rău!” (2 Petru 3:4; Isaia 56:12). Ne vom afunda și mai mult în iubirea de plăceri. Dar Hristos spune: „Iată, Eu vin ca un hoț” (Apocalipsa 16:15). Tocmai în timpul când lumea întreabă în

batjocură: „Unde este făgăduința venirii Lui?” se împlinesc semnele. Când se strigă „pace și liniște”, vine deodată distrugerea. Când batjocoritorul, cel care leapădă adevărul, a devenit îndrăzneț, când oamenii caută să câștige bani fără să țină seama de principii, când cercetătorul caută cunoștințe de tot felul, dar numai din Biblie nu, Hristos vine ca un hoț.

Totul se agită în lume. Semnele timpului sunt de rău augur. Evenimentele gata să izbucnească își aruncă deja umbrele. Spiritul lui Dumnezeu Se retrage de pe pământ și nenorociri după nenorociri vin pe apă și pe uscat. Au loc furtuni mari, cutremure, incendii, inundații, crime de tot felul. Cine poate citi viitorul? Unde este siguranța? Siguranța nu este în nimic din cele pământești sau omenești. Oamenii se grupează rapid sub steagul pe care și l-au ales. Cu neliniște, așteaptă și urmăresc mișcările conducătorilor lor. Sunt însă și cei care așteaptă, veghează și lucrează pentru arătarea Domnului nostru. O altă clasă se aliază sub conducerea primului mare apostat. Puțini sunt aceia care cred din toată inima și din tot sufletul că avem de evitat un iad și că avem de câștigat un cer.

Criza se furișează asupra noastră. Soarele strălucește pe cer, urmându-și cursul obișnuit, și cerurile încă mai spun slava lui Dumnezeu. Oamenii încă mai mănâncă și beau, sădesc și zidesc, se căsătoresc și dau în căsătorie. Negustorii încă mai cumpără și mai vând. Oamenii încă se mai aruncă unii asupra altora, luptându-se pentru locul cel mai de frunte. Iubitorii de plăceri încă se mai duc cu grămada la teatre, la curse de cai, la jocuri de noroc. Deși se manifestă cea mai mare agitație, ceasul de probă este aproape să se

încheie și fiecare caz este pe punctul de a fi hotărât pentru veșnicie. Satana vede că timpul lui este scurt. El și-a pus la lucru toți agenții, pentru ca oamenii să fie amăgiți, înșelați, ocupați și vrăjiți până când va trece ziua cercetării și ușa milei se va închide pentru totdeauna. Cu solemnitate, de-a lungul veacurilor, vin până la noi cuvintele de avertizare ale Domnului, rostite pe Muntele Măslinilor: „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră.” „Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului.”

Capitolul 12

În Amintirea Mea

Capitol bazat pe textele din Matei 26:20-29; Marcu 14:17-25; Luca 22:14-23; Ioan 13:18-30

„Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și a zis: «Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.» Tot astfel, după cină, a luat paharul și a zis: «Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el». Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului până va veni El” (1 Corinteni 11:23-26).

Hristos Se afla la punctul de tranziție între două sisteme și între cele două mari sărbători ale lor. El, Mielul fără cusur al lui Dumnezeu, era gata să Se ofere ca jertfă pentru păcat, urmând ca, în felul acesta, să pună capăt sistemului de simboluri și ceremonii care, de patru mii de ani, arătau spre moartea Lui. În timp ce mânca Pastele cu ucenicii, a instituit în locul acestui sistem slujba care avea să amintească de jertfa cea mare. Sărbătoarea națională a iudeilor trebuia să fie desființată pentru totdeauna. Slujba rânduită de Hristos trebuia să fie îndeplinită de urmașii Lui în toate țările, în toate timpurile.

Paștele fusese rânduit ca amintire a eliberării lui Israel din robia egipteană. Dumnezeu dăduse îndrumarea ca, în fiecare an, atunci când copiii întrebau ce înseamnă aceste lucruri, să li se povestească din nou cele întâmplate. În felul acesta, minunata eliberare urma să se păstreze vie în amintirea tuturor. Orânduirea Cinei Domnului a fost dată pentru a comemora marea eliberare săvârșită prin moartea Domnului Hristos. Această orânduire trebuie să se serbeze până la a doua Sa venire în slavă și putere. Ea este mijlocul prin care putem păstra mereu în minte marea Lui lucrare făcută pentru noi.

Când au fost eliberați din Egipt, copiii lui Israel au mâncat Pastele în picioare, având mijlocul încins, cu toiégele în mâini, gata de drum. Felul în care ei serbau această orânduială reflecta starea lor, deoarece urmau să fie izgoniți din țara Egiptului și să înceapă călătoria grea și chinuitoare prin pustie. Dar pe vremea lui Hristos lucrurile se schimbaseră. De data aceasta, ei nu mai urmau să fie izgoniți dintr-o țară străină, ci locuiau în țara lor. Potrivit cu posibilitatea de odihnă care li se dăduse, oamenii participau la Paște într-o poziție diferită. În jurul mesei erau așezate paturi, iar oaspeții erau întinși, sprijinindu-se pe mâna stângă, iar dreapta o aveau liberă pentru a mânca. În poziția aceasta, un mesean putea să-și așeze capul pe pieptul celui care se găsea alături de el, iar picioarele, ajungând la marginea patului, puteau fi spălate de cineva care trecea pe dinafara cercului.

Hristos era încă la masa pe care se împărțise cina pascală. Pâinile nedospite, folosite la Paște, erau în fața Lui. Vinul pascal,

nefermentat, era pe masă. Hristos folosește aceste simboluri pentru a reprezenta jertfa Sa fără pată. Niciun lucru stricat prin fermentare, simbolul păcatului și al morții, nu putea să reprezinte „Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1:19). „Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine și, după ce a binecuvântat, a frânt-o și a dat-o ucenicilor, zicând: «Luați, mâncați; acesta este trupul Meu». Apoi a luat un pahar și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: «Beți toți din el, căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. Vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu.»” Iuda, trădătorul, era de față la serviciul sfânt. El a primit de la Isus simbolul trupului Său frânt și pe cel al sângelui Său vărsat. El a auzit: „Să faceți acestea spre amintirea Mea.” Și cum stătea acolo, chiar în fața Mielului lui Dumnezeu, vânzătorul pune la cale planurile lui întunecate și nutrea gânduri înverșunate, de răzbunare.

Cu prilejul spălării picioarelor, Hristos dăduse dovezi convingătoare că înțelesese caracterul lui Iuda. „Nu sunteți toți curați” (Ioan 13:11), spusese El. Cuvintele acestea l-au convins pe falsul discipol că Hristos îi citise tainele inimii. De data aceasta, Hristos a vorbit mai lămurit. În timp ce erau așezați la masă, El a zis, privind spre ucenicii Săi: „Nu vorbesc despre voi toți; cunosc pe aceia pe care i-am ales. Dar trebuie să se împlinească Scriptura, care zice: «Cel ce mănâncă pâine cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea.»”

Nici de data aceasta ucenicii nu l-au bănuit pe Iuda. Dar au

văzut că Hristos era foarte tulburat. Un nor de tristețe s-a așezat asupra lor, ca un fel de presimțire a unei îngrozitoare nenorociri a cărei natură n-o înțelegeau. În timp ce mâncau în tăcere, Isus a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că unul din voi Mă va vinde.” Auzind aceste cuvinte, au fost cuprinși de uimire și întristare. Nu înțelegeau cum L-ar fi putut trăda unul dintre ei pe Învățătorul divin. Din ce cauză să-L trădeze? Și cui? Inima cui putea da naștere unui asemenea plan? Desigur că nu putea fi unul dintre cei doisprezece, care avuseseră privilegiul, mai mult decât ceilalți, de a asculta învățăturile Lui, care se împărtășiseră din minunata Lui iubire și față de care El arătase atâta bunătate, aducându-i într-o comuniune atât de strânsă cu El.

Dându-și seama de însemnătatea cuvintelor Lui și amintindu-și că El întotdeauna spusese adevărul, au fost cuprinși de teamă și de neîncredere. Au început să-și cerceteze inimile ca să vadă dacă nu aveau vreun gând împotriva Învățătorului lor. Cu cea mai chinuitoare emoție, au întrebat unul după altul: „Doamne, sunt eu?” Dar Iuda stătea tăcut. Ioan, în adâncă tulburare, în cele din urmă a întrebat: „Doamne, cine este?” Și Isus a răspuns: „Cel ce a întins cu Mine mâna în blid acela Mă va vinde. Negreșit, Fiul omului Se duce după cum este scris despre El. Dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!” Ucenicii își cercetaseră îndeaproape fețele unii altora, în timp ce întreba: „Nu cumva sunt eu?” Și tăcerea lui Iuda atrăsese toate privirile asupra lui. În încurcătura de întrebări și de expresii de uimire, Iuda nu auzise cuvintele prin care Isus răspunsese la întrebarea lui Ioan. Dar acum, pentru a scăpa de privirile

cercetătoare ale ucenicilor, a întrebat și el, cum făcuseră ceilalți: „Doamne, sunt eu?” Isus i-a răspuns cu gravitate: „Tu ești.”

Surprins și încurcat de demascarea planului, Iuda s-a ridicat în grabă și a părăsit camera. „Isus i-a zis: «Ce ai să faci, fă repede» [...] Iuda, după ce a luat bucățica, a ieșit afară în grabă. Era noapte.” Era într-adevăr noapte pentru trădător atunci când a plecat de la Hristos, în întunericul de afară. Până a făcut pasul acesta, Iuda a mai avut posibilitatea pocăinței. Dar, când a părăsit fața Domnului său și pe cei care erau împreună cu el ucenici, hotărârea cea din urmă fusese luată. El trecuse hotarul acestei ultime posibilități. Minunată a fost îndelungata răbdare a lui Isus în purtarea Lui cu acest suflet ispitit. Nimic din ceea ce l-ar fi putut salva pe Iuda nu a fost lăsat nefăcut. După ce Iuda se angajase de două ori să-L trădeze pe Domnul său, Isus i-a dat încă o ocazie să se pocăiască. Citind planul tainic din inima vânzătorului Său, Hristos i-a dat lui Iuda ultima dovadă convingătoare despre divinitatea Lui. Aceasta a fost pentru falsul ucenic cea din urmă chemare la pocăință. Nu a fost cruțat niciun apel pe care inima de Dumnezeu-om îl putea face. Valurile milei, aruncate înapoi de îngâmfarea încăpățânată, se întorceau ca un flux și mai puternic de iubire copleșitoare. Cu toate că a fost surprins și alarmat pentru că i s-a descoperit vinovăția, Iuda a devenit și mai hotărât. De la cina sacramentală a plecat să desăvârșească trădarea.

Rostind vaiul asupra lui Iuda, Hristos avusese încă un gând plin de milă față de ucenici. El le-a dat în felul acesta dovada cea mai mare a mesianității Sale. „Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte ca să se întâmple”, a zis El, „pentru ca atunci când se va întâmpla să

credeți că EU SUNT.” Dacă Isus ar fi tăcut, lăsând să se înțeleagă că nu știe ce avea să I se întâmple, ucenicii ar fi putut crede că Învățătorul lor n-ar avea previziune dumnezeiască și că a fost surprins și trădat în mâinile gloatei ucigașe. Cu un an înainte, Isus le spusese ucenicilor că alesese doisprezece și că unul era diavol. Acum, cuvintele Lui către Iuda, arătând că trădarea Îi era pe deplin cunoscută Învățătorului său, urmau să-i întărească în credință pe adevărații urmași ai lui Hristos în timpul umilinței Lui. Iar când Iuda trebuia să ajungă la groaznicul lui sfârșit, ei urmau să-și reamintească de vaiul pe care Isus îl pronunțase asupra trădătorului.

Dar Mântuitorul mai avea un scop. El nu-Și retrăsese harul de la acela pe care-l știa că este un trădător. Ucenicii nu înțeleseseră cuvintele Lui, când El spusese la spălarea picioarelor: „Voi nu sunteți toți curați” și nici atunci când, fiind la masă, El declarase: „Cel ce mănâncă pâine cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea” (Ioan 13:11,18).

Dar după aceea, când gândurile I-au fost înțelese, ei au putut cugeta la răbdarea și la mila pe care le manifestă Dumnezeu chiar și față de cel mai rău păcătos. Deși îl cunoscuse pe Iuda de la început, Isus i-a spălat picioarele, iar trădătorul avusese privilegiul de a se uni cu Hristos prin împărtășirea la actul cel sfânt. Un Mântuitor îndelung răbdător a folosit față de cel păcătos orice mijloc de convingere, ca să-L primească pe El, să se pocăiască și să fie curățit de întinarea păcatului. Pilda aceasta este pentru noi. Când presupunem că cineva se află în rătăcire și în păcat, nu trebuie să ne separăm de el. Nu trebuie ca, printr-o nepăsătoare despărțire, să-l

lăsăm pradă ispitei sau să-l izgonim pe câmpul de luptă al lui Satana. Nu aceasta este metoda lui Hristos. Pentru că ucenicii erau rătăciți și plini de greșeli, El le-a spălat picioarele și, în felul acesta, toți, afară de unul din cei doisprezece, au fost aduși la pocăință.

Exemplul lui Hristos nu îngăduie ca cineva să fie exclus de la masa Domnului. Este adevărat că păcatul cunoscut pe față exclude pe păcătos. Acest fapt este arătat clar de Duhul Sfânt (1 Corinteni 5:11). Dar, dincolo de aceasta, nimeni nu trebuie să judece. Dumnezeu n-a lăsat la latitudinea oamenilor să spună cine trebuie să ia parte la astfel de ocazii. Pentru că cine poate să citească inimile? Cine poate deosebi grâul de neghină? „Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta.” Deoarece „oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat de trupul și sângele Domnului”. „Căci cine mănâncă și bea își mănâncă și bea osânda lui însuși dacă nu deosebește trupul Domnului” (1 Corinteni 11:28,27,29).

Când credincioșii se adună să serbeze sfintele rânduieli, sunt de față soli nevăzuți de ochi omenești. În adunare poate să fie un Iuda și, în cazul acesta, sunt acolo soli de la domnul întunericului, deoarece ei îi însoțesc pe toți aceia care nu se lasă conduși de Duhul Sfânt. Îngerii cerești sunt și ei de față. Acești vizitatori nevăzuți sunt prezenți în orice ocazie de felul acesta. Pot veni în adunare persoane care nu sunt cu toată inima slujitori ai adevărului și ai sfințeniei, dar care ar dori să ia parte la actul sfânt. Lor nu trebuie să li se spună că nu au voie. Sunt de față martori care erau și atunci când Isus le-a

spălat picioarele ucenicilor și lui Iuda. Ochi mai presus de cei omenești privesc scena.

Hristos este prezent prin Duhul Său cel Sfânt pentru a pune sigiliul asupra ceremonialului stabilit de El. Hristos este acolo pentru a convinge și înduioșa inima. Nu-I scapă niciun gând de întristare. Îi așteaptă pe cei pocăiți și cu inima zdrobită. Totul este pregătit pentru primirea unui astfel de suflet. Acela care a spălat picioarele lui Iuda dorește să spele orice inimă de întinarea păcatului. Nimeni nu trebuie să se retragă de la împărtășire pentru că persoane nevrednice sunt de față. Se cere de la fiecare ucenic să participe în mod public și să mărturisească în felul acesta că primește pe Hristos ca Mântuitor personal. Tocmai în aceste întocmiri ale Sale, Hristos Se întâlnește cu poporul Său și îi dă puteri prin prezența Sa. Se poate ca mâini și inimi întinate să servească Cina, totuși Hristos îi servește pe copiii Săi. Toți cei care vin cu credința legată de El vor fi foarte mult binecuvântați. Toți cei care neglijează aceste ocazii de privilegii dumnezeiești vor pierde. Despre ei se poate spune foarte bine: „Voi nu sunteți cu toții curați.”

Împărțind cu ucenicii pâinea și vinul, Hristos S-a obligat să fie Răscumpărător. El le-a încredințat Noul Legământ, prin care toți cei care Îl primesc devin copii ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos. Prin acest legământ, ei primesc orice binecuvântare pe care cerul o poate da pentru viața aceasta și pentru cea viitoare. Acest act al legământului trebuie să fie ratificat cu sângele lui Hristos. Iar aducerea la îndeplinire a actului sfânt trebuia să le amintească ucenicilor jertfa Sa nemărginită adusă pentru fiecare

dintre ei ca fiind parte din marele întreg al neamului omenesc decăzut.

Dar serviciul de împărtășire nu trebuie să fie o ocazie de întristare. Nu acesta a fost scopul lui. Când ucenicii Domnului se adună în jurul mesei Sale, nu trebuie să-și amintească, nici să deplângă slăbiciunile lor. Nu trebuie să se ocupe de experiențele lor religioase trecute, fie ele înălțătoare sau descurajatoare. Nu trebuie să dezgroape neînțelegerile cu frații lor. Serviciul pregătitor a cuprins toate acestea. Totul s-a făcut înainte: cercetarea de sine, mărturisirea păcatelor, rezolvarea neînțelegerilor. Acum, ucenicii vin să-L întâlnească pe Hristos. Ei nu trebuie să stea în umbra crucii, ci în lumina ei mântuitoare. Trebuie să-și deschidă sufletul în fața razelor strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii. Cu inima curățită prin sângele scump al lui Hristos, în deplină cunoștință a prezenței Lui, deși nevăzut, ei urmează să audă cuvintele: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea” (Ioan 14:27).

Domnul nostru zice: Când ești convins de păcat, adu-ți aminte că Eu am murit pentru tine. Când ești urmărit, persecutat și întristat pentru Numele Meu și pentru Evanghelie, adu-ți aminte de iubirea Mea atât de mare, încât pentru tine Mi-am dat viața. Când îndatoririle tale îți par prea aspre și dureroase și poverile tale prea grele de purtat, adu-ți aminte că pentru tine am purtat crucea, disprețuind rușinea. Când inima ta se strânge de teama celor ce-ți stau în față, amintește-ți că Răscumpărătorul tău trăiește ca să mijlocească pentru tine.

Serviciul de împărtășire arată spre a doua venire a lui Hristos. El a fost destinat să țină vie în mintea ucenicilor tocmai această nădejde. Ori de câte ori se întâlneau pentru a comemora moartea Lui, își reaminteau cum „El a luat un pahar și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: «Beți toți din el, căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. Vă spun că de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu.»” În necazul lor, ei au găsit mângâiere în speranța că El va reveni. Neprețuit a fost pentru ei gândul: „Ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului până va veni El” (1 Corinteni 11:26).

Acestea sunt lucrurile pe care niciodată nu trebuie să le uităm. Iubirea lui Hristos, cu puterea ei constrângătoare, trebuie să fie păstrată vie în amintirea noastră. Hristos a instituit acest serviciu divin pentru ca el să ne poată vorbi despre iubirea lui Dumnezeu care a fost manifestată în favoarea noastră. Nu poate fi nicio unire între sufletele noastre și Dumnezeu decât prin Hristos. Iubirea și unirea dintre frați trebuie să fie cimentate și făcute veșnice prin iubirea lui Isus. Și n-a trebuit nimic altceva decât moartea lui Hristos pentru a face ca iubirea Lui să aibă efect asupra noastră. Numai prin faptul că El a murit putem noi să privim cu bucurie la a doua Lui venire. Jertfa Lui este centrul nădejzii noastre. De ea trebuie să ne prindem credința.

Orânduielele care scot la iveală umilința și suferința Domnului nostru sunt socotite prea mult ca forme. Ele au fost instituite cu un

scop. Simțurile noastre trebuie să fie înviorate pentru a-și da seama de taina evlaviei. Toți au privilegiul să înțeleagă, mai mult decât facem, suferințele ispășitoare ale lui Hristos. „După cum Moise a înălțat șarpele în pustie”, așa a fost înălțat și Fiul omului, „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:14,15). Trebuie să privim la crucea de pe Golgota, pe care stă Mântuitorul muribund. Interesele noastre veșnice cer să dovedim credința în Hristos.

Domnul nostru a spus: „Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. [...] Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană și sângele Meu este cu adevărat o băutură” (Ioan 6:53-55). Lucrul acesta este adevărat și pentru viața noastră fizică. Datorăm chiar și viața aceasta pământească morții lui Hristos. Pâinea pe care o mâncăm este cumpărată prin trupul Lui frânt. Apa pe care o bem este cumpărată prin sângele Lui vărsat. Nimeni, sfânt sau păcătos, nu mănâncă hrana zilnică fără a se hrăni cu trupul și sângele lui Hristos. Crucea de pe Calvar este gravată pe fiecare pâine. Se oglindește în fiecare izvor de apă. Toate acestea le-a spus Isus când a rânduit simbolurile mării Sale jertfe. Lumina care strălucește de la serviciul de împărtășire din camera de sus sfințește hrana pentru viața noastră zilnică. Masa familiei ajunge ca masa Domnului și fiecare masă este un act sfânt.

Și cu atât mai bine putem să aplicăm cuvintele lui Hristos asupra naturii noastre spirituale. El spune: „Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viață veșnică.” Numai când primim viața, așa cum s-a vărsat pe crucea de pe Golgota, putem să trăim

viața de sfințenie. Și primim această viață primind Cuvântul Său și făcând lucrurile pe care El le-a poruncit. În felul acesta, ajungem una cu El., „Cine mănâncă trupul Meu”, zice El, „și bea sângele Meu rămâne în Mine, și Eu rămân în el. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa cine Mă mănâncă pe Mine va trăi și el prin Mine” (Ioan 6:54,56,57). La sfânta împărtășire, se aplică textul acesta în chip deosebit. Când prin credință contemplăm jertfa cea mare a Domnului nostru, sufletul asimilează viața spirituală a lui Hristos. Sufletul acesta va primi putere spirituală din orice împărtășire. Slujba aceasta stabilește o legătură vie, prin care credinciosul este legat de Hristos și, în felul acesta, este legat de Tatăl. Într-un sens deosebit, ea formează o legătură între ființele omenești dependente și Dumnezeu.

Când primim pâinea și vinul, care simbolizează trupul frânt al lui Hristos și sângele Lui vărsat, în imaginație ne alăturăm la scena împărtășirii din camera de sus. Ni se pare că trecem și noi prin grădina sfințită de agonia Aceluia care a purtat păcatele lumii. Suntem și noi martori la lupta prin care s-a câștigat împăcarea noastră cu Dumnezeu. Hristos ne este arătat ca răstignit între noi. Privind la Răscumpărătorul răstignit, noi înțelegem mai bine măreția și însemnătatea jertfei aduse de Maiestatea cerului. Planul mântuirii este slăvit înaintea noastră și gândul despre Golgota trezește în inima noastră emoții vii și sfinte. În inimile și pe buzele noastre vor fi laude pentru Dumnezeu și pentru Miel; mândria și adorarea de sine nu pot să crească în sufletul care păstrează o vie amintire a celor petrecute pe Golgota.

Acela care privește iubirea inegalabilă a Mântuitorului va fi înălțat în gând, curățit în inimă și transformat în caracter. El va merge în lume pentru a fi o lumină, pentru a reflecta într-o anumită măsură această tainică iubire. Cu cât contemplăm mai mult crucea lui Hristos, cu atât mai mult ne vom însuși vorbirea apostolului, când a zis: „Departa de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume!” (Galateni 6:14).

Capitolul 13

Ghetsimani

Capitol bazat pe textele din Matei 26:36-56; Marcu 14:32-50; Luca 22:39-53; Ioan 18:1-12

Însoțit de ucenicii Săi, Mântuitorul Se îndrepta încet spre Grădina Ghetsimani. Plină și clară, luna din timpul Paștelui strălucea pe un cer fără nori. Orașul corturilor de pelerini era cufundat în tăcere. Până atunci, Domnul Hristos le vorbise cu multă seriozitate ucenicilor Săi, instruindu-i, dar, pe măsură ce Se apropia de Ghetsimani, El devenea neobișnuit de tăcut. El vizitase adesea acest loc pentru meditație și rugăciune, dar niciodată cu o inimă atât de plină de tristețe ca în această noapte a ultimei Sale lupte. În toată viața Sa de pe pământ, El umblase în lumina prezenței lui Dumnezeu. Când ajungea în conflict cu oamenii care erau inspirați chiar de Satana, El putea spune: „Cel ce M-a trimis este cu Mine: Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut” (Ioan 8:29). Dar acum avea simțământul că este despărțit de lumina care-L susținea, a prezenței lui Dumnezeu. Acum, El era socotit în numărul călcătorilor legii. Vinovăția neamului omenesc căzut trebuia să fie purtată de El. Asupra Sa, care nu cunoștea păcatul, avea să fie așezată nelegiuirea noastră a tuturor. Atât de înspăimântător Îi apărea păcatul, atât de mare greutatea vinii pe care trebuia s-o poarte, încât era ispitit să Se teamă ca nu cumva aceasta să-L despartă pentru totdeauna de iubirea Tatălui Său. Simțind cât

de teribilă este mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului, El exclamă: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte” (Matei 26:38).

Pe când se apropiau de grădină, ucenicii au observat schimbarea petrecută cu Învățătorul lor. Niciodată până atunci nu-L văzuseră atât de trist și de tăcut. Pe măsură ce înaintau, această stranie tristețe se adâncea tot mai mult, și totuși ei n-au îndrăznit să-L întrebe care era motivul acestei stări. Ființa Sa se clătina ca și când era gata să cadă. Ajungând în grădină, ucenicii se uitau cu grijă să găsească mai curând obișnuitul Său loc retras, pentru ca Domnul lor să Se poată odihni. Fiecare pas pe care-I făcea acum îl făcea cu mare efort. El gemea cu glas tare ca și când Se afla sub greutatea unei poveri teribile. În două rânduri, ucenicii Săi L-au sprijinit, altfel ar fi căzut la pământ.

Nu departe de intrarea în grădină, Domnul Isus i-a părăsit pe ucenicii Săi, cu excepția a trei dintre ei, cerându-le să se roage pentru ei și pentru El. Împreună cu Petru, Iacov și Ioan, El a intrat în ascunzișurile grădinii. Acești trei ucenici erau cei mai apropiați tovarăși ai Domnului Hristos. Ei au fost aceia care văzuseră slava Sa pe Muntele Schimbării la Față; ei văzuseră pe Moise și pe Ilie vorbind cu El; ei auziseră vocea din ceruri, iar acum, în lupta Sa cea mare, Domnul Hristos dorea să aibă prezența lor lângă El. Adesea ei petrecuseră noaptea cu El în acest loc retras. În toate aceste ocazii, după un timp de veghere și rugăciune, ei puteau dormi netulburați, puțin mai de-parte de Învățătorul lor, până când El îi trezea în zorii zilei pentru a merge din nou la lucru. Dar acum El dorea ca ei să

petreacă noaptea împreună, în rugăciune. Cu toate acestea, El nu putea suporta ca ei să fie martori la chinul de moarte prin care avea să treacă. „Rămâneți aici”, a spus El, „și vegheați împreună cu Mine” (Matei 26:38).

El a mers puțin mai departe de ei — dar nu chiar atât de departe încât ei să nu-L poată vedea și auzi - și S-a aruncat cu fața la pământ. Avea simțământul că, datorită păcatului, fusese despărțit de Tatăl Său. Prăpastia aceasta era atât de mare, atât de întunecată și atât de adâncă, încât spiritul Său a început să tremure în fața ei. În această agonie a sufletului Său, El nu trebuia să Se folosească de puterea Sa divină pentru a scăpa. Ca om, El trebuia să sufere urmările păcatului omului. Ca om, El trebuia să îndure mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului. Domnul Hristos Se afla acum într-o situație cu totul diferită de cele în care S-a aflat vreodată. Suferința Sa putea să fie cel mai bine descrisă de cuvintele profetului care spunea: „Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu și asupra omului care îmi este tovarăș, zice Domnul oștirilor” (Zaharia 13:7). Ca înlocuitor și garant pentru omul păcătos, Domnul Hristos a suferit pedeapsa divină. El a văzut ce înseamnă dreptatea. Până acum fusese Mijlocitor pentru alții; acum însă dorea foarte mult să aibă pe cineva care să mijlocească pentru El.

Când a simțit că unitatea Sa cu Tatăl a fost întreruptă, Domnul Hristos S-a temut ca nu cumva, în natura Sa omenească, să nu poată fi în stare să suporte conflictul care-I stătea în față cu puterile întunericului. În pustia ispitirii, destinul neamului omenesc fusese în cumpănă. Domnul Hristos a fost atunci biruitor. Acum, ispititorul

venise pentru ultima și teribila luptă. Pentru acest moment se pregătise el în timpul celor trei ani de lucrare a Domnului Hristos. El aruncase totul în balanță. Dacă avea să dea greș aici, speranța sa de a fi atotstăpânitor se năruia; împărățiile lumii aveau să fie în cele din urmă ale Domnului; el personal avea să fie îndepărtat și aruncat afară. Dar, dacă Domnul Hristos putea fi înfrânt, atunci pământul avea să devină împărăția lui Satana, iar neamul omenesc avea să fie pentru totdeauna sub puterea sa. Cu implicațiile acestui conflict înaintea Sa, sufletul Domnului Hristos era plin de teama despărțirii de Dumnezeu. Satana Îi șoptea că, dacă devenea garantul unei lumi păcătoase, această despărțire avea să fie veșnică. El avea să fie identificat cu împărăția lui Satana și niciodată nu va mai putea fi una cu Dumnezeu.

Și, de fapt, ce urma să se câștige prin acest sacrificiu? Cât de lipsite de perspectivă, de nădejde apăreau vinovăția și nerecunoștința oamenilor! Și astfel, în modul cel mai crud, Satana făcea presiuni asupra Răscumpărătorului nostru, șoptindu-I: „Cei care pretindeau că sunt mai presus de toți ceilalți în cele materiale și spirituale Te-au respins. Ei caută să Te nimicească pe Tine, care ești temelia, centrul și sigiliul făgăduințelor făcute lor ca unui popor deosebit. Chiar unul dintre ucenicii Tăi, care a ascultat sfaturile și învățăturile Tale și care a fost primul în activitatea bisericii, Te va vinde. Unul dintre cei mai zeloși urmași ai Tăi se va lepăda de Tine. Toți te vor uita.” Întreaga ființă a Domnului Hristos avea oroare față de acest gând. Faptul că aceia pe care El Se angajase să-i mântuiască, aceia pe care El îi iubea așa de mult, se vor alătura lui Satana în planurile lui I-a străpuns sufletul. Lupta era teribilă.

Măsura intensității ei era vinovăția nați-unii Sale, a acuzatorilor și a trădătorului Său, vinovăția unei lumi ce zăcea în nelegiuire. Păcatele omenirii apăsau greu asupra Domnului Hristos și simțământul mâniei lui Dumnezeu împotriva păcatului Îi zdrobea viața Sa.

Priviți-L cântărind prețul ce trebuia plătit pentru mântuirea celor păcătoși. În agonia Sa, El Se prindea de pământul rece ca și când ar fi vrut să împiedice îndepărtarea de Tatăl Său. Roua rece a nopții a căzut pe trupul Său întins la pământ, dar El nu-i dădu atenție. De pe buzele Sale palide veni strigătul amar: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta.” Dar chiar și în aceste împrejurări, El a adăugat: „Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu” (Matei 26:39). Atunci când este în suferință, inima omenească tânjește după simpatie și înțelegere. Această nevoie era simțită de Domnul Hristos până în profunzimea ființei Sale. În momentul suprem de agonie a sufletului Său, El a venit la ucenici cu dorința arzătoare de a auzi câteva cuvinte de mângâiere din partea acelor pe care adesea îi binecuvântase, îi mângâiasse și îi ocrotise în necazurile și amărăciunile lor. Acela care totdeauna avusese pentru ei cuvinte de simpatie trecea acum printr-o agonie supraomenească și dorea foarte mult să știe că ei se rugau atât pentru El, cât și pentru ei înșiși. Cât de întunecată apărea răutatea păcatului! Teribilă era ispita de a lăsa neamul omenesc să poarte consecințele vinii sale, în timp ce El să stea nevinovat înaintea lui Dumnezeu. Dacă doar ar fi știut că ucenicii Săi înțelegeau și apreciau acest lucru, atunci El ar fi fost întărit. Ridicându-Se cu un efort dureros, El a mers împleticindu-Se la locul unde îi lăsase pe însoțitorii Săi. Dar [...] „i-a găsit dormind”. Dacă i-ar fi găsit rugându-se, El S-ar fi simțit ușurat.

Dacă ei ar fi căutat refugiu la Dumnezeu, pentru ca mijloacele folosite de Satana să nu aibă câștig de cauză asupra lor, El ar fi fost mângâiat de credința lor nezdruccinată. Dar ei nu dăduseră atenție avertizării repetate: „Vegheați și rugați-vă.” La început, ei fuseseră foarte tulburați văzându-L pe Învățătorul lor, care de obicei era foarte calm și plin de demnitate, luptându-Se cu un necaz ce era mai presus de puterea lor de înțelegere. Ei s-au rugat atunci când au auzit strigătele puternice ale Suferindului. Nu era în intenția lor să-L uite pe Domnul, dar se părea că sunt paralizați de o toropeală de care s-ar fi putut scutura doar dacă ar fi continuat să se roage lui Dumnezeu. Ei nu au ajuns să-și dea seama de necesitatea vegherii și a rugăciunii stăruitoare pentru a putea rezista ispitei.

Chiar înainte de a-Și îndrepta pașii spre Grădina Ghetsimani, Isus le spusese ucenicilor Săi: „În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire” (Matei 26:31). Însă ei I-au dat cea mai categorică asigurare că vor merge cu El la închisoare și chiar la moarte. Iar sărmanul Petru, plin de încredere în sine, a adăugat: „Chiar dacă toți ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea” (Marcu 14:27,29). Dar ucenicii se încredeau în ei înșiși. Ei n-au privit, așa cum Domnul Hristos îi sfătuisese să facă, spre ajutorul Celui Atotputernic. Și astfel, atunci când Mântuitorul a avut o nevoie disperată de simpatia și rugăciunile lor, El i-a găsit dormind. Chiar și Petru dormea.

Ioan, ucenicul iubitor, acela care se sprijinise pe pieptul lui Isus, dormea și el. Desigur, iubirea lui Ioan față de Învățătorul său ar

fi trebuit să-l țină treaz. Rugăciunile lui stăruitoare ar fi trebuit să se amestece cu acelea ale iubitorului Mântuitor în ceasul greu al necazului Său. Răscumpărătorul nostru petrecuse nopți întregi în rugăciune pentru ucenicii Săi, ca să nu scadă credința lor. Dacă acum Domnul Hristos le-ar fi pus lui Iacov și Ioan întrebarea pe care le-o pusese cândva: „Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu și să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?”, ei nu s-ar mai fi aventurat să răspundă: „Putem!” (Matei 20:22).

Auzind vocea Domnului Hristos, ucenicii s-au trezit, dar cu greu L-au recunoscut, atât de schimbată Îi era fața din cauza chinului îndurat. Adresându-i-Se lui Petru, Isus i-a spus: „Simone, tu dormi? Un ceas n-ai fost în stare să veghezi? Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul este plin de râvnă, dar trupul este neputincios” (Marcu 14:37,38). Slăbiciunea ucenicilor Săi a trezit mila lui Isus. El Se temea că nu vor fi în stare să îndure încercarea, proba care avea să vină asupra lor, prin trădarea și moartea Lui. El nu i-a muștrat, ci le-a zis: „Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită.” Chiar și în marea Sa luptă, El căuta să-i înțeleagă în slăbiciunea lor. „Duhul este plin de râvnă, dar trupul este neputincios” (Marcu 14:38). Din nou Fiul lui Dumnezeu a fost cuprins de agonia supraomenească și, slăbit și epuizat, S-a întors clătinându-Se spre locul luptei Sale de mai înainte. Suferința Sa era mai mare decât cea dinainte. Când agonia sufletului L-a cuprins, „sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge care cădeau pe pământ” (Luca 22:44). Chiparoșii și palmierii erau martori tăcuți ai chinului Său de moarte. De pe ramurile lor încărcate cu frunze, roua cea grea cădea peste trupul Său chinuit ca și când natura ar fi plâns

deasupra Creatorului ei care Se lupta singur cu puterile întunericului.

Cu puțin timp înainte, Domnul Isus stătuse ca un cedru puternic, înfruntând furtuna împotrivirii, care își concentrase furia asupra Sa. Voințe încăpățânate și inimi pline de răutate și viclenie se străduiseră în zadar să-L ducă la confuzie sau să-L înfrângă. El a stat în maiestatea Sa divină ca Fiu al lui Dumnezeu. Acum însă, El era asemenea unei trestii bătute și îndoite de mânia furtunii. El ajunsese acum la încheierea lucrării Sale de biruitor, câștigând la fiecare pas victoria asupra puterilor întunericului. Ca Unul ce fusese deja glorificat, El restabilise unitatea Sa cu Dumnezeu. În accente neșovăielnice, El Își revărsase cântecele de laudă. El le adresase ucenicilor Săi cuvinte de încurajare, pline de iubire. Acum sosise ceasul puterii întunericului. Acum vocea Sa era auzită în atmosfera liniștită a nopții, dar nu în tonurile înalte ale triumfului, ci plină de zbuciumul durerii omenești. Cuvintele Mântuitorului au ajuns la urechile somnoroșilor Săi ucenici: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta fără să-l beau, făcă-se voia Ta!” (Matei 26:42).

Primul gând al ucenicilor a fost acela de a merge la El, dar El le ceruse să rămână acolo, veghind și rugându-se. Când Domnul Isus a venit la ei, i-a găsit încă o dată dormind. Din nou, El a simțit nevoia unei tovarășii, nevoia unor cuvinte din partea ucenicilor Săi, cuvinte care I-ar fi adus alinare și ar fi spulberat vraja întunericului ce aproape Îl copleșise. Dar ochii lor erau îngreuiți de somn și n-au știut ce să-I spună. Prezența Lui însă i-a trezit. Ei I-au văzut fața

plină de sudoarea de sânge a agoniei și teama a pus stăpânire pe ei. Ei nu-I puteau înțelege chinul.,,Atât de schimbată Îi era fața și atât de mult Se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor” (Isaia 52:14).

Întorcându-Se, Domnul Hristos S-a îndreptat iarăși către locul Său retras și a căzut cu fața la pământ, copleșit de groaza unui mare întuneric. Natura omenească a Fiului lui Dumnezeu tremura în ceasul acela al încercării. Acum, El nu Se ruga pentru ucenicii Săi să nu li se piardă credința, ci pentru sufletul Său ispitit și chinuit. Momentul teribil sosise - momentul care avea să hotărască destinul lumii. Soarta neamului omenesc atârna în balanță. Domnul Hristos ar fi putut refuza să bea paharul care i se cuvenea omului vinovat. Nu era încă prea târziu pentru acest lucru. El ar fi putut să-Și șteargă sudoarea de sânge de pe frunte și să-l lase pe om să piară în nelegiuirea lui. El putea spune:,,Călcătorul de lege să primească pedeapsa păcatului său, iar Eu voi merge înapoi la Tatăl Meu.” Va bea oare Fiul lui Dumnezeu paharul amar al umilinței și chinului? Va suferi oare Cel nevinovat urmările blestemului păcatului, pentru a salva pe cel vinovat? Cuvintele ieșeau tremurând de pe buzele palide ale lui Hristos: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta fără să-l beau, facă-se voia Ta!” (Matei 26:42).

De trei ori a înălțat El ruga aceasta. De trei ori natura umană s-a dat înapoi de la acest sacrificiu final, care încorona lucrarea Lui. In acele momente însă, istoria neamului omenesc I s-a înfățișat Răscumpărătorului lumii. El a văzut că, dacă sunt lăsați în voia lor, călcătorii legii trebuie să piară. El a văzut starea de neajutorare a

păcătosului. El a văzut puterea păcatului. Durerea și plânsul unei lumi blestamate s-au înfățișat înaintea Sa. El a privit soarta ei amenințătoare și a luat hotărârea. El va salva, va mântui pe omul păcătos, coste aceasta oricât L-ar costa. El a acceptat botezul Său cu sânge și, prin El, milioane de oameni sortiți pieirii pot câștiga viața veșnică. El a părăsit curțile cerului, unde totul este imaculat, totul este bucurie și slavă, pentru a salva singura oaie pierdută, singura lume din univers care a căzut prin păcătuire. Și El nu Se va da înapoi de la lucrarea chemării Sale. El va deveni jertfă de ispășire pentru un neam de oameni care, cu bună știință, au păcătuire. Ruga Sa respira acum numai supunere: „Dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta fără să-l beau, facă-se voia Ta.” Hotărârea fiind luată, El Se prăbuși ca mort la pământ, de unde Se ridicase puțin. Unde erau acum ucenicii Săi ca să-și așeze cu gingășie mâinile sub capul Învățătorului lor istovit și să mângâie fruntea aceea desfigurată cu adevărat mai mult decât a fiilor oamenilor? Mântuitorul însă a călcat singur în teasc și, din cei ce erau acolo, nimeni n-a fost cu El.

Dumnezeu însă suferea împreună cu Fiul Său. Îngerii priveau chinul de moarte al Mântuitorului. Ei L-au văzut pe Domnul lor înconjurat de legiunile forțelor satanice și natura Sa copleșită de o groază tainică, înfiorătoare. În cer s-a făcut liniște. Nicio harpă nu era atinsă. Dacă muritorii ar fi putut vedea uluirea oștilor cerești care, într-o dureroasă tăcere, vedeau pe Tatăl cum îndepărta razele Sale de lumină, iubire și slavă de la Fiul Său preaiubit, atunci ar fi putut înțelege mai bine cât de vinovat este păcatul în ochii Săi. Lumile necăzute în păcat și ostile îngerești au urmărit cu un deosebit

interes cum conflictul se apropia de sfârșit. Satana și cei care i s-au alăturat în ale răului, legiunile de îngeri apostaziați, priveau cu multă atenție la momentul hotărâtor al lucrării de mântuire. Puterile binelui și cele ale răului așteptau să vadă ce răspuns va primi Domnul Hristos la rugăciunea pe care a adresat-o de trei ori Tatălui. Îngerii doreau foarte mult să aducă ușurare divinului Suferind, dar lucrul acesta nu se putea înfăptui. Nicio cale de scăpare nu s-a găsit pentru Fiul lui Dumnezeu. În acest îngrozitor moment de criză, când totul era în cumpănă, când paharul cel tainic tremura în mâna Suferindului, cerul s-a deschis, o lumină a strălucit în mijlocul întunericului prevestitor de furtună, al ceasului de criză, și îngerul cel puternic, care stă în prezența lui Dumnezeu, ocupând poziția de la care a căzut Satana, a venit lângă Domnul Hristos. Îngerul a venit nu pentru a lua paharul din mâna Lui, ci ca să-L întărească pentru a putea să-l bea, asigurându-L de iubirea Tatălui. El a venit ca să dea putere Rugătorului divino-uman. El I-a îndreptat privirea spre cerurile deschise, vorbindu-I despre ființele care aveau să fie mântuite ca rezultat al suferințelor Lui. Îngerul L-a asigurat pe Isus că Tatăl Său este mai mare și mai puternic decât Satana și că moartea Sa va avea ca rezultat o totală înfrângere a lui, iar împărăția acestei lumi avea să fie dată sfinților Celui Preaînalt. Îngerul I-a spus că El va vedea rezultatul muncii sufletului Său și va fi mulțumit, căci o mulțime din neamul omenesc va fi mântuită, salvată pentru veșnicie.

Chinul Domnului Hristos n-a încetat, dar descurajarea și dezamăgirea L-au părăsit. Furtuna n-a scăzut în niciun fel din intensitate, dar El, care era obiectul dezlănțuirii ei, a fost întărit

pentru a face față furiei ei. El a rămas calm și senin. O pace cerească se odihnea pe fața Lui pătată de sânge. El a îndurat ceea ce nicio ființă omenească nu va putea îndura vreodată, căci El a gustat suferințele morții pentru fiecare om. Ucenicii care dormeau au fost treziți deodată de lumina ce-L înconjura pe Mântuitorul. Ei l-au văzut pe înger aplecat peste Stăpânul lor întins la pământ. L-au văzut ridicând capul Mântuitorului pe pieptul său și îndreptându-L spre ceruri. I-au auzit vocea, asemenea unei muzici plăcute, rostind cuvinte de mângâiere și speranță. Ucenicii și-au reamintit scena de pe Muntele Schimbării la Față. Ei și-au amintit de slava ce-L înconjurase pe Isus în templu, precum și de glasul lui Dumnezeu care vorbea din nor. Acum, aceeași slavă a fost descoperită din nou și nu se mai temeau deloc pentru Învățătorul lor. El Se afla în grija lui Dumnezeu; un înger puternic fusese trimis ca să-L ocrotească. Din nou, ucenicii, în oboseala lor, au căzut în toropeala aceea stranie care i-a copleșit. Și, din nou, Domnul Hristos i-a găsit dormind.

Privindu-i cu amărăciune, El zise: „Dormiți de acum și odihniți-vă! ... Iată că a venit ceasul ca Fiul omului să fie dat în mâinile păcătoșilor” (Matei 26:45). Chiar atunci când rostea aceste cuvinte, El a auzit pașii gloatei care-L căuta și a spus: „Sculați-vă, haidem să mergem; iată că se apropie vânzătorul” (Matei 26:46). Nicio urmă a chinului de moarte prin care trecuse nu se mai vedea când Domnul Hristos a pornit să-l întâmpine pe vânzătorul Său. Stând în fruntea ucenicilor Săi, El a spus: „Pe cine căutați?” Răspunsul a fost: „Pe Isus din Nazaret.” Isus a zis: „Eu sunt” (Ioan 18:4-8). Când aceste cuvinte au fost rostite, îngerul care-I slujise lui Isus cu puțin înainte s-a așezat între El și gloată. O lumină cerească

a făcut să strălucească fața Mântuitorului și ceva în formă de porumbel L-a umbrit. În prezența acestei slave divine, gloata ucigașă n-a putut să stea în picioare nici măcar o singură clipă. Preoții, mai-marii, soldații și chiar Iuda s-au dat înapoi, clătinându-se, și au căzut ca morți la pământ. Îngerul s-a retras și lumina a dispărut. Domnul Hristos avusese ocazia să scape, dar El a rămas calm și stăpân pe Sine, ca Unul care fusese glorificat. El stătea în mijlocul acelei cete înrăite, care era acum căzută și neputincioasă la picioarele Sale. Ucenicii priveau în tăcere, plini de uimire și teamă.

Dar scena s-a schimbat repede. Gloata s-a ridicat în picioare. Soldații romani, preoții și Iuda s-au strâns în jurul Domnului Isus. Se simțeau rușinați de slăbiciunea lor, temându-se că El ar putea să le scape. Din nou, Răscumpărătorul le-a pus întrebarea: „Pe cine căutați?” Acum ei aveau dovada faptului că Acela care stătea înaintea lor era Fiul lui Dumnezeu, dar nu s-au lăsat convinși. La întrebarea: „Pe cine căutați?”, au răspuns iarăși: „Pe Isus din Nazaret!” Atunci Mântuitorul le-a spus: „V-am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă” (Ioan 18:8) - și a arătat spre ucenicii Săi. El știa cât de slabă le era credința și a căutat să-i ocrotească de ispite și încercări. Pentru ei, El era gata să Se sacrifice.

Iuda trădătorul n-a uitat rolul pe care îl avea de jucat. Când gloata a pătruns în grădină, el a condus-o, fiind urmați îndeaproape de marele-preot. Iuda stabilise un semn pentru următorii Domnului Isus, spunând: „Pe care-L voi săruta eu, Acela este; să puneți mâna pe El” (Matei 26:48). Acum, el se făcea că nu are niciun amestec cu

ei. Apropiindu-se de Domnul Hristos, el I-a luat mâna, semn al unei familiare prietenii. Rostind: „Plecăciune, Învățătorule”, el L-a sărutat de repetate ori, prefăcându-se că plânge ca și când ar fi simțit împreună cu El în primejdia în care Se afla. Domnul Hristos i-a spus: „Prietene, ce ai venit să faci, fă!” Vocea Lui tremura de durere atunci când a adăugat: „Iudo, cu o sărutare vinzi tu pe Fiul omului?” Această întrebare ar fi trebuit să trezească conștiința trădătorului și să atingă inima lui împietrită, dar onoarea, credincioșia și sensibilitatea milei omenești îl părăsiseră. Stătea plin de îndrăzneală și sfidător, fără să manifeste vreo dispoziție de a-și schimba atitudinea. Se predase lui Satana și nu mai avea nicio putere să-i reziste. Și Isus n-a refuzat sărutarea vânzătorului.

Gloata a devenit mai îndrăzneată atunci când a văzut că Iuda a atins persoana Aceluia care, numai cu puțin timp înainte, fusese glorificat înaintea ochilor lor. Atunci au pus mâna pe Isus și au început să lege acele mâini prețioase, care au fost totdeauna folosite pentru săvârșirea binelui. Ucenicii s-au gândit că Stăpânul lor nu va îngădui să fie luat. Că aceeași putere care a făcut ca mulțimea să cadă ca niște oameni morți îi va face neputincioși până când Domnul Hristos și tovarășii Săi vor scăpa. Ei au fost însă dezamăgiți și chiar indignați când au văzut frânghiile aduse pentru a lega mâinile Aceluia pe care ei Îl iubeau. În mânia sa, Petru a scos repede sabia și a încercat să-L apere pe Domnul său, dar n-a făcut decât să taie urechea slujitorului marelui-preot. Când Domnul Hristos a văzut ce s-a întâmplat, Și-a dezlegat mâinile, deși era ținut cu strășnicie de soldații romani, și, spunând: „Lăsați-i! Până aici!”, S-a atins de urechea rănită, și ea s-a vindecat imediat. Apoi i-a spus lui Petru:

„Pune-ți sabia la locul ei, căci toți cei ce scot sabia de sabie vor pieri. Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?”, o legiune pentru fiecare ucenic. De ce oare, gândeau ucenicii, nu Se salvează pe Sine și nu ne salvează și pe noi? Răspunzând gândurilor lor nemărturisite, El a adăugat: „Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să se întâmple? Nu voi bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?” (Luca 22:51; Matei 26:52-54; Ioan 18:11).

Demnitatea oficială a conducătorilor iudei nu-i împiedicase să se alăture urmărilor lui Isus. Arestarea Sa era o problemă prea importantă ca să fie încredințată unor subalterni; preoții cei vicleni și mai-marii norodului s-au unit cu poliția templului și cu oamenii fără căpătâi și l-au urmat pe Iuda în Ghetsimani. Cu ce societate se uniseră acești demnitari - o gloată doritoare de senzații tari, înarmată cu tot felul de unelte, ca și când ar fi urmărit o fiară sălbatică! Întorcându-Se către preoți și către bătrânii norodului, Domnul Hristos Și-a fixat privirea cercetătoare asupra lor. Cuvintele pe care le-a rostit atunci nu aveau să le uite toată viața. Ele au fost asemenea unor săgeți ascuțite ale Celui Atotputernic, Cu demnitate, El a spus: „Ați ieșit ca după un tâlhar, cu săbii și cu ciomege, ca să Mă prindeți. În toate zilele ședeam în mijlocul vostru și învățam norodul în templu, și n-ați pus mâna pe Mine.” Noaptea este mult mai potrivită pentru lucrarea voastră. „Dar acesta este ceasul vostru și puterea întunericului” (Matei 26:55; Luca 22:53).

Ucenicii au fost înspăimântați când au văzut că Domnul Hristos îngăduie să fie prins și legat. Au fost jigniți de faptul că atât El, cât

și ei aveau să sufere această umilință. Nu puteau înțelege purtarea Lui și L-au învinovățit pentru că S-a supus gloatei. În teama și indignarea lor, Petru a propus să se salveze singuri. Urmând această sugestie, „toți ucenicii L-au părăsit și au fugit” (Matei 26:56). Dar Domnul Hristos prevăzuse această fugă a lor: „Iată”, a spus El, „că vine ceasul, și a și venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui și pe Mine Mă veți lăsa singur, căci Tatăl Meu este cu Mine” (Ioan 16:32).

Capitolul 14

Golgota

Capitol bazat pe textele din Matei 27:31-53; Marcu 14:20-38; Luca 23:26-46; Ioan 19:16-30

„Când au ajuns la locul numit «Căpățâna», L-au răstignit acolo.” „De aceea [...] ca să sfințească norodul cu Însuși sângele Său”, Hristos „a pățimit dincolo de poartă” (Evrei 13:12). Din cauza călcării Legii lui Dumnezeu, Adam și Eva au fost izgoniți din Grădina Edenului. Domnul Hristos, Înlocuitorul nostru, trebuia să sufere dincolo de hotarele Ierusalimului. El a murit dincolo de poartă, acolo unde erau executați tâlharii și ucigașii. Pline de însemnătate sunt aceste cuvinte: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi” (Galateni 3:13). O mare mulțime L-a urmat pe Isus de la sala de judecată la Golgota. Vestea cu privire la condamnarea Sa se răspândise în tot Ierusalimul și oameni din toate clasele s-au îndreptat cu grămada spre locul crucificării. Preoții și conducătorii se legaseră printr-o înțelegere să nu le facă nimic urmașilor Domnului Hristos, dacă El avea să fie dat în mâinile lor, și de aceea ucenicii și credincioșii din oraș și din împrejurimi s-au alăturat mulțimii care Îl urma pe Mântuitorul.

Când Domnul Isus a trecut de poarta curții lui Pilat, crucea care fusese pregătită pentru Baraba a fost pusă pe umerii Săi zdrobiți, care sângerau. Doi tovarăși de tâlhărie ai lui Baraba aveau să sufere

moartea odată cu Domnul Hristos și asupra lor au fost, de asemenea, puse crucile pregătite pentru ei. Povara Mântuitorului era prea grea pentru El, în starea Lui de slăbiciune și suferință. De la Cina Paștelui luată cu ucenicii Săi, El nu mâncase și nu băuse nimic. În conflictul cu forțele satanice din Grădina Ghetsimani, El fusese în agonie. Îndurase durerea teribilă a trădării și îi văzuse pe ucenicii Săi părăsindu-L, fugind de El. Fusese dus la Ana, apoi la Caiafa și la Pilat. De la Pilat fusese trimis la Irod și înapoi la Pilat. Din insultă în insultă și din batjocură în batjocură; de două ori torturat, bătut cu bice - toată noaptea avuseseră loc scene după scene de un caracter atât de aspru, încât ar fi fost o încercare extremă pentru oricine. Domnul Hristos însă n-a cedat. El n-a rostit niciun cuvânt decât pentru slava lui Dumnezeu. În tot timpul acelei dezgustătoare farse a procesului, El S-a comportat cu statornicie și cu demnitate. Dar când, după ce a fost a doua oară bătut cu bice, a fost pusă crucea asupra Sa, natura omenească n-a mai putut suporta. El a leșinat sub povara ei.

Mulțimea care Îl urma pe Mântuitorul a văzut pașii Săi slabi ce se clătinau, dar n-a manifestat niciun pic de milă față de El. Oamenii își băteau joc pentru că nu putea să ducă acea cruce grea. Din nou povara a fost pusă asupra Sa și El iarăși a căzut la pământ sub greutatea ei. Persecutorii Săi au văzut că Îi era imposibil să-Și ducă mai departe povara. Ei erau în încurcătură, neștiind pe cine să găsească să ducă mai departe povara aceea umilitoare. Iudeii nu puteau face lucrul acesta pentru că întinarea avea să-i împiedice să ia parte la Sărbătoarea Paștelui. Nimeni deci, nici măcar gloata care Îl urma, nu era de acord să poarte crucea. În acest moment, un

străin, Simon din Cirene, venind de la țară, se întâlnește cu mulțimea. El aude batjocurile și înjurăturile gloatei; aude repetându-se cuvintele disprețuitoare: „Faceți loc pentru Împăratul iudeilor!” El se oprește plin de uimire în fața scenei și, în timp ce își exprimă compasiunea, îl prind și pun crucea pe umerii săi.

Simon auzise despre Hristos. Fiii săi credeau în Mântuitorul, dar el însuși nu era un ucenic al Său. Purtarea crucii spre Golgota a fost o binecuvântare pentru Simon și de aici înainte el avea să fie totdeauna recunoscător pentru această providență. Faptul acesta l-a făcut să considere luarea crucii Domnului Hristos ca o favoare și a rămas întotdeauna cu bucurie sub povara ei. Nu puține femei se aflau în mulțimea care Îl urma pe Cel nevinovat la locul execuției. Atenția lor era ațintită asupra Domnului Hristos. Unele dintre ele Îl văzuseră mai înainte. Altele aduseseră la El pe bolnavii și suferinzii lor. Altele fuseseră ele însele vindecate. Acum se făceau auzite istorisiri ale celor petrecute. Ele erau uimite de ura pe care mulțimea o manifesta față de Cel pentru care inimile lor erau înduioșate și zdrobite.

Și, în ciuda acțiunii gloatei turbate și a cuvintelor pline de mânie ale preoților și conducătorilor, aceste femei au dat glas simpatiei lor. În timp ce Domnul Hristos cădea leșinat sub povara crucii, ele izbucneau în vaiete jalnice. Acesta a fost singurul lucru care a atras atenția Domnului Hristos. Deși copleșit de suferință, în timp ce purta păcatele lumii, El nu era indiferent față de această exprimare a durerii. A privit la aceste femei cu o delicată simpatie. Ele nu credeau în El; știa că ele nu-L plângeau ca pe Cineva trimis

de Dumnezeu, ci erau mișcate de sentimente de milă omenească. Dar n-a disprețuit simpatia lor, ci faptul acesta a trezit în inima Sa o profundă milă: „Fiice ale Ierusalimului”, a spus El, „nu Mă plângeți pe Mine, ci plângeți-vă pe voi înșivă și pe copiii voștri.” De la scena din fața Sa, Domnul Hristos a privit în viitor, în timpul nimicirii Ierusalimului. În scena teribilă, multe din femeile care Îl plângeau acum aveau să piară împreună cu copiii lor.

De la căderea Ierusalimului, gândurile Domnului Hristos au trecut la o judecată mai amplă. În distrugerea orașului plin de nelegiuire, El a văzut un simbol al nimicirii finale, ce avea să vină asupra lumii. El spusese: „Atunci vor începe să zică munților: «Cădeți peste noi!» Și dealurilor: «Acoperiți-ne!» Căci dacă se fac aceste lucruri copacului verde, ce se va face celui uscat?” Prin copacul verde, Domnul Hristos Se reprezenta pe Sine, Răscumpărătorul nevinovat. Dumnezeu a îngăduit ca mânia Sa manifestată împotriva păcatului să se abată asupra Fiului Său iubit. Domnul Hristos avea să fie crucificat pentru păcatele oamenilor. Ce suferință avea să suporte atunci păcătosul care stăruia în păcat? Toți cei nepocăiți și necredincioși vor cunoaște necazul și suferința pe care nicio limbă nu le poate exprima.

Din mulțimea care-L urma pe Mântuitorul la Golgota, mulți Îl însoțiseră cu osanale pline de bucurie și fluturaseră ramuri de palmieri atunci când intraseră triumfător în Ierusalim, Dar nu puțini dintre cei care-I adresaseră osanale, pentru că atunci era popular să facă astfel, acum se alăturau strigătului: „Răstignește-L! Răstignește-L!” Când Domnul Hristos a intrat în Ierusalim,

speranțele ucenicilor crescuseră în cel mai înalt grad. Ei stătuseră aproape de Învățătorul lor, considerând că era o mare onoare să fie în legătură cu El. Acum însă, în umilirea Sa, ei Îl urmau de la distanță. Erau plini de durere și zdrobiți, dezamăgiți în speranțele lor. Cât de exact se împlineau cuvintele Domnului Hristos: „În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire, căci este scris: «Voi bate Păstorul și oile turmei vor fi risipite»” (Matei 26:31).

Sosind la locul execuției, osândiții au fost legați de instrumentele de tortură. Cei doi tâlhari se zbăteau în mâinile celor care-i așezau pe cruce, dar Domnul Hristos n-a opus nicio rezistență. Mama Domnului Hristos, sprijinită de Ioan, ucenicul iubit, urmase pașii Fiului ei în drum spre Golgota. Ea Îl văzuse căzând sub povara crucii și dorise foarte mult să-I sprijine cu mâna capul rănit și să-I șteargă fruntea care cândva se odihnise la pieptul ei. Dar nu i s-a îngăduit acest dureros privilegiu. Asemenea ucenicilor, ea încă mai nutrea speranța că Domnul Hristos avea să-Și manifeste puterea și să Se elibereze din mâinile vrăjmașilor Săi.

Din nou inima i se strânse când își aduse aminte de cuvintele prin care El prevestise chiar scenele care aveau loc atunci. În timp ce tâlharii erau legați de cruce, ea privea scena într-o așteptare chinuitoare. Va îngădui oare El, care dăduse viață morților, să fie răstignit? Va îngădui oare El, Fiul lui Dumnezeu, să fie ucis într-un mod atât de crud? Oare va trebui ea să renunțe la credința că Isus este Mesia? Va trebui oare să fie martoră a ocării și durerii Lui, fără să aibă măcar privilegiul de a-L ajuta în durerea Lui? Ea a văzut

cum mâinile Sale se întind pe cruce; ciocanul și cuiele fuseseră aduse, erau acolo și, în timp ce piroanele erau bătute în carnea moale, ucenicii, cu inima zdrobită, au dus departe de scena aceea plină de cruzime trupul leșinat al mamei lui Isus.

Mântuitorul n-a scos niciun murmur de durere. Fața Sa a rămas calmă și senină, dar stropi mari de sudoare erau pe fruntea Lui. Nu s-a găsit atunci nicio mână milostivă care să șteargă sudoarea morții de pe fața Sa, niciun cuvânt de simpatie, nicio credincioșie neclintită, care să stea alături de inima Sa omenească. În timp ce soldații își aduceau la îndeplinire îngrozitoarea lor lucrare, Domnul Hristos Se ruga pentru vrăjmașii Săi: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” Minteia Lui trecea dincolo de propria suferință, la păcatul persecutorilor Săi și la plata teribilă care va fi partea lor. Niciun blestem n-a fost rostit asupra soldaților care-L tratau atât de aspru. Nicio răzbunare n-a fost invocată asupra preoților și conducătorilor, care jubilau la vederea împlinirii planurilor lor. Domnului Hristos I-a fost milă de ei, în ignoranța și vinovăția lor. El a șoptit, pentru iertarea lor, scuza „căci nu știu ce fac”.

Dacă ar fi știut că Îl torturau pe Cel care a venit să salveze din ruină veșnică neamul omenesc căzut în păcat, atunci ei ar fi fost cuprinși de remușcare și de groază. Dar ignoranța nu le-a îndepărtat vinovăția, căci avuseseră privilegiul de a-L cunoaște și de a-L primi pe Domnul Hristos ca Mântuitor al lor. Unii dintre ei aveau să-și recunoască păcatul, să se pocăiască și să fie convertiți. Alții însă, prin nepocăința lor, aveau să facă imposibil ca rugăciunea Domnului Hristos să primească un răspuns pentru ei. Și totuși, în același fel,

scopul lui Dumnezeu ajungea să fie împlinit. Domnul Hristos câștiga dreptul să devină apărătorul omului în prezența lui Dumnezeu. Rugăciunea aceea a Domnului Hristos pentru vrăjmașii Săi a cuprins lumea. Ea îl cuprinde pe orice păcătos care a trăit sau care va trăi vreodată, de la începutul lumii și până la sfârșitul timpului. Deasupra tuturor zace vinovăția crucificării Fiului lui Dumnezeu. Iertarea este oferită tuturor în dar. „Toți cei ce vor” pot avea pace cu Dumnezeu și pot moșteni viața veșnică.

De îndată ce Domnul Isus a fost pironit pe cruce, aceasta a fost ridicată de bărbați puternici și trântită cu violență în groapa mai dinainte pregătită. Faptul acesta L-a făcut pe Fiul lui Dumnezeu să sufere cea mai cumplită durere. Pilat a scris apoi o inscripție în evreiește, grecește și latinește și a așezat-o pe cruce, deasupra capului Domnului Hristos: „Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor”. Inscripția aceasta i-a enervat pe iudei. În sala de judecată a lui Pilat ei strigaseră: „Răstignește-L! [...] Noi n-avem alt împărat decât pe Cezarul” (Ioan 19:15).

Ei declaraseră că oricine va recunoaște un alt împărat va fi un trădător. Pilat a scris sentimentele pe care ei le exprimaseră. N-a fost amintită nicio altă vină decât aceea că Isus era Împăratul iudeilor. Inscripția era de fapt o virtuală recunoaștere a supunerii iudeilor față de puterea romană. Ea declara că oricine va pretinde că este împăratul lui Israel avea să fie judecat de ei ca fiind vrednic de moarte. Preoții se întrecuseră pe ei înșiși. Pe când puneau la cale moartea Domnului Hristos, Caiafa declarase că este mai de folos să moară un om pentru a salva întreaga națiune. Acum, ipocrizia lor a

fost dată pe față. Pentru a-L distruge pe Domnul Hristos, ei fuseseră gata să sacrifice existența lor națională.

Preoții au văzut ceea ce făcuseră și, de aceea, i-au cerut lui Pilat să schimbe inscripția. Ei au spus: „Nu scrie: «Împăratul iudeilor», ci scrie că El a zis: «Eu sunt Împăratul iudeilor»”. Pilat însă era supărat pe sine pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă și în mod categoric își manifestă disprețul față de preoții și conducătorii pizmași și vicleni. El le răspunse rece: „Ce am scris, am scris.” O putere mai mare decât Pilat sau decât iudeii a îndrumat așezarea acelei inscripții deasupra capului Domnului Hristos. Era în planul lui Dumnezeu ca ea să îndemne la cugetare și la cercetarea Scripturii. Locul unde a fost crucificat Domnul Hristos era aproape de oraș. Mii de oameni din toate țările se aflau atunci la Ierusalim, iar inscripția care declară pe Isus din Nazaret ca Mesia avea să fie cunoscută de toți. Ea era un adevăr viu, transmis de o mână pe care Dumnezeu o îndrumase.

În suferințele Domnului Hristos pe cruce, profeția a fost împlinită. Cu veacuri înainte de răstignire, Mântuitorul profetizase felul tratamentului la care avea să fie supus: „Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuiți dau târcoale împrejurul Meu, Mi-au străpuns mâinile și picioarele; toate oasele aș putea să Mi le număr. Ei, însă pândesc și mă privesc; își împart hainele Mele între ei și trag la sorți pentru cămașa Mea” (Psalmii 22:16-18). Profeția cu privire la hainele Sale a fost împlinită fără să fie nevoie de sfatul sau de intervenția prietenilor sau a vrăjmașilor Celui crucificat. Hainele Sale au fost date soldaților care Îl pironiseră pe cruce. Domnul Hristos a auzit cum se certau atunci când împărțeau între ei hainele

Lui. Tunica Lui fusese țesută de-a-ntregul, fără cusătură, și ei au zis: „Să n-o sfâșiem, ci să tragem la sorți a cui să fie.”

Într-o altă profeție, Mântuitorul declara: „Ocara Îmi rupe inima și sunt bolnav; aștept să-i fie cuiva milă de Mine, dar degeaba; aștept mângâietori și nu găsesc niciunul. Ei îmi pun fiere în mâncare și, când Mi-e sete, Îmi dau să beau oțet” (Psalmii 69:20,21). Acelora care sufereau moartea pe cruce le era îngăduit să li se dea o băutură care-i făcea să nu mai simtă durerea. Acest amestec I-a fost oferit și Domnului Hristos, dar, gustând, a refuzat să-l ia. El n-ar fi primit nimic care I-ar fi întunecat mintea. Credința Sa trebuia să se țină puternic de Dumnezeu. Aceasta era singura Lui tărie. Dacă Și-ar fi întunecat simțămintele, faptul acesta i-ar fi oferit un avantaj lui Satana. Vrăjmașii Domnului Hristos au dat frâu liber mâniei lor furioase, în timp ce El atârna pe cruce. Preoții, conducătorii și cărturarii s-au unit cu gloata în a-și bate joc de Mântuitorul muribund. La botez și la schimbarea la față, vocea lui Dumnezeu fusese auzită proclamând pe Hristos ca Fiu al Său. Și din nou, chiar înaintea trădării lui Isus, Tatăl vorbise dând mărturie despre divinitatea Fiului. Dar acum vocea din ceruri tăcea. N-a fost auzită nicio mărturie în favoarea Domnului Hristos. El a suferit singur comportamentul abuziv și batjocura din partea oamenilor răi.

„Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu”, spuneau ei, „pogoară-Te de pe cruce!” „Să Se mântuiască pe Sine Însuși, dacă este El Hristosul, alesul lui Dumnezeu.” În pustia ispitirii, Satana spusese: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini.” „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos” de pe streășina

templului (Matei 4:3,6). Satana și îngerii săi erau prezenți la cruce în chip omenesc. Arhivrajmașul și oștirile sale conlucrau cu preoții și cu conducătorii. Cei care trebuiau să învețe poporul ațâțaseră gloata neștiutoare, ca să ceară pronunțarea condamnării împotriva Aceluia pe care mulți nu-L văzuseră niciodată până în clipa când au fost aduși să depună mărturie împotriva Lui. Preoții, conducătorii, fariseii și gloata înrăită erau uniți într-un delir satanic. Conducătorii religioși s-au unit cu Satana și cu îngerii săi. Ei aduceau la îndeplinire cele poruncite de el.

Domnul Hristos, suferind și muribund, a auzit fiecare cuvânt rostit de preoți: „Pe alții i-a mântuit și pe Sine Însuși nu Se poate mântui! Hristosul, Împăratul lui Israel, să Se pogoare de pe cruce, ca să vedem și să credem.” Domnul Hristos ar fi putut să coboare de pe cruce. Dar numai pentru faptul că El nu S-a mântuit pe Sine păcătosul are nădejdea iertării și milei lui Dumnezeu. În batjocura lor la adresa Mântuitorului, oamenii care mărturiseau a fi tâlcuitori ai profețiilor repetau chiar cuvintele pe care inspirația le profetizase că le vor spune cu ocazia aceasta. Și cu toate acestea, în orbirea lor, ei nu și-au dat seama că împlinesc profeția. Cei care, în bătaie de joc, au rostit cuvintele: „S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: «Eu sunt Fiul lui Dumnezeu»” puțin își dădeau seama că mărturia lor avea să răsună de-a lungul veacurilor. Deși rostite în bătaie de joc, aceste cuvinte i-au determinat pe mulți oameni să cerceteze Scripturile așa cum n-o făcuseră niciodată mai înainte. Bărbați înțelepți au auzit, au cercetat, au judecat și s-au rugat. Ei au fost aceia care n-au cunoscut odihna până când, comparând text cu text, au înțeles misiunea Domnului

Hristos. Niciodată mai înainte n-a existat o cunoaștere atât de larg cuprinzătoare a Domnului Hristos ca atunci când El atârna pe cruce. În inimile multora dintre cei care au privit scena crucificării și au auzit cuvintele Domnului Hristos a strălucit lumina adevărului.

Pentru Isus, în agonia Sa pe cruce, a venit o rază de mângâiere. A fost rugăciunea tâlharului pocăit. Amândoi tâlharii, care au fost crucificați cu Domnul Hristos, mai întâi și-au bătut joc de El; unul dintre ei cu cât suferea mai mult, cu atât era mai disperat și mai batjocoritor. Dar nu așa au stat lucrurile cu tovarășul său. Acest om nu era un criminal împietrit; fusese dus pe căi păcătoase de anturaje rele, dar era mai puțin vinovat decât mulți dintre cei care stăteau lângă cruce și își băteau joc de Mântuitorul. El Îl văzuse pe Isus și-L ascultase, fusese convins de învățăturile Lui, dar fusese îndepărtat de la El de către preoți și conducători.

Căutând să-și înăbușe convingerile, el se cufundase din ce în ce mai adânc în păcat, până când a fost arestat, judecat ca un criminal și condamnat să moară pe cruce. În sala de judecată și pe drumul spre Golgota, fusese în preajma Domnului Hristos. Îl auzise pe Pilat declarând: „Nu găsesc nicio vină în El” (Ioan 19:4). El remarcase purtarea Lui dumnezeiască și iertarea plină de milă acordată celor care Îl torturau. Acum, pe cruce, el vede mulți așa-ziși mari oameni religioși scoțând limba cu dispreț și bătându-și joc de Domnul Hristos. Îi vede pe alții clătinând din cap. Aude cuvintele muștrătoare repetate de tovarășul său de vinovăție: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-te pe Tine Însuși și mântuiește-ne și pe noi!” Printre trecători îi aude pe mulți luându-I apărarea Domnului

Hristos. Îi aude repetând cuvintele Sale și povestind lucrările Sale. Din nou pune stăpânire pe el convingerea că acesta este Hristosul. Întorcându-se către tovarășul său de crime, el spune: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă?” Tâlharii muribunzi nu mai aveau de ce să se teamă de oameni, dar asupra unuia dintre ei apăsa convingerea că există un Dumnezeu de care trebuia să te temi, un viitor care-l făcea să tremure. Iar acum, așa cum era în totul mânjit de păcat, istoria vieții sale se apropia de încheiere: „Pentru noi este drept”, suspină el, „căci primim răsplata cuvenită pentru fărâdelegile noastre, dar Omul acesta n-a făcut niciun rău.”

Acum nu mai exista nicio întrebare. Nu mai existau nici îndoieli, nici reproșuri. Când fusese condamnat pentru crimele sale, tâlharul ajunsese într-o stare de deznădejde și de disperare, dar, lucru ciudat, acum au început să apară gânduri duioase. El își amintește de tot ce a auzit despre Domnul Hristos, cum Acesta i-a vindecat pe bolnavi și le-a iertat păcatele. Aude cuvintele aceluia care credeau în Isus și-L urmau plângând. Vede și citește inscripția de deasupra capului Mântuitorului. Îi aude pe trecători cum repetă aceste cuvinte, unii cu buzele îndurerate și tremurânde, alții în răs și batjocură. Duhul Sfânt îi luminează mintea și, puțin câte puțin, lanțul dovezilor se leagă. În Domnul Isus, zdrobit, batjocorit și atârând pe cruce, el Îl vede pe Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Nădejdea este amestecată cu durerea în glasul său, când sufletul neajutorat și muribund se prinde de un Mântuitor aflat pe moarte. „Doamne, adu-Ți aminte de mine”, strigă el, „când vei veni în Împărăția Ta.” Răspunsul a venit imediat. Tonul era plăcut și melodios, cuvintele, pline de iubire, de compasiune și putere:

„Adevărat îți spun astăzi, că vei fi cu Mine în rai.”

În decursul lungilor ore de agonie, la urechile Domnului Hristos ajunseseră numai cuvinte de ocară și de batjocură. Acum, când atârna pe cruce, răsunetul râsetelor și al blestemelor încă ajungea până la El. Cu inima plină de dor, El era atent să audă vreo expresie a credinței din partea ucenicilor Săi. Dar a auzit numai cuvinte de jale: „Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel.” Cât de mângâietoare a fost atunci pentru Mântuitorul exprimarea credinței și a iubirii din partea tâlharului muribund! În timp ce conducătorii iudeilor Îl tăgăduiau și chiar ucenicii se îndoiau de divinitatea Lui, sârmanul tâlhar, pe pragul veșniciei, Îl numește pe Isus Domn. Mulți au fost gata să-L numească Domn atunci când făcea minuni sau după ce S-a ridicat din mormânt, dar nimeni altul, în afară de tâlharul pocăit, care a fost salvat în ceasul al unsprezecelea, nu L-a recunoscut atunci când, muribund, atârna pe cruce. Cei care se aflau în jur au auzit cuvintele prin care tâlharul Îl numea pe Isus Hristos Domn. Tonul cu care vorbea omul pocăit le-a atras atenția. Aceia care se certaseră la piciorul crucii pentru hainele Domnului Hristos și trăsese la sorți pentru cămașa Lui s-au oprit să asculte. Vocile lor aspre au amuțit. Cu respirația reținută, ei au privit la Hristos, așteptând răspunsul de pe buzele acelea muribunde.

În timp ce rostea cuvintele de făgăduință, norul cel negru care învăluia crucea a fost străpuns de o lumină vie și strălucitoare. Pacea desăvârșită, care vine în urma acceptării lui Dumnezeu, a pus stăpânire pe tâlharul pocăit. Domnul Hristos, în umilința Sa, a fost

proslăvit. El, care în ochii tuturor apărea ca un înfrânt, era un biruitor. El a fost recunoscut ca Purtător de păcate. Oamenii puteau să-și exercite puterea asupra templului Său omenesc. Puteau să-I străpungă tâmplele Lui sfinte cu o coroană de spini, puteau să-I smulgă hainele de pe El și să se certe pentru împărțirea lor, dar nu-L puteau jefui de puterea de a ierta păcatele. Murind, El a dat mărturie despre divinitatea Sa și pentru slava Tatălui Său. Urechea Lui nu este prea obosită ca să ne poată auzi și nici brațul Său nu este prea scurt ca să ne poată mântui. Este dreptul Lui împărătesc acela de a-i mântui în chip desăvârșit pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El.

„Îți spun astăzi, tu vei fi cu Mine în rai.” Domnul Hristos nu i-a promis tâlharului că va fi cu El în rai în ziua aceea. Nici chiar El nu mergea în ziua aceea în rai. El a dormit în mormânt, iar în dimineața învierii a spus: „Nu M-am suit la Tatăl Meu” (Ioan 20:17). Dar în ziua răstignirii, ziua aparentei înfrângerii și întunecării, a fost dată făgăduința. „Astăzi”, pe când murea ca un răufăcător pe cruce, Domnul Hristos îl asigură pe bietul păcătos: „Tu vei fi cu Mine în rai.” Tâlharii crucificați odată cu Domnul Hristos au fost așezați „unul de o parte, altul de cealaltă parte, iar Domnul Hristos la mijloc”. Poziția Domnului Hristos între tâlharii trebuia să arate că El era cel mai mare criminal dintre cei trei. În acest fel s-au împlinit Scripturile: „A fost pus în numărul celor fărădelege” (Isaia 53:12). Dar preoții n-au văzut însemnătatea deplină a actului lor. După cum Domnul Hristos, crucificat împreună cu tâlharii, a fost așezat în mijloc, tot astfel crucea Sa a fost așezată în mijlocul unei lumi care zace în păcat. Iar cuvintele de iertare, adresate tâlharului pocăit, au aprins o lumină care va străluci până la cele mai îndepărtate margini

ale pământului.

Îngerii priveau cu uimire la iubirea nemărginită a Domnului Hristos, care, în timp ce suferea cea mai grozavă agonie trupească și sufletească, Se gândea numai la alții, încurajând sufletul pocăit să creadă. În umilința Sa, El Se adresase fiicelor Ierusalimului ca Profet; ca Preot și Apărător, El mijlocise înaintea Tatălui pentru iertarea omorătorilor Săi; ca Mântuitor iubitor, El iertase păcatele tâlharului pocăit. Pe când Domnul Hristos Își rotea ochii peste mulțimea din jurul Său, o figură I-a atras atenția. La piciorul crucii stătea mama Sa, sprijinită de ucenicul Ioan. Ea n-a putut suporta să rămână departe de Fiul său și Ioan, știind că sfârșitul Îi era aproape, a adus-o iarăși la cruce. În ceasul morții Sale, Domnul Hristos Și-a adus aminte de mama Lui. Privind la fața ei lovită de durere și apoi la Ioan, El i-a spus: „Femeie, iată fiul tău”, apoi lui Ioan: „Iată mama ta!” Ioan a înțeles cuvintele Domnului Hristos și a primit însărcinarea. De îndată, a luat-o pe Maria la el acasă și din ceasul acela a avut grijă de ea cu multă duiosie. O, ce Mântuitor milostiv și iubitor! În mijlocul durerilor fizice și al chinurilor sufletești, El S-a gândit la mama Sa! Nu avea niciun ban cu care să Se îngrijească de nevoile ei, dar, pentru că Ioan Îl iubea din toată inima, El i-a încredințat-o pe mama Lui ca pe o comoară de preț. În acest fel, El i-a dat ei ceea ce avea cel mai mult nevoie - simpatia plină de gingășie a aceluia care o iubea, pentru că ea Îl iubea pe Isus. Primind-o ca pe o comoară de preț, Ioan a primit o mare binecuvântare. Ea a fost o amintire mereu prezentă a preaiubitului său Învățător.

Exemplul desăvârșit al iubirii filiale a Domnului Hristos

strălucește cu putere neînfrântă prin negura veacurilor. Timp de aproape treizeci de ani, Domnul Hristos, prin munca Sa de toate zilele, ajutase la purtarea poverilor căminului. Și acum, chiar în clipa ultimei Sale agonii, n-a uitat să Se îngrijească de mama Sa văduvă și întristată. Același spirit va fi văzut în fiecare ucenic al Domnului nostru. Aceia care Îl urmează pe Domnul Hristos vor simți că este o parte a religiei lor aceea de a-i respecta și îngriji pe părinții lor. Inima în care este cultivată iubirea Lui îi va oferi întotdeauna tatălui și mamei o îngrijire atentă și plină de o duioasă iubire.

Și acum, Domnul slavei era pe moarte, o jertfa de răscumpărare pentru neamul omenesc. În jertfirea prețioasei Sale vieți, Domnul Hristos nu era susținut de o bucurie a biruinței. Totul era un întuneric apăsător. Nu frica de moarte apăsa greu asupra Lui. Nu durerea și ocară crucii l-au provocat chinul de nedescris. Domnul Hristos a fost prințul celor ce au suferit, dar suferința Sa provenea din faptul că era conștient de răutatea păcatului, de faptul că, prin familiarizarea cu răul, omul devine orb față de grozăvia lui. Domnul Hristos a văzut cât de înrădăcinată este puterea păcatului în inima omenească și cât de puțini vor fi binevoitori să se rupă de sub puterea lui. El știa că, fără ajutorul lui Dumnezeu, omenirea avea să piară și vedea mulțimile pierind, deși aveau la îndemână un ajutor îmbelșugat.

Asupra Domnului Hristos, ca înlocuitor și garant al nostru, a fost așezată nelegiuirea noastră, a tuturor. El a fost așezat în rândul celor fărădelege, ca să ne poată răscumpăra de sub condamnarea

Legii. Vinovăția fiecărui urmaș al lui Adam apăsa asupra inimii Sale. Mânia lui Dumnezeu asupra păcatului, manifestarea teribilă a neplăcerii Sale față de nelegiuire Îi umpleau inima Fiului Său de groază. În toată viața Sa, Domnul Hristos vestise unei lumi căzute vestea cea bună a îndurării și iubirii iertătoare a Tatălui. Tema Sa era mântuirea pentru păcătosul cel mai mare. Dar acum, sub povara teribilă a vinovăției ce apăsa asupra Sa, nu putea vedea fața dătătoare de pace a Tatălui. Retragerea privirii dumnezeiești de la Mântuitorul, în această oră a supremei dureri, a străpuns inima Sa cu o întristare care nu va putea niciodată să fie înțeleasă de către om. Atât de mare a fost chinul acesta, încât durerea fizică de-abia mai era simțită.

Satana frământa inima Domnului Hristos cu ispitele lui îngrozitoare. Mântuitorul nu putea vedea prin porțile mormântului. Speranța nu-I înfățișa ieșirea din mormânt ca biruitor și nici nu-I spunea că Tatăl a primit sacrificiul Său. El Se temea de faptul că păcatul era atât de neplăcut înaintea lui Dumnezeu, încât despărțirea Lor avea să fie veșnică. Domnul Hristos simțea groaza pe care avea s-o simtă păcătosul atunci când harul nu va mai mijloci deloc în favoarea neamului omenesc vinovat. Sentimentul păcatului era acela care aducea mânia Tatălui asupra Sa, ca înlocuitor al omului, și care făcea ca paharul pe care El l-a băut să fie atât de amar; aceasta a frânt inima Fiului lui Dumnezeu.

Cu uimire, îngerii erau martori la agonia plină de disperare a Mântuitorului. Oștile cerului și-au acoperit fețele înaintea acestei scene îngrozitoare. Natura neînsuflețită și-a manifestat împreună ei

simțire cu batjocoritul și muribundul ei Autor. Soarele a refuzat să privească la această teribilă scenă. Razele lui strălucitoare de la amiază luminau pământul, când, deodată, parcă cineva le-a luat. O întunecime adâncă, asemenea unui giulgiu de înmormântare, a îmbrăcat crucea. „Și s-a făcut întuneric peste toată țara, până la ceasul al nouălea.” N-a avut loc nicio eclipsă și întunericul acesta n-a fost determinat de nicio altă cauză naturală; a fost atât de adânc, ca întunericul de la miezul nopții, fără lună și stele pe cer. Aceasta a fost o mărturie miraculoasă pe care a dat-o Dumnezeu, pentru ca astfel credința generațiilor următoare să poată fi întărită.

În întunericul acela dens era ascunsă prezența lui Dumnezeu. El face din întuneric acoperământul Său și Își ascunde slava de ochii oamenilor. Dumnezeu și îngerii Săi sfinți se aflau în jurul crucii. Tatăl era cu Fiul Său. Cu toate acestea, prezența Sa nu era descoperită. Dacă slava Sa ar fi străfulgerat din nor, orice ființă omenească ce ar fi privit scena ar fi fost nimicită. În clipa aceea îngrozitoare, Domnul Hristos nu putea fi mângâiat de prezența Tatălui. El a călcat singur în teasc și din cei care se găseau acolo nimeni n-a fost cu El.

Cu întunericul acela dens, Dumnezeu a acoperit ultima agonie omenească a Fiului Său. Toți aceia care Îl văzuseră pe Hristos în suferința Sa au fost convinși de dumnezeirea Lui. Fața aceea, odată privită de oameni, nu avea să mai fie uitată. După cum fața lui Cain exprima vina lui de ucigaș, tot astfel fața Domnului Hristos arăta nevinovăția, liniștea și bunăvoința - chipul lui Dumnezeu. Dar acuzatorii Săi nu au vrut să ia seama la acest semn al cerului. În

timpul lungilor ore ale agoniei Sale, Domnul Hristos fusese privit de mulțimea batjocoritoare. Acum, El a fost ascuns cu milă de mantia lui Dumnezeu.

Tăcerea mormântului se părea că a căzut peste Golgota. O groază necunoscută a pus stăpânire pe mulțimea care era adunată în jurul crucii. Blestemele și batjocurile s-au oprit la mijlocul frazelor exprimate doar pe jumătate. Bărbați, femei și copii au căzut cu fața la pământ. Fulgere strălucitoare se iveau din când în când pe cer, luminând crucea și pe Răscumpărătorul crucificat. Preoții, conducătorii, cărturarii, cei ce-L crucificaseră și gloata, toți au socotit atunci că sosise timpul să-și primească răsplata. După câțva timp, cineva a șoptit cu spaimă că acum Hristos avea să Se coboare de pe cruce. Alții au început să caute bâjbâind, poticnindu-se, drumul spre cetate, bătându-se cu pumnii în piept și bocindu-se plini de teamă.

La ceasul al nouălea, întunericul s-a ridicat de deasupra mulțimii, dar încă Îl mai acoperea pe Mântuitorul. Era un simbol al agoniei și al groazei care apăsau asupra inimii Sale. Niciun ochi nu putea străpunge întunericul care învăluia crucea și nimeni nu putea pătrunde întunericul adânc care cuprindea sufletul în suferință al Domnului Hristos. Era ca și când fulgere mânioase erau aruncate asupra Lui în timp ce atârna pe cruce. Atunci, „Isus a strigat cu glas tare: «Eli, Eli, Lama Sabactani!» ... Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” În timp ce întunericul de afară se așezase asupra Mântuitorului, multe voci s-au auzit exclamând: „Mânia răzbunătoare a cerului este asupra Lui. Fulgerele mâniei lui

Dumnezeu sunt aruncate asupra Lui pentru că a pretins că este Fiul lui Dumnezeu.” Mulți dintre cei care au crezut în El au auzit strigătul Său disperat. Speranța i-a părăsit. Dacă Dumnezeu L-a uitat pe Domnul Hristos, în cine ar mai putea să se încreadă urmașii Săi?

Când întunericul s-a ridicat de pe duhul apăsător al Domnului Hristos, El Și-a revenit, simțind suferința fizică, și a zis: „Mi-e sete!” Unul dintre soldații romani, mișcat și plin de milă la vederea buzelor Lui arse, a luat un burete, l-a înfipt într-o nuia de isop și, înmuindu-l într-un vas cu oțet, l-a oferit Domnului Hristos. Dar preoții își băteau joc de suferințele Lui. Când întunericul a acoperit pământul, ei s-au înspăimântat; când groaza lor s-a mai risipit, i-a apucat din nou temerea că Hristos avea să le scape. Ei au interpretat greșit cuvintele Lui „Eli, Eli, Lama Sabactani”. Cu dispreț înverșunat și scârbă, ei au spus: „Iată, cheamă pe Ilie.” Au respins ultima ocazie pe care au avut-o de a-I ușura suferințele. „Lăsați să vedem dacă va veni Ilie să-L pogoare de pe cruce!”

Fiul nevinovat al lui Dumnezeu atârna pe cruce, trupul Său era sfârtecat în bătai, mâinile acelea, atât de des întinse pentru binecuvântare, erau pironite pe cruce, picioarele acelea, neobosite în a sluji din iubire, erau țintuite pe lemn, acel cap împărătesc era străpuns de coroana de spini, buzele acelea tremurânde erau gata să strige de durere. Și toate suferințele îndurate — picăturile de sânge care se prelingeau din cap, din mâinile și picioarele Sale, chinurile care au zguduit ființa Sa și durerea de nedescris care l-a umplut sufletul atunci când Tatăl Și-a ascuns fața de El - vorbesc fiecărui copil al neamului omenesc, declarând: Pentru tine Fiul lui

Dumnezeu a consimțit să poarte această povară a vinovăției, pentru tine El a nimicit împărăția morții și a deschis porțile Paradisului. El, care a liniștit valurile furioase și a umblat pe crestele înspumate ale valurilor, care i-a făcut pe demoni să tremure și boala să înceteze, El, care a deschis ochii orbilor și care a chemat pe morți la viață, S-a oferit pe Sine ca jertfă pe cruce și a făcut lucrul acesta din iubire pentru tine. El, Purtătorul de păcat, a îndurat mânia judecății divine și pentru tine S-a făcut păcat.

Tăcuți, privitorii urmăreau sfârșitul acestei scene îngrozitoare. Soarele strălucea, dar crucea era încă învăluită în întuneric. Preoții și conducătorii priveau spre Ierusalim și iată că norul cel des se așezase deasupra orașului și a câmpiei Iudeei. Soarele Neprihănirii, Lumina lumii, Își retrăgea razele de la Ierusalimul care fusese cândva un oraș favorit. Fulgerele înspăimântătoare ale mâniei lui Dumnezeu erau îndreptate împotriva cetății blestemată. Deodată, întunericul s-a ridicat de deasupra crucii și, în tonuri clare, asemenea unei trâmbițe ce părea să răsună prin toată creația, Domnul Isus a strigat: „S-a sfârșit!” „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” O lumină a înconjurat crucea și fața Mântuitorului strălucea ca lumina soarelui. Apoi, El Și-a plecat capul pe piept și a murit. În mijlocul întunericului înspăimântător, în aparență uitat de Dumnezeu, Domnul Hristos a băut ultimele drojdii din cupa durerii omenești. În ceasurile acelea îngrozitoare, El S-a sprijinit pe dovezile acceptării Sale de către Tatăl, care I-au fost date mai înainte. El cunoștea caracterul Tatălui Său, înțelegea dreptatea, mila și marea Sa iubire. Prin credință, Se baza pe Acela pe care întotdeauna L-a ascultat cu bucurie. În supunere, El S-a încredințat

în mâna lui Dumnezeu, iar sentimentul pierderii aprobării Tatălui Său L-a părăsit. Prin credință, Domnul Hristos a fost biruitor.

Niciodată până atunci pământul nu mai fusese martor la o asemenea scenă. Mulțimea stătea ca paralizată și privea la Mântuitorul cu respirația întretăiată. Din nou întunericul s-a lăsat asupra pământului și un bubuit asemenea unui trăsnet puternic a fost auzit. Un puternic cutremur a avut loc. Oamenii au fost zguduiți și trântiți la pământ. A avut loc o scenă de nemaiauzită confuzie și panică. Stânci s-au desprins din munții din împrejurimi, prăvălindu-se și sfărâmându-se jos, în câmpie. Morminte s-au deschis și morții au fost aruncați afară din locurile lor. Creația părea că este pe punctul de a fi spulberată. Preoții, conducătorii, soldații, cei care L-au omorât și gloata, muți de groază, zăceau cu fața la pământ.

Când strigătul „S-a sfârșit” a ieșit de pe buzele Domnului Hristos, preoții oficiau în templu. Era ceasul jertfei de seară. Mielul, reprezentând pe Domnul Hristos, fusese adus ca să fie înjunghiat. Îmbrăcat în hainele sale frumoase și pline de însemnătate, preotul stătea cu cuțitul ridicat, asemenea lui Avraam când era gata să aducă jertfă pe fiul său. Cu un interes deosebit, poporul privea scena. Dar pământul a început să se zguduie și să tremure, căci Domnul Însuși Se apropie. Cu un zgomot puternic, perdeaua dinăuntru a templului este ruptă de sus până jos de o mână nevăzută, permițând mulțimii să privească un loc care era odată plin de prezența lui Dumnezeu. În acest loc sălășluia Șechina. Aici Își manifesta Dumnezeu slava, deasupra chivotului. Nimeni, în afară de marele-preot, nu ridicase vreodată perdeaua care despărțea această parte a sanctuarului de

restul templului. Aici, el intra o dată pe an pentru a face ispășire pentru păcatele poporului. Dar iată, perdeaua este ruptă în două. Locul cel mai sfânt din sanctuarul pământesc nu mai era deloc sfânt.

Totul este cuprins de groază și confuzie. Preotul era gata să înjunghie victima, dar cuțitul cade din mâna sa fără putere și mielul scapă. Tipul întâlnește antipul în moartea Fiului lui Dumnezeu. Marele sacrificiu a fost adus. Drumul spre Sfânta Sfintelor este liber. Se pregătește o cale nouă și vie pentru toți. Nu mai era nevoie ca toți cei păcătoși și întristați să aștepte venirea marelui-preot. De aici înainte, Mântuitorul avea să officieze ca preot și apărător în curțile cerești. Era ca și când un glas le-ar fi spus închinătorilor: Acum s-a terminat cu toate jertfele și darurile pentru păcat. Fiul lui Dumnezeu a venit după Cuvântul Său: „Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule.” „Cu însuși sângele Său”, „El a intrat în Locul Preasfânt, [...] după ce a căpătat o răscumpărare veșnică” (Evrei 10:7; 9:12).

Capitolul 15

„S-A Isprăvit!”

Capitol bazat pe textele din Luca 23:44-49; Ioan 19:30

Domnul Isus nu și-a încheiat viața până când nu a adus la îndeplinire lucrarea pe care a venit să o facă. Odată cu ultima Sa răsuflare, El a exclamat: „S-a isprăvit!” (Ioan 19:30). Bătălia a fost câștigată. Mâna Sa dreaptă și brațul Său cel sfânt I-au asigurat biruința. Ca biruitor, El și-a înfipt stindardul pe înălțimile veșnice. N-a fost oare atunci și acolo bucurie printre îngeri? Tot cerul a triumfat odată cu biruința Mântuitorului. Satana a fost înfrânt și și-a dat seama de faptul că și-a pierdut împărăția. Atât pentru îngeri, cât și pentru lumile necăzute în păcat, strigătul „s-a sfârșit” a avut o profundă semnificație. Pentru ei, ca și pentru noi, marea lucrare de răscumpărare fusese îndeplinită. Împreună cu noi, ei se împărtășesc din roadele biruinței lui Hristos. Caracterul lui Satana nu le-a fost în mod clar descoperit îngerilor sau lumilor necăzute în păcat până la moartea Domnului Hristos. Arhiapostatul s-a înveșmântat în așa fel în înșelăciune, încât chiar ființele cerești n-au priceput principiile lui. Ele n-au văzut în mod clar natura răzvrătirii lui.

El a fost o ființă de o minunată putere și slavă care s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu, Despre Lucifer, Domnul spunea: „Ajunseseși la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe” (Ezechiel 28:12). Lucifer fusese un

heruvim ocrotitor. El stătuse în lumina prezenței lui Dumnezeu, Dintre toate ființele create, el fusese pe treapta cea mai înaltă, având un rol proeminent în a descoperi universului planurile lui Dumnezeu. După ce a păcătuit, puterea sa de a înșela a fost cu atât mai amăgitoare și descoperirea caracterului său cu atât mai dificilă datorită poziției sale înalte pe care o avusese la Tatăl. Dumnezeu i-ar fi putut nimici pe Satana și pe cei ce-l simpatizau tot atât de ușor cum cineva poate arunca o pietricică pe pământ, dar El n-a făcut aceasta. Răzvrătirea nu trebuia să fie biruită prin forță. Puterea constrângătoare se află numai sub cârmuirea lui Satana. Principiile Domnului nu sunt de natura aceasta. Autoritatea Sa se bazează numai pe bunătate, milă și iubire și prezentarea acestor principii reprezintă mijloacele care trebuie folosite. Cârmuirea lui Dumnezeu este morală, iar adevărul și iubirea trebuie să fie puterea predominantă.

A fost planul lui Dumnezeu acela ca lucrurile să fie puse pe o temelie de veșnică siguranță, iar în consfăturile din cer se hotărâse să i se dea timp lui Satana pentru a-și dezvolta principiile care stăteau la temelia sistemului său de cârmuire. El susținuse că acestea sunt superioare principiilor lui Dumnezeu. S-a dat timp pentru ca principiile lui Satana să fie puse în aplicare, ca ele să poată fi văzute de universul ceresc. Satana i-a dus pe oameni la păcat și planul de mântuire a fost pus în aplicare. Timp de patru mii de ani, Hristos a lucrat pentru ridicarea omului, iar Satana, pentru ruina și degradarea lui. Universul ceresc a privit toate acestea.

Când Domnul Isus a venit în lumea aceasta, puterea lui Satana

a fost îndreptată împotriva Sa. De la data când El S-a arătat ca prunc la Betleem, uzurpatorul s-a străduit să-L distrugă. El a căutat pe toate căile posibile să-L împiedice pe Isus să aibă o copilărie desăvârșită, o maturitate nepătată, o slujire sfântă și un sacrificiu fără cusur. Dar el a fost înfrânt. N-a putut să-L ducă pe Hristos în păcat. N-a putut să-L descurajeze sau să-L îndepărteze de la lucrarea pe care venise s-o aducă la îndeplinire pe pământ. Din pustie la Golgota, furtuna mâniei lui Satana s-a abătut asupra Lui, dar, cu cât aceasta lovea mai nemilos, cu atât mai categoric Fiul lui Dumnezeu S-a prins de mâna Tatălui și a continuat să meargă mai departe pe cărarea stropită cu sânge. Toate eforturile lui Satana de a-L oprima și înfrânge n-au făcut decât să arate într-o lumină și mai curată caracterul Său nepătat.

Cerul întreg și lumile necăzute în păcat fuseseră martore la această luptă. Cu ce interes viu au urmărit ele scenele de încheiere a conflictului! L-au văzut pe Mântuitorul intrând în Grădina Ghetsimani cu sufletul apăsător de groază și întuneric mare. Au auzit strigătul Său amar: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta” (Matei 26:39). Când prezența Tatălui s-a retras, L-au văzut întristat - o întristare plină de o amărăciune care o întrecea pe aceea a ultimei lupte cu moartea. Sudoarea de sânge era împinsă afară prin porii pielii Sale și cădea în picături pe pământ. De trei ori a izbucnit de pe buzele Lui rugăciunea de scăpare. Cerul nu mai putea să îndure scena și un sol al mângâierii a fost trimis la Fiul lui Dumnezeu.

Cerul a văzut Victima vândută în mâinile gloatei ucigașe și, în

mijlocul batjocurii și al violenței, târâtă de la un tribunal la altul. El a auzit glumele murdare ale persecutorilor Săi pe tema nașterii Sale umile. A auzit tăgăduirea cu blesteme și jurăminte a unuia dintre cei mai iubiți ucenici ai Săi. A văzut lucrarea turbată a lui Satana și puterea lui asupra inimii oamenilor. Ce priveliște înspăimântătoare: Mântuitorul prins în miez de noapte în Ghetsimani, târât într-o parte și alta, de la palat în sala de judecată, adus de două ori înaintea preoților, de două ori înaintea Sinedriului, de două ori înaintea lui Pilat și o dată înaintea lui Irod, batjocorit, biciuit, condamnat și dus să fie crucificat, purtând povara cea grea a crucii, în mijlocul vaietelor fiicelor Ierusalimului și al insultelor gunoiului omenirii.

Cerul Îl urmărea cu durere și surprindere pe Hristos atârând pe cruce, cu sângele șiroind din rănilor din tâmplele Sale, iar sudoarea amestecată cu sânge stând pe fruntea Lui. Picătură cu picătură, sângele curgea din mâinile și picioarele Sale pe stânca găurită pentru a se înfige în ea piciorul crucii. Rănilor făcute de cuie se lărgeau pe măsură ce greutatea corpului Îi trăgea mâinile în jos. Răsuflarea Lui chinuită devenea din ce în ce mai rapidă, mai adâncă, pe măsură ce sufletul I se zbătea sub povara păcatelor lumii. Tot cerul era plin de uimire, atunci când rugăciunea Domnului Isus a fost înălțată în mijlocul groaznicilor Lui suferințe: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23:34). Și cu toate acestea, se aflau acolo oameni făcuți după chipul lui Dumnezeu, unindu-se pentru a zdrobi viața singurului Său Fiu. Ce priveliște pentru universul ceresc!

Stăpânirile și puterile întunericului se adunaseră în jurul crucii, aruncând umbrele necredinței, ale iadului, în inimile oamenilor.

Când Domnul a creat aceste ființe ca să stea înaintea tronului Său, ele erau frumoase și pline de slavă. Frumusețea și sfințenia lor erau în armonie cu poziția lor înaltă. Ele erau bogate în înțelepciune dumnezeiască și încinse cu armură cerească. Erau slujitorii lui Iehova. Dar cine putea recunoaște în îngerii căzuți pe serafimii slăviți, care au slujit cândva în curțile cerești? Agenții lui Satana s-au unit cu oamenii răi pentru a face poporul să creadă că Hristos este cel mai mare dintre păcătoși și pentru a stârni toată ura împotriva Lui. Aceia care și-au bătut joc de Hristos, în timp ce atârna pe lemnul crucii, erau plini de spiritul primului mare rebel. El i-a umplut cu vorbe stricate și murdare. Le-a inspirat batjocurile. Dar, din toate acestea, n-a avut nimic de câștigat.

Dacă un singur păcat s-ar fi aflat în Hristos, dacă El S-ar fi supus măcar într-un singur lucru lui Satana pentru a scăpa de acea îngrozitoare tortură, vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului ar fi triumfat. Hristos Și-a plecat capul și a murit, dar Și-a păstrat cu tărie credința și supunerea față de Dumnezeu. „Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: «Acum, a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos»” (Apocalipsa 12:10). Satana a văzut că masca i-a fost smulsă. Guvernarea lui a fost descoperită înaintea îngerilor necăzuți și înaintea universului cerească. El a fost arătat ca fiind un ucigaș. Vărsând sângele Fiului lui Dumnezeu, el a pierdut definitiv simpatia ființelor cerești. De aici înainte, lucrarea lui avea să fie restrânsă. Indiferent de atitudinea pe care avea s-o ia, el nu-i mai putea întâmpina pe îngerii care veneau din curțile cerești ca să-i

acuze înaintea lor pe frații lui Hristos că sunt îmbrăcați în hainele întunecate și murdare ale păcatului. Ultima verigă a simpatiei dintre Satana și lumea cerească a fost ruptă. Cu toate acestea, Satana nu a fost încă nimicit. Nici chiar atunci îngerii n-au înțeles tot ceea ce era cuprins în această mare luptă. Principiile în jurul cărora se dădea lupta trebuiau să fie mai bine lămurite. Pentru binele omului, existența lui Satana trebuia să continue. Omul, ca și îngerii, trebuie să vadă contrastul dintre Prințul vieții și prințul întunericului. El trebuie să aleagă cui vrea să-i slujească.

La începutul mării lupte, Satana declarase că Legea lui Dumnezeu nu poate fi ascultată, că dreptatea și mila nu se pot împăca și că, dacă Legea ar fi călcată, ar fi cu neputință ca păcătosul să fie iertat. Satana susținea că orice păcat trebuie să fie pedepsit și că, dacă Dumnezeu ar ierta vreun păcat, atunci n-ar putea fi un Dumnezeu al adevărului și al dreptății. Când oamenii au călcat Legea lui Dumnezeu și au nesocotit voința Lui, Satana a jubilat. Se dovedea, spunea el, că Legea nu putea fi ascultată; omul nu putea fi iertat. Pentru că el, după răzvrătire, fusese îndepărtat pentru totdeauna din cer, Satana pretindea ca neamul omenesc să fie pentru totdeauna exclus de la mila lui Dumnezeu. Dumnezeu nu putea fi drept și totuși să manifeste milă față de păcătos.

Dar chiar ca păcătos, omul era într-o poziție cu totul diferită de aceea a lui Satana. În ceruri, Lucifer păcătuise în lumina prezenței lui Dumnezeu. Lui - ca niciunei alte ființe create - i-a fost descoperită iubirea lui Dumnezeu. Cu toate că înțelegea caracterul lui Dumnezeu și știa bunătatea Lui, Satana a ales să urmeze calea

propriei voințe egoiste și independente. Alegerea aceasta a fost definitivă. Dumnezeu nu mai putea face nimic pentru salvarea lui. Dar omul a fost înșelat, mintea sa a fost întunecată de sofismele lui Satana. El nu a cunoscut înălțimea și adâncimea iubirii lui Dumnezeu. Pentru el, nădejdea consta în cunoașterea iubirii lui Dumnezeu. Adâncindu-și privirea în caracterul Său, el putea să fie atras înapoi la Dumnezeu.

Prin Hristos, oamenilor li s-a descoperit mila lui Dumnezeu, dar mila nu înlătură dreptatea. Legea descoperă atributele caracterului Său și nicio iotă sau o frântură de literă din ea nu poate fi schimbată pentru a se potrivi omului în starea sa decăzută. Dumnezeu n-a schimbat Legea Sa, dar El S-a jertfit pe Sine, în Hristos, pentru răscumpărarea omului: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Corinteni 5:19). Legea cere neprihănire - o viață neprihănită, un caracter desăvârșit - și așa ceva omul nu poate da. El nu poate satisface cerințele Legii sfinte a lui Dumnezeu. Dar Isus Hristos, venind ca om pe pământ, a trăit o viață sfântă și a dezvoltat un caracter desăvârșit. El le oferă pe acestea ca un dar de bunăvoie tuturor celor care vor dori să le primească. Viața Sa stă pentru viața oamenilor. În acest fel, ei au iertarea păcatelor din trecut, prin îndurarea lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, Hristos îi umple pe oameni cu atributele lui Dumnezeu. El reface caracterul lor după modelul caracterului divin, o țesătură dumnezeiască de putere și frumusețe spirituală. În acest fel, adevărata neprihănire cerută de Lege este împlinită în cel ce crede în Hristos. Dumnezeu poate „să fie neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Romani 3:26).

Iubirea lui Dumnezeu a fost exprimată atât în dreptatea, cât și în mila Sa. A fost planul lui Satana acela de a despărți mila de adevăr și de dreptate. El a căutat să demonstreze faptul că neprihănirea Legii lui Dumnezeu este un vrăjmaș al păcii. Dar Hristos a arătat că în planul lui Dumnezeu ele sunt în mod indisolubil legate, că una nu poate exista fără cealaltă. „Bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută” (Psalmii 85:10). Prin viața și moartea Sa, Hristos a dovedit că dreptatea lui Dumnezeu nu nimicește mila și că păcatul poate fi iertat, că Legea este dreaptă și că poate fi în mod desăvârșit ascultată. Acuzațiile lui Satana erau astfel respinse. Dumnezeu îi dăduse omului dovezi de netăgăduit despre iubirea Sa. O altă rătăcire avea să fie adusă la iveală acum. Satana a declarat că mila nimicește dreptatea, că moartea lui Isus Hristos a desființat Legea Tatălui. Dacă ar fi fost posibil ca Legea să fie schimbată sau desființată, atunci n-ar mai fi fost nevoie ca Isus Hristos să moară. Dar desființarea Legii ar însemna ca păcatul să fie veșnic și ca lumea să ajungă sub controlul lui Satana. Dar pentru că Legea nu putea fi schimbată și pentru că omul putea să fie salvat numai prin ascultarea de preceptele ei, de aceea Hristos Isus a fost ridicat pe cruce. Și totuși chiar mijlocul prin care Hristos a întărit Legea, Satana îl prezenta ca nimicind-o. Aici, în acest punct, se va da marea bătălie între Hristos și Satana.

Pretenția pe care Satana o ridică acum este aceea că Legea, care a fost rostită de Dumnezeu cu glasul Său, este plină de greșeli și că unele părți din ea au fost date la o parte. Aceasta este ultima mare amăgire pe care el o va aduce asupra lumii. El n-are nevoie să atace

întreaga Lege; dacă el îi poate face pe oameni să nesocotească numai un singur precept, scopul său este atunci atins. Căci „cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă se face vinovat de toate” (Iacov 2:10). Consimțind să calce o singură poruncă, oamenii sunt aduși sub puterea lui Satana. Înlocuind Legea lui Dumnezeu cu legea oamenilor, Satana caută să controleze lumea. Lucrarea aceasta este prevestită în profeție. Despre puterea marelui apostat, care este re-prezentativă pentru Satana, se spune: „El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea, și sfinții vor fi dați în mâinile lui” (Daniel 7:25).

Fără îndoială că oamenii își vor stabili propriile legi, care să lucreze împotriva Legii lui Dumnezeu. Ei vor căuta să constrângă conștiința altora și, în zelul lor de a impune aceste legi, îi vor oprima pe semenii lor. Lupta împotriva Legii lui Dumnezeu, care a început în ceruri, va fi continuată până la sfârșitul timpului. Fiecare om va fi încercat. Ascultarea sau neascultarea este problema asupra căreia lumea întreagă va trebui să hotărască. Va trebui ca toți să aleagă să asculte ori de Legea lui Dumnezeu, ori de legile oamenilor. Aici se va trage linia de demarcație. Nu vor exista decât două clase. Fiecare caracter își va defini poziția și toți vor arăta dacă au ales să fie de partea loialității sau de partea răzvrătirii.

Atunci va veni sfârșitul. Dumnezeu va răzbuna Legea Sa și va elibera pe poporul Său. Satana și toți cei care i s-au alăturat în răzvrătire vor fi distruși. Păcatul și păcătoșii vor pieri cu rădăcină și ramuri (Maleahi 4:1) - Satana fiind rădăcina, iar urmașii săi,

ramurile. Atunci se va împlini cuvântul rostit în dreptul prințului răutății: „Pentru că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu [...] te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare [...] ești nimicir [...] ești nimicir și nu vei mai fi niciodată.” „Încă puțină vreme și cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era și nu va mai fi.” „Vor fi ca și când n-ar fi fost niciodată” (Ezechiel 28:6-19; Psalmii 37:10; Obadia 16) Acesta nu este, din partea lui Dumnezeu, un act al puterii arbitrare. Cei care au respins mila Sa vor culege ceea ce au semănat. Dumnezeu este izvorul vieții, iar atunci când cineva alege să slujească păcatului, se desparte de Dumnezeu și în acest fel nu mai are legătură cu viața. El este străin „de viața lui Dumnezeu”. Hristos spune: „Toți cei ce Mă urăsc pe Mine iubesc moartea” (Efeseni 4:18; Proverbele 8:36). Dumnezeu le dă - pentru un timp - viață, pentru ca ei să-și poată dezvolta caracterul și să-și manifeste principiile pe care le au. Odată împlinit acest lucru, ei culeg rezultatele propriei alegeri. Printr-o viață de răzvrătire, Satana și toți cei care se unesc cu el ajung în așa măsură să nu mai fie în armonie cu Dumnezeu, încât chiar prezența Lui ajunge să fie pentru ei un foc mistuitor. Slava Lui, care este iubire, îi va nimici.

La începutul mării lupte, îngerii nu înțelegeau aceasta. Dacă Satana și oștile sale ar fi fost lăsați să culeagă pe deplin roadele păcatului lor, ei ar fi pierit, dar ființele cerești n-ar fi înțeles pe deplin că acesta a fost rezultatul inevitabil al păcatului. În mintea lor ar fi rămas o îndoială cu privire la bunătatea lui Dumnezeu, ca o sămânță a răutății, care ar fi dat naștere la ucigătoarele roade ale păcatului și nenorocirii. Dar lucrurile nu vor fi astfel când marea luptă se va sfârși. Atunci planul de mântuire fiind încheiat,

caracterul lui Dumnezeu le va fi descoperit tuturor ființelor create. Se va vedea că preceptele Legii Sale sunt desăvârșite și neschimbătoare. Păcatul își va descoperi natura și Satana, caracterul său. Distrugerea păcatului va da satisfacție iubirii lui Dumnezeu și va restabili onoarea Sa înaintea unui univers de ființe care îndeplinesc cu plăcere voia Sa și în a căror inimă se află Legea Sa. Atunci pe bună dreptate îngerii puteau să se bucure când priveau la crucea Mântuitorului, căci, deși nu înțelegeau totul, știau că nimicirea păcatului și a lui Satana era pe deplin sigură și că răscumpărarea omului era neîndoielnică, iar universul era de acum într-o veșnică siguranță. Hristos Însuși înțelegea pe deplin rezultatele jertfei Sale aduse pe Golgota. El privea înainte la toate acestea, când, pe cruce fiind, a strigat cu glas tare „S-a isprăvit!”

Capitolul 16

În Mormântul Lui Iosif

Capitol bazat pe textele din Matei 27:57-66; Marcu 15:42-47; Luca 23:50-56; Ioan 19:38-42

În sfârșit, Isus Se odihnea. Ziua cea lungă de ocară și de tortură se terminase. Pe când ultimele raze ale soarelui în apus anunțau ivirea Sabatului, Fiul lui Dumnezeu Se afla liniștit în mormântul lui Iosif. Lucrarea Sa fiind terminată, cu mâinile împreunate în pace, El S-a odihnit în cursul orelor sacre ale zilei de Sabat. La început, Tatăl și Fiul S-au odihnit în Sabat după lucrarea Lor de creație. Când „au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor” (Geneza 2:1), Creatorul și toate ființele cerești se bucurau în contemplarea scenei pline de măreție, „când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie” (Iov 33:7). Isus Se odihnea acum de lucrarea mântuirii și, deși printre cei de pe pământ care-L iubeau era întristare, în ceruri era totuși bucurie. Glorioasă era în ochii ființelor cerești făgăduința cu privire la viitor. Dumnezeu și îngerii vedeau o creație refăcută, un neam de oameni răscumpărați care, după ce au biruit păcatul, nu mai aveau să cadă niciodată - și toate acestea ca rezultat al lucrării desăvârșite a lui Hristos. Ziua în care Isus S-a odihnit este pentru totdeauna legată de această scenă. Căci „lucrările Lui sunt desăvârșite” și „tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci” (Deuteronomul 32:4; Eclesiastul 3:14). Când vor veni „vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremuri a vorbit

Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime” (Faptele apostolilor 3:21), Sabatul Creației, ziua în care Isus a fost așezat la odihnă în mormântul lui Iosif, încă va fi o zi de odihnă și bucurie. Cerul și pământul se vor uni în laude, când în „fiecare Sabat” (Isaia 66:23) neamurile celor mântuiți se vor pleca în fericită adorare înaintea lui Dumnezeu și a Mielului.

Prin evenimentele de încheiere ale zilei răstignirii, s-a dat din nou dovadă de împlinirea profețiilor, aducându-se noi mărturii ale dumnezeirii lui Hristos. Când întunericul s-a ridicat de deasupra crucii, iar strigătul Mântuitorului muribund fusese rostit, de îndată s-a auzit o voce spunând: „Cu adevărat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!” (Matei 27:54). Aceste cuvinte n-au fost rostite în șoaptă. Toți ochii s-au îndreptat să vadă de unde vin. Cine vorbise? Era sutașul, ostașul roman. Răbdarea divină a Mântuitorului și moartea Lui subită, cu strigătul biruinței pe buzele Lui, îl impresionaseră pe acest păgân. În trupul acela dărâmat, zdrobit, atârând pe cruce, sutașul a recunoscut chipul Fiului lui Dumnezeu. El nu s-a putut abține să nu-și mărturisească credința. În acest fel se făcea din nou dovada că Răscumpărătorul nostru avea să vadă roadele muncii sufletului Său. Chiar în ziua morții Sale, trei oameni, care se deosebeau foarte mult unul de celălalt, și-au declarat credința - cel care a comandat garda romană, cel care a purtat crucea Mântuitorului și cel care a murit pe cruce alături de El.

Pe măsură ce seara se apropia, o liniște nepământeană s-a lăsat asupra Golgotei. Mulțimea s-a împrăștiat și mulți s-au întors la Ierusalim foarte mult schimbați în spirit față de felul în care veniseră

dimineată. Mulți se îngrămădiseră la locul răstignirii din curiozitate, și nu din ură față de Hristos. Ei încă mai credeau acuzațiile preoților și priveau la Hristos ca la un răufăcător. Cuprinși de o înflăcărare nenaturală, ei s-au unit cu gloata, bătându-și joc de El. Dar, când pământul a fost învăluit în întuneric și ei au început să fie acuzați de propria conștiință, și-au dat seama că erau vinovați de un mare păcat. În mijlocul aceluși întuneric îngrozitor, nu se mai auzeau nicio glumă murdară și niciun râs batjocoritor, iar când întunericul s-a ridicat, au pornit spre casele lor într-o tăcere solemnă. Ei erau convinși că acuzațiile preoților erau neadevărate și că Isus nu era un pretendent la tronul lui Israel, iar câteva săptămâni mai târziu, când Petru a predicat în ziua Cincizecimii, ei au fost printre miile care s-au întors la Hristos.

Conducătorii iudei au rămas însă neschimbați în urma întâmplărilor la care fuseseră martori. Ura lor pentru Isus nu se stinsese. Întunericul care învăluisese pământul cu prilejul răstignirii nu era cu mult mai dens decât acela care cuprindea încă mințile preoților și conducătorilor. La nașterea Sa, steaua Îl recunoscuse pe Hristos și îi călăuzise pe înțelepți la staulul în care El Se afla. Oștile cerești Îl recunoscuseră și Îi cântaseră laude pe câmpiile Betleemului. Marea Îi recunoscuse glasul și ascultase porunca Sa. Boala și moartea Îi recunoscuseră autoritatea și își abandonaseră prada în mâna Lui. Soarele

Îl recunoscuse și, la vederea chinului Său de moarte, și-a ascuns fața de lumină. Stâncile Îl recunoscuseră și se sfârâmaseră la strigătul Său. Natura neînsuflețită Îl recunoscuse pe Hristos și

depusese mărturie despre divinitatea Lui. Dar preoții și conducătorii lui Israel nu L-au recunoscut pe Fiul lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, preoții și conducătorii nu erau liniștiți. Ei și-au adus la îndeplinire scopul, dându-L pe Hristos la moarte, dar n-au avut sentimentul biruinței pe care o așteptaseră. Chiar în ceasul aparentului lor triumf, erau chinuiți de îndoieli cu privire la ce urma să se întâmple. Auziseră strigătul „S-a sfârșit”. „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” (Ioan 19:30; Luca 23:46). Ei văzuseră cum s-au sfărâmat stâncile, simțiseră cutremurul cel puternic și erau neliniștiți și tulburați. Ei fuseseră geloși pe Hristos pentru influența pe care o avusese asupra oamenilor cât trăise; erau geloși pe El chiar și după ce murise. Se temeau de Hristos cel mort cu mult mai mult decât se temuseră de Hristos cel viu. Se temeau ca nu cumva atenția popo-rului să fie în continuare îndreptată spre evenimentele care au avut loc la răstignirea Lui. Se temeau de rezultatele lucrărilor din acea zi. Cu niciun preț nu doreau ca trupul Său să rămână pe cruce în ziua Sabatului. Sabatul se apropia acum și ar fi fost o profanare a sfințeniei lui dacă trupurile ar fi atârnat pe cruce. Astfel, folosind aceasta ca un pretext, conducătorii iudei i-au cerut lui Pilat ca moartea victimelor să fie grăbită, iar trupurile lor să fie date jos de pe cruce înainte de apusul soarelui.

Pilat era tot atât de interesat ca și ei ca trupul lui Isus să nu rămână pe cruce. Odată obținut consimțământul său, fluierile picioarelor celor doi tâlhari au fost zdrobite, pentru a le grăbi moartea, dar Isus era deja mort când au ajuns la El. Soldații cei cruzi fuseseră înduioșați de cele ce auziseră și văzuseră la Hristos și s-au

sfiit să-I mai zdrobească picioarele. În acest fel, în jertfirea Mielului lui Dumnezeu, s-a împlinit legea referitoare la mielul pascal: „Să nu lase din ele nimic până a doua zi dimineața, și să nu frângă niciun os din ele. Să le prăznuiască după toate poruncile privitoare la Paște” (Numeri 9:12).

Preoții și conducătorii au rămas uimiți când au auzit că Hristos murise. Moartea pe cruce era un proces lent; era dificil de stabilit momentul în care viața se termina. Era un lucru nemaiauzit ca cineva să moară în șase ore de la răstignire. Preoții au dorit să se convingă de moartea lui Isus și, la îndemnul lor, un soldat a înfipt sulița în coasta Mântuitorului. Din rana făcută au curs două izvoare distincte și îmbelșugate, unul de sânge și celălalt de apă. Acest lucru a fost observat de toți cei care priveau scena, iar Ioan înfățișează foarte lămurit cele întâmplate atunci. El spune: „... unul din ostași l-a străpuns coasta cu o suliță și îndată a ieșit din ea sânge și apă. Faptul acesta este adevărat de cel ce l-a văzut; mărturia lui este adevărată și el știe că spune adevărul, pentru ca și voi să credeți. Aceste lucruri s-au întâmplat ca să se îplinească Scriptura: «Niciunul din oasele Lui nu va fi sfărâmat.»” Scriptura mai zice: „Vor vedea pe cine au străpuns” (Ioan 19:34-37).

După înviere, preoții și conducătorii au răspândit vestea că Hristos n-a murit pe cruce, că El a fost numai leșinat și că, după aceea, Și-a revenit. Alte vești susțineau că în mormânt nu fusese pus un corp adevărat din carne și oase, ci numai asemănarea unui trup. Comportarea ostașilor romani respinge aceste neadevăruri. Ei nu l-au sfărâmat picioarele, pentru că El deja murise. Pentru a-i mulțumi

pe preoți, ei I-au străpuns doar coasta. Chiar dacă n-ar fi fost mort, această rană I-ar fi adus imediat moartea. Dar nici împunsătura suliței, nici chinurile crucii nu I-au provocat moartea lui Isus. Strigătul rostit în clipa morții, „cu glas tare” (Matei 27:50; Luca 23:46), șuvoiul de sânge și apă care a curs din coasta Sa dădeau mărturie despre faptul că El a murit de sfâșiere de inimă. Inima Lui s-a frânt din cauza chinului sufletesc. El a fost ucis de păcatul lumii.

Odată cu moartea lui Hristos, a pierit și nădejdea ucenicilor Săi. Ei au privit la pleoapele Sale închise și la capul Său prăbușit, la părul Său năclăit de sânge, la mâinile și picioarele Sale străpunse și chinul lor era de nedescris. Până în ultima clipă, ei n-au crezut că El avea să moară; cu greu puteau crede că într-adevăr era mort. Copleșiți de durere, nu-și mai aduceau aminte de cuvintele Lui, prin care El în mod profetic a vorbit chiar despre aceste scene. Nimic din ce a spus El nu-i mângâia acum. Nu vedeau decât crucea și Victima ei sângerândă. Viitorul părea disperat de întunecos. Credința lor în Isus pierise, dar niciodată nu-L iubiseră pe Domnul lor ca acum. Niciodată mai înainte nu înțeleseseră valoarea Lui și câtă nevoie aveau de prezența Lui.

Chiar mort fiind, trupul lui Hristos era foarte prețios pentru ucenicii Săi. Ei doreau foarte mult să-I facă o înmormântare onorabilă, dar nu știau cum să facă lucrul acesta. Trădarea împotriva cârmuirii romane constituia crima pentru care a fost condamnat Isus, dar persoanele executate pentru acest delict trebuiau să fie îngropate într-un loc anume rânduit pentru astfel de criminali. Ucenicul Ioan și femeile din Galileea rămăseseră lângă cruce. Ei n-au putut părăsi

trupul Domnului lor, pentru ca ostașii cei nesimțitori să nu umble cu el și să-l îngroape într-un loc de necinste. Dar nici nu se puteau împotrivi. Nu puteau obține nicio favoare din partea autorităților iudaice și nu aveau nicio influență pe lângă Pilat.

În aceste împrejurări deosebite, Iosif din Arimateea și Nicodim au venit în ajutorul ucenicilor. Acești oameni erau membri ai Sinedriului și deci erau cunoscuți de Pilat. Amândoi erau oameni avuți și cu influență. Ei erau hotărâți ca trupul Domnului Isus să aibă parte de o înmormântare onorabilă. Iosif merse plin de îndrăzneală la Pilat și ceruse trupul lui Isus. Pentru prima dată, Pilat a aflat că Isus era într-adevăr mort. Vești contradictorii ajunseseră la el cu privire la evenimentele care au însoțit răstignirea, dar faptul că Hristos a murit îi fusese ascuns în mod intenționat. Pilat fusese avertizat de către preoți și conducători împotriva unei înșelăciuni din partea ucenicilor lui Hristos, în legătură cu trupul Său. Auzind cererea lui Iosif, el l-a chemat pe sutașul sub comanda căruia avuseseră loc evenimentele de la cruce și s-a încredințat de certitudinea morții lui Isus. De asemenea, el i-a descris lui Pilat evenimentele petrecute la Golgota, confirmând mărturia lui Iosif.

Cererea lui Iosif a fost împlinită. În timp ce Ioan se frământa în legătură cu îngroparea Învățătorului său, Iosif s-a întors cu ordinul lui Pilat cu privire la trupul lui Hristos; Nicodim a venit aducând cu sine un amestec scump de aproximativ o sută de litri de smirnă și aloe pentru pregătirea trupului Său. Chiar și celui mai onorat om din tot Ierusalimul nu i se dăduse mai multă cinste după moarte. Ucenicii au fost surprinși să-i vadă pe acești conducători bogați tot

atât de interesați de îngroparea Domnului lor ca și ei. Nici Iosif, nici Nicodim nu-L primiseră pe față pe Mântuitorul în timp ce Acesta era în viață. Ei știau că un asemenea pas avea să-i excludă din Sinedriu și au sperat că-L puteau proteja prin influența lor în consfăturile acestuia. Pentru un timp, se părea că izbutiseră, dar preoții cei șireți, văzând că ei Îl favorizează pe Hristos, le-au dejucat planurile. Isus a fost condamnat și dat să fie răstignit în absența lor. Acum, văzând că era mort, nu și-au mai ascuns deloc atașamentul față de El. În timp ce ucenicii se temeau să se arate pe față ca fiind urmașii Săi, Iosif și Nicodim au venit plini de curaj în sprijinul lor. Ajutorul acestor oameni bogați și respectați era de mare folos în timpul acesta. Ei puteau face pentru Învățătorul lor mort ceea ce sârmanilor Săi ucenici le era imposibil să facă, iar averea și influența lor i-au apărat în mare măsură de răutatea preoților și a conducătorilor.

Delicat și cu respect, ei au luat cu propriile mâini trupul Domnului Isus de pe cruce. Lacrimile lor de simpatie curgeau șiroaie când au privit trupul Lui zdrobit și sfâșiat. Iosif avea un mormânt nou, săpat într-o stâncă. Păstrase acest mormânt pentru el, dar era aproape de Golgota și acum el l-a pregătit pentru Isus. Trupul, uns cu mirodeniile aduse de Nicodim, a fost învelit cu grijă într-o pânză și Răscumpărătorul a fost dus la mormânt. Acolo, cei trei ucenici l-au îndreptat picioarele ghemuite și l-au încrucișat pe pieptul lipsit de viață mâinile zdrobite. Femeile galileene au venit să vadă dacă s-a făcut tot ce se putea pentru trupul neînsuflețit ai iubitului lor Învățător. Ele au văzut apoi cum piatra cea grea a fost rostogolită la intrarea mormântului, iar Mântuitorul a fost lăsat să Se

odihnească. Femeile au rămas ultimele atât la cruce, cât și la mormântul lui Hristos. În timp ce umbrele nopții începeau să se lase, Maria Magdalena și celelalte Marii mai zăboveau încă lângă locul de odihnă al Domnului lor, vărsând lacrimi de durere pentru soarta Aceluia pe care-L iubeau. „S-au întors [...] Apoi, în ziua Sabatului, s-au odihnit, după Lege” (Luca 23:56).

Acel Sabat a fost de neuitat pentru ucenicii întristați, precum și pentru preoți, pentru conducători, pentru cărturari și pentru popor. La apusul soarelui, în seara zilei de pregătire, trâmbițele au sunat, semn că Sabatul începuse. Paștele a fost ținut așa cum fusese ținut timp de veacuri, în timp ce Acela către care el arăta fusese omorât de mâini nelegiuite și așezat în mormântul lui Iosif. În ziua Sabatului, curțile templului erau pline de închinători. Marele-preot, care fusese la Golgota, era acolo, înveșmântat strălucitor în veșmintele sale preoțești. Preoții, cu turbanele lor albe, în plină activitate, își aduceau la îndeplinire îndatoririle. Dar, în timp ce sângele taurilor și al țapilor era adus ca jertfă pentru păcat, unii dintre cei prezenți nu erau liniștiți. Ei nu erau conștienți de faptul că tipul întâlnește antitipul și că o jertfă infinit mai prețioasă fusese adusă pentru păcatele omenirii. Nu-și dădeau seama că nu mai avea nicio valoare continuarea serviciului ritual. Însă niciodată până acum slujba aceasta nu fusese urmărită cu stări sufletești mai pline de frământări. Atât trâmbițele și instrumentele muzicale, cât și vocile cântăreților erau tot atât de clare și de puternice ca de obicei. Dar un simțământ straniu stăpânea totul.

Unul după altul întrebau despre un lucru neobișnuit care

avusese loc. Până atunci, Sfânta sfintelor fusese păzită cu grijă, ca nu cumva să intre acolo vreun străin. Dar acum ea era deschisă privirii tuturor. Perdeaua cea grea, frumos ornamentată, făcută din in curat și lucrată frumos cu aur, cu stacojiu și purpuriu, era sfâșiată de sus și până jos. Locul în care Iehova Se întâlnise cu marele-preot, pentru a revărsa slava Sa, locul care fusese camera sacră de audiență a lui Dumnezeu, era acum deschis pentru orice ochi - un loc care nu mai era recunoscut de către Domnul. Cu presimțiri sumbre, preoții slujeau înaintea altarului. Dezvelirea tainei sacre a Locului Preasfânt îi umplea de spaima nenorocirilor viitoare.

Mai multe minți erau preocupate de gândurile pe care scenele Golgotei le treziseră. De la crucificare și până la înviere, mulți ochi care nu mai aveau somn au cercetat stăruiitor profețiile, unii pentru a învăța însemnătatea deplină a sărbătorii pe care o celebrau atunci, alții ca să găsească dovezi că Isus nu era ceea ce pretindea a fi, iar alții, cu inimi pline de tristețe, căutau dovezi că El este într-adevăr Mesia. Cu toate că cercetarea lor urmărea scopuri diferite, toți erau convingși de același adevăr - că se împlinise profeția în evenimentele care avuseseră loc în cursul ultimelor zile și că Cel crucificat era Răscumpărătorul lumii. Mulți dintre aceia care, în acel timp, au luat parte la slujbă n-au mai participat niciodată la slujbele pascale. Chiar dintre preoți, mulți erau convingși despre adevăratul caracter al lui Isus. Ei n-au cercetat în zadar profețiile și, după învierea Lui, L-au recunoscut ca Fiu al lui Dumnezeu.

Când L-a văzut pe Isus înălțat pe cruce, Nicodim și-a amintit de cuvintele Sale pe care le-a rostit în noaptea aceea pe Muntele

Măslinilor: „Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3:14,15). În acel Sabat, pe când Hristos zăcea în mormânt, Nicodim avea ocazia să cugete. O lumină clară ilumina acum mintea sa, iar cuvintele pe care Isus i le adresase nu mai erau acum taine. Își dădea seama cât a pierdut din cauză că nu se unise cu Mântuitorul în timpul vieții Lui. Acum, el își reamintea evenimentele de la Golgota. Rugăciunea Domnului Isus pentru ucigașii Săi și răspunsul Său la cererea tâlharului muribund au vorbit inimii sfetnicului învățat. El a privit din nou la Mântuitorul în chinul agoniei Sale; din nou a auzit strigătul de pe urmă: „S-a sfârșit”, rostit asemenea cuvintelor unui biruitor. A privi din nou pământul care se zguduia, cerurile întunecate, perdeaua sfâșiată, stâncile prăbușite și credința sa a fost statornică pentru totdeauna. Chiar întâmplările care nimiciseră speranțele ucenicilor i-au convins pe Iosif și pe Nicodim de divinitatea lui Isus. Temerile lor au fost înfrânte prin curajul unei credințe puternice și neclintite.

Niciodată nu atrăsese Hristos atenția unui număr atât de mare de oameni, când El Se afla în mormânt. După obiceiul lor, aceștia își aduceau bolnavii și suferinzii în curțile templului, întrebând: „Cine ne poate spune unde este Isus din Nazaret?” Mulți erau veniți de departe ca să-L caute pe Acela care îi vindecase pe bolnavi și îi înviase pe cei morți. Din toată părțile se auzea strigătul: „Vrem pe Hristos Vindecătorul!” Cu ocazia aceasta, cei care prezentau indicii că sunt bolnavi de lepră erau cercetați de către preoți. Mulți erau siliți să audă că soții, soțiile sau copiii lor erau declarați leproși și nevoiți să părăsească adăpostul căminului lor, avertizând pe oricine

cu jalnicul strigăt: „Necurat, necurat!” Măinile prietenoase ale lui Isus din Nazaret, care n-au refuzat niciodată să atingă cu vindecare lepra cea dezgustătoare, erau acum încrucișate pe piept. Buzele acelea, care răspuseseră cererilor lor prin cuvinte pline de mângâiere: „Da, vreau, fii curățit” (Matei 8:3), erau acum tăcute. Mulți apelau la preoții cei mai de frunte și la conducători pentru ajutor și înțelegere, dar în zadar. După câte se vedea, erau hotărâți să-L aibă din nou pe Hristos printre ei. Cu stăruință neobosită, întrebau de El. Nu puteau fi făcuți să plece. Dar au fost alungați din curțile templului și soldați au fost postați la porți, ca să nu lase să intre mulțimea care venea cu bolnavii și muribunzii ei.

Suferinzii, care veniseră să fie vindecați de Mântuitorul, se simțeau zdrobiți în dezamăgirea lor. Străzile erau pline de jale. Bolnavii mureau din lipsa atingerii vindecătoare a lui Isus. Medicii erau consultați în zadar; nimeni nu avea puterea Aceluia care zăcea acum în mormântul lui Iosif. Strigătele de jale ale celor suferinzi aduceau în mintea a mii de oameni convingerea că o mare lumină pierise din lume. Fără Hristos, pământul era negru și întunecos. Mulți dintre aceia a căror voce făcuse să crească strigătul: „Răstignește-L! Răstignește-L!” își dădeau seama acum de nenorocirea ce căzuse asupra lor și ar fi strigat cu aceeași râvnă: „Dați-ni-L pe Hristos!”, dacă El ar mai fi fost viu.

Când poporul a aflat că Isus fusese dat morții de către preoți, s-au făcut cercetări în legătură cu moartea Sa. Amănuntele judecării Sale au fost ascunse cât mai mult cu putință. Dar în timpul când El Se afla în mormânt, numele Său era pe buzele a mii de oameni și

vești despre batjocura de judecată la care fusese expus, precum și despre atitudinea inumană a preoților și a conducătorilor s-au răspândit pretutindeni. Acești preoți și conducători au fost chemați de către oameni inteligenți să explice profețiile Vechiului Testament cu privire la Mesia și, în timp ce încercau să răspundă, ticluind o minciună, ajungeau să-și iasă din minți. Ei nu puteau explica profețiile care arătau spre suferințele și moartea lui Hristos și mulți dintre cei care întrebau erau convinși că Scripturile s-au împlinit.

Răzbunarea, despre care preoții gândiseră că avea să fie atât de dulce, ajunsese deja să fie amară pentru ei. Erau conștienți de faptul că întâmpină mustrarea aspră a poporului; știau că tocmai aceia pe care ei i-au ațâțat împotriva lui Isus erau acum îngroziți de fapta lor rușinoasă. Acești preoți încercaseră să-i facă pe oameni să creadă că Isus era un înșelător, dar fusese în zadar. Unii dintre ei stătuseră lângă mormântul lui Lazăr și îl văzuseră pe cel mort readus la viață. Ei au tremurat de teama ca nu cumva Hristos să învie dintre morți și să Se arate iarăși înaintea lor. Îl auziseră declarând că are putere să-Și dea viața și are putere s-o ia din nou. Și-au adus aminte că El zisese: „Stricați templul acesta și în trei zile îl voi ridica” (Ioan 2:19). Iuda le spusese cuvintele pe care Isus li le adresase ucenicilor în timpul ultimei călătorii spre Ierusalim: „Iată că ne suim la Ierusalim, și Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei Îl vor osândi la moarte și-L vor da în mâinile neamurilor ca să-L batjocorească, să-L bată și să-L răstignească, dar a treia zi va învia” (Matei 20:18,19). La auzirea acestor cuvinte, ei râseseră și făcuseră glume, dar și-au amintit că toate profețiile cu privire la Hristos se împliniseră până acum. El

spusese că avea să învie a treia zi, și cine putea spune că nu avea să se împlinească și acest lucru? Ar fi vrut să îndepărteze aceste gânduri, dar nu puteau. Asemenea tatălui lor, Diavolul, ei credeau și se cutremurau.

Acum, când nebunia exaltării trecuse, imaginea lui Hristos le pă-trundea tot mai puternic în minte. Ei Îl priveau așa cum stătuse senin și fără să Se plângă în fața vrăjmașilor Săi, suferind fără să murmure batjocurile și maltratările lor. Toate evenimentele judecării și crucificării Lui le veneau în minte cu o putere de convingere copleșitoare că El era Fiul lui Dumnezeu. Aveau simțământul că, în fiecare clipă, El ar putea sta înaintea lor, Acuzatul să devină acuzator, Condamnatul să condamne, Cel ucis să ceară dreptate prin condamnarea la moarte a ucigașilor Săi. Puțin au putut ei să se odihnească în ziua Sabatului. Cu toate că n-ar fi trecut pragul unuia dintre neamuri de teamă să nu se întineze, totuși au ținut o consfătuire cu privire la trupul lui Hristos. Trebuia ca moartea și mormântul să-L păstreze pe Cel pe care ei L-au răstignit. „A doua zi, care vine după ziua pregătirii, preoții cei mai de seamă și fariseii s-au dus împreună la Pilat și i-au zis: «Doamne, ne-am adus aminte că înșelătorul acela, pe când era încă în viață, a zis: «După trei zile voi învia!» Dă poruncă dar ca mormântul să fie bine păzit până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea, să-I fure trupul și să spună norodului: «A înviat din morți!» Atunci înșelăciunea aceasta din urmă ar fi mai rea decât cea dintâi.» Pilat le-a zis: «Aveți o strajă; duceți-vă de păziți cum puteți»” (Matei 27:62-65).

Preoții au dat porunci pentru asigurarea mormântului. O piatră

mare fusese pusă la intrarea lui. De-a curmezișul acestei pietre au pus frânghii, legând bine capetele de stânca cea solidă, sigilându-le cu sigiliul roman. Piatra nu putea fi mișcată fără ca sigiliul să fie rupt. O gardă de o sută de soldați a fost pusă în jurul mormântului, pentru a împiedica pe oricine ar încerca să se atingă de el. Preoții au făcut tot ce au putut ca să păstreze trupul lui Hristos acolo unde fusese pus. El a fost sigilat cu atâta siguranță în mormântul Său, de parcă trebuia să rămână acolo pentru totdeauna.

Așa au plănuit și s-au sfătuit oamenii cei slabi. Prea puțin își dădeau seama acești ucigași de zădărnicia eforturilor lor. Dar, prin acțiunile lor, Dumnezeu a fost glorificat. Chiar strădaniile lor de a împiedica învierea lui Hristos sunt cele mai convingătoare argumente pentru dovedirea ei. Cu cât s-ar fi așezat un număr mai mare de ostași în jurul mormântului, cu atât mai puternică ar fi fost dovada că El a înviat. Cu sute de ani mai înainte de moartea lui Hristos, Duhul Sfânt spusese prin psalmist: „Pentru ce se întărește neamurile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărații pământului se răscoală și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său [...] Cel ce sade în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei” (Psalmii 2:1-4). Gărzile romane și armele romane nu aveau putere să-L rețină pe Domnul vieții în mormânt. Ceasul eliberării Sale era aproape.

Capitolul 17

„A Înviat Domnul”

Capitol bazat pe textele din Matei 28:2-4,11-15

Noaptea zilei dintâi a săptămânii trecuse încetul cu încetul. Ora cea mai întunecată, chiar înainte de revărsatul zorilor, venise. Hristos încă era captiv în strâmtul Său mormânt. Piatra cea mare era la locul ei, sigiliul roman era încă nerupt, străjerii romani făceau mereu de pază. Mai erau și paznicii nevăzuți. În jurul aceluși loc erau adunate oști de îngeri răi. Dacă ar fi fost cu puțință, domnul întunericului, cu oștirea lui decăzută, ar fi ținut pentru totdeauna sigilat mormântul în care Se afla Fiul lui Dumnezeu. Dar o oaste cerească înconjura mor-

mântul. Îngeri care excelau în putere păzeau mormântul și așteptau să-L salute pe Domnul vieții. „Și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ, căci un înger al Domnului s-a pogorât din cer.” Îmbrăcat cu armura lui Dumnezeu, îngerul acesta a părăsit curțile cerești. Razele strălucitoare ale slavei lui Dumnezeu mergeau înaintea lui și-i luminau cărarea: „Înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui, albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui și au rămas ca niște morți.”

Acum dar, preoți și conducători, unde este puterea străjii voastre? Ostași încercați, care nu s-au temut niciodată de puterea

omenească, sunt acum ca niște prinși de război luați fără să se fi folosit spada sau sulița. Fața pe care o privesc ei acum nu este fața unui luptător pieritor, ci este fața celui mai tare înger din oștirea Domnului. Solul acesta este cel care ocupă poziția de pe care a căzut Satana. Este acela care, pe dealurile Betleemului, a vestit nașterea lui Hristos. Pământul tremură la apropierea lui, oștile întunericului pier și, arunci când rostogolește piatra, se pare că cerurile coboară pe pământ. Ostașii îl văd cum îndepărtează piatra, ca și cum ar fi o pietricică, și-l aud cum strigă: „Fiul lui Dumnezeu, vino afară; Tatăl Tău Te cheamă.” Acum, ei Îl văd pe Isus cum iese din mormânt și-L aud cum rostește asupra mormântului deschis: „Eu sunt Învierea și Viața”. În timp ce vine afară în măreție și slavă, oastea îngerilor se pleacă până la pământ în adorare înaintea Răscumpărătorului și-L salută cu cântări de laudă.

Un cutremur a marcat momentul în care Hristos Și-a dat viața și un alt cutremur a semnalat clipa când Și-a reluat-o în triumf. Acela care biruise moartea și mormântul a ieșit din acesta având semnele unui biruitor, în mijlocul zguduirii pământului și al fulgerelor care alergau în toate părțile, urmate de bubuitul tunetelor. Când va reveni pe pământ, El va zgudui „nu numai pământul, ci și cerul”. „Pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă.” „Cerurile sunt făcute sul ca o carte.” „Trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde.” „Dar Domnul este scăparea poporului Său și ocrotirea copiilor lui Israel.” (Evrei 12:26; Isaia 24:20; 34:4; 2 Petru 3:10; Ioel 3:16). La moartea lui Isus, ostașii văzuseră pământul înfășurat în întuneric la miezul zilei, dar la înviere, ei au văzut strălucirea îngerilor luminând în

noapte și i-au auzit pe locuitorii cerului cum cântă cu mare bucurie și în triumf: „Tu ai biruit pe Satana și puterile întunericului; Tu ai înghițit moartea în biruință”.

Hristos a ieșit din mormânt proslăvit și garda romană a putut să-L privească. Privirea soldaților a rămas ațintită la fața Aceluia pe care, cu puțin înainte, Îl luaseră în răs și batjocură. În această Ființă proslăvită, ei Îl vedeau pe Captivul pe care-L văzuseră în sala de judecată, pe Acela pentru care ei împletiseră o coroană de spini. El era Acela care, fără să Se împotrivească, a stat în fața lui Pilat și a lui Irod și a lăsat ca trupul să-I să fie sfâșiat de loviturile biciului. El era Acela care fusese pironit pe cruce, la care preoții și conducătorii, plini de mulțumire de sine, dăduseră din cap, zicând: „Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui!” (Matei 27:42). Acesta este Cel care fusese pus în mormântul cel nou al lui Iosif. Decretul cerului Îl eliberase pe Captiv. Dacă munți ar fi fost îngrămădiți peste munți deasupra mormântului Său, nu L-ar fi putut împiedica să iasă.

La vederea îngerilor și a Mântuitorului în slavă, paznicii romani au leșinat și arătau ca niște morți. Când strălucirea cerească s-a ascuns de ochii lor, ei s-au ridicat și, cât puteau să-i ducă de repede picioarele tremurânde, și-au făcut drum către poarta grădinii. Clătinându-se ca niște oameni beți, s-au grăbit spre cetate, spunându-le celor pe care-i întâlneau noutățile minunate. Se îndreptau spre Pilat, cuvintele lor le-au fost raportate autorităților iudaice și mai-marii preoților și conducătorii au trimis după ei, ca să fie aduși mai întâi înaintea lor. Ostașii aceștia aveau o înfățișare ciudată. Tremurând de spaimă, cu fața palidă, au mărturisit că

Hristos a înviat. Ostașii au spus totul așa cum văzuseră; nici nu au avut timp să gândească sau să vorbească altceva decât adevărul. De-abia vorbind, ei au spus: Cel care a fost răstignit a fost Fiul lui Dumnezeu; am auzit cum un înger Îl numea Maiestatea Cerului, Împăratul Măririi. Fețele preoților erau ca ale unor morți. Caiafa încerca să spună ceva. Buzele i se mișcau, dar nu ieșea niciun sunet. Soldații erau gata să părăsească sala de consiliu, când un glas i-a oprit. În cele din urmă, Caiafa și-a regăsit glasul. „Stați, stați”, spuse el, „să nu spuneți nimănui ce ați văzut.”

În gura soldaților a fost pus un raport mincinos. „Spuneți așa”, au zis preoții, „ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi, și L-au furat.” Aici, preoții s-au încurcat rău. Cum puteau spune ostașii că ucenicii au venit și au furat trupul în timp ce ei dormeau? Dacă dormeau, cum au putut să știe? Iar dacă ucenicii ar fi fost vinovați de furtul trupului lui Hristos, n-ar fi fost preoții cei dintâi care să-i învinuiască? Iar dacă santinelele ar fi dormit la mormânt, nu s-ar fi dus preoții la Pilat să-i pârască? Ostașii erau îngroziți la gândul de a se acuza singuri că au dormit în post. Vinovăția aceasta se pedepsea cu moartea. Era bine ca ei să ducă mărturia aceea mincinoasă, înșelând poporul și punându-și viața în pericol? Nu păziseră ei toată noaptea aceea obositoare, fără să doarmă? Cum ar fi putut să facă față procesului, chiar de dragul banilor, dacă nu spuneau adevărul? Pentru a face să nu se mai vestească lucrurile de care se temeau, preoții le-au făgăduit străjerilor că vor avea grijă să nu fie pedepsiți, zicând că nici Pilat n-ar fi dorit să se audă lucrurile în felul acesta, cum nici ei nu doreau. Ostașii romani și-au vândut cinstea pentru bani. Au venit în fața preoților încărcăți cu povara

celui mai surprinzător adevăr și au plecat de la ei încărcăți cu bani și cu un raport mincinos, născocit de preoți.

Între timp, vestea despre învierea lui Hristos fusese dusă la Pilat. Deși era răspunzător pentru faptul că Îl dăduse pe Hristos la moarte, Pilat era destul de nepăsător. Cu toate că Îl osândise pe Domnul fără să vrea și cu un sentiment de milă, până acum nu simțise nicio muștrare. Îngrozit, acum el se închise în casă, hotărât să nu vadă pe nimeni. Dar preoții au reușit să ajungă în fața lui, i-au povestit lucrurile așa cum le născociseră ei și au stăruit să nu țină seama de neglijența în serviciu a soldaților. Înainte de a consimți la aceasta, el i-a luat deoparte pe străjeri și i-a cercetat. Temându-se pentru viața lor, aceștia n-au îndrăznit să ascundă ceva și i-au povestit lui Pilat tot ce se întâmplase. El nu a mai continuat cercetările, dar de atunci nu a mai avut liniște.

Când Isus a fost pus în mormânt, Satana a triumfat. El îndrăznește să creadă că Mântuitorul nu-și va mai relua viața. Pretindea trupul lui Hristos ca prizonier. S-a înfuriat grozav pentru că îngerii lui au fugit la apropierea trimisului ceresc. Când L-a văzut pe Hristos ridicându-Se biruitor, și-a dat seama că împărăția lui avea să se sfârșească și că el trebuie să moară, în cele din urmă. Prin faptul că-L dăduseră pe Hristos la moarte, preoții se făcuseră unelte ale lui Satana. Acum erau cu totul în puterile lui. Se prinseseră într-o cursă din care nu vedeau altă scăpare decât să lupte mai departe împotriva lui Hristos. Când au auzit vestea despre învierea lui Hristos, s-au temut de furia poporului. Și-au dat seama că însăși viața lor era în primejdie. Singura lor nădejde era aceea de a face să

se creadă că Isus fusese un înșelător, tăgăduindu-I învierea. I-au mituit pe soldați și au câștigat tăcerea lui Pilat. Ei au răspândit știrile lor mincinoase pretutindeni. Dar au fost și martori pe care nu-i puteau face să tacă. Mulți auziseră cele spuse de soldați cu privire la învierea lui Hristos. Și unii dintre morții care au înviat odată cu Hristos s-au arătat la mulți și au declarat că El a înviat. Preoților li s-au adus rapoarte despre oameni care îi văzuseră pe cei înviați și auziseră mărturisirea lor. Preoților și conducătorilor le era continuu teamă ca nu cumva, mergând pe stradă sau fiind în locurile tainice din casele lor, să-L întâlnească pe Hristos. Simțeau că pentru ei nu exista un loc sigur. Zăvoarele și drugii erau apărări slabe împotriva Fiului lui Dumnezeu. Zi și noapte le stătea în față scena aceea îngrozitoare din sala de judecată, când ei strigaseră: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri” (Matei 27:25). Niciodată nu va mai putea să fie ștearsă din mintea lor amintirea acelei scene. Niciodată nu vor mai putea să doarmă liniștiți.

Când glasul îngerului puternic s-a auzit la mormântul lui Hristos zicând: „Tatăl Tău Te cheamă” Mântuitorul a ieșit din mormânt prin viața care era în Sine Însuși. Acum s-a adeverit ceea ce El spusese mai înainte: „Îmi dau viața ca iarăși s-o iau [...] Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși.” Acum s-a împlinit profeția pe care El o rostise în fața preoților și a conducătorilor: „Stricați templul acesta și în trei zile îl voi ridica” (Ioan 10:17,18; 2:19). Deasupra mormântului deschis al lui Iosif, Hristos proclamase biruitor: „Eu sunt Învierea și Viața.” Cuvinte de felul acesta numai Dumnezeirea putea rosti. Toate făpturile create trăiesc numai prin voința și prin puterea lui Dumnezeu. Ele sunt dependente de viața

lui Dumnezeu. De la serafimul cel mai de sus și până la cea mai neînsemnată ființă însuflețită, toate își primesc viața de la Izvorul vieții. Numai Acela care este una cu Dumnezeu putea să spună: „Am puterea să-Mi dau viața și am putere să o iau din nou.” În dumnezeirea Sa, Hristos avea puterea de a rupe legăturile morții.

Hristos a înviat din morți ca cel dintâi rod al celor adormiți. El era antitipul snopului de legănat, iar învierea Lui a avut loc tocmai în ziua în care snopul de legănat trebuia să fie adus înaintea Domnului. Timp de mai mult de o mie de ani s-a făcut această ceremonie simbolică. Se adunau din câmpiile gata de secerat primele spice de grâu copt, iar, când oamenii mergeau la Ierusalim pentru Paște, snopul din cele dintâi roade era legănat înaintea Domnului ca un dar de mulțumire. Numai după ce se aducea acest dar se putea secera grâul, ca apoi să poată fi adunat în snopi. Snopul înfățișat Domnului preînchipuia secerișul. Tot astfel și Hristos, ca întâiul rod, înfățișa marele seceriș spiritual care trebuia să se adune pentru Împărăția lui Dumnezeu. Învierea Lui este tipul și garantul învierii tuturor celor neprihăniți, care au adormit. „Căci, dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El” (1 Tesaloniceni 4:14).

Atunci când Hristos a înviat, El a eliberat din mormânt o mulțime de captivi. Cutremurul de la moartea Lui a deschis mormintele și, când El a înviat, și ei au venit afară cu El. Aceștia fuseseră conlucrători cu Dumnezeu și, cu prețul vieții lor, mărturisiseră despre adevăr. De astă dată, urmau să fie martori pentru Acela care îi înviase din morți. În timpul lucrării Sale, Isus

readusesse morții la viață. Îi înviase pe fiul văduvei din Nain, pe fiica unui bărbat de frunte și pe Lazăr. Dar aceștia nu erau îmbrăcați în nemurire. După învierea lor, erau încă supuși morții. Dar aceia care au ieșit din mormânt la învierea lui Hristos erau ridicați la viață veșnică. Ei s-au înălțat cu El ca trofee ale biruinței Sale asupra morții și mormântului. „Aceștia”, a spus Hristos, „nu mai sunt robii lui Satana, i-am răscumpărat. I-am adus din mormânt ca cel dintâi rod al puterii Mele, pentru a fi cu Mine acolo unde sunt și Eu, să nu mai vadă niciodată moartea și să nu mai guste suferința.”

Aceștia au mers în cetate și s-au arătat multora, spunând: „Hristos a înviat din morți și noi am înviat cu El.” În felul acesta a fost immortalizat adevărul sfânt al învierii. Sfinții înviați au mărturisit că sunt adevărate cuvintele: „Morții Tăi vor învia! Trupurile Tale moarte se vor scula!” Învierea lor a fost o ilustrare a împlinirii profeției: „Treziti-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână! Căci roua ta este o rouă dătătoare de viață și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți” (Isaia 26:19). Pentru cel credincios, Hristos este Învierea și Viața. În Mântuitorul nostru s-a recâștigat viața care se pierduse prin păcat, deoarece El are viață în Sine pentru a-i învia pe aceia pe care El voiește. Hristos este investit cu dreptul de a da nemurire. Viața pe care a depus-o în firea omenească o ia din nou și o dă omenirii. „Eu am venit”, zicea El, „ca ei să aibă viață și s-o aibă din belșug.” „Oricine va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va mai fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.” „Cine mănâncă trupul Meu și bea din sângele Meu are viața veșnică și Eu îi voi învia în ziua de apoi” (Ioan 10:10; 4:14; 6:54)

Pentru credincioși, moartea este ceva de mică însemnătate. Hristos vorbește despre ea ca și cum ar fi o clipă. „Dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va gusta moartea.” Pentru creștini, moartea nu este decât un somn, o clipă de tăcere și de întuneric. Viața este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, și „când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă” (Ioan 8:51,52; Coloseni 3:4). Glasul care a strigat de pe cruce „S-a isprăvit” a fost auzit de cei morți. El a străbătut zidurile mormântului și i-a chemat pe cei adormiți să se ridice. Tot așa se va întâmpla și atunci când glasul lui Hristos se va auzi din cer. Glasul acela va pătrunde în morminte și le va deschide încuietorile, iar cei morți în Hristos vor învia. La învierea lui Hristos s-au deschis câteva morminte, dar la a doua Lui venire toți morții cei prețioși vor auzi glasul Lui și se vor ridica la viață plină de slavă și nepieritoare. Aceeași putere care L-a înviat pe Hristos din mormânt va învia și biserica Lui și o va proslăvi împreună cu El, punând-o mai presus de toate domniile, de toate puterile, de orice nume care este rostit nu numai în lumea aceasta, dar și în lumea viitoare.

Capitolul 18

„La Tatăl Meu Și Tatăl Vostru”

Capitol bazat pe textele din Luca 24:50-53; Faptele apostolilor 1:9-12

Venise timpul ca Domnul Hristos să Se înalțe la tronul Tatălui Său. Ca un biruitor divin, El era gata să Se întoarcă în curțile cerești cu trofeele biruinței. Înainte de moartea Sa, El Îi spusese Tatălui Său: „Am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17:4). După înviere, a mai zăbovit un timp pe pământ, pentru ca ucenicii să se poată obișnui cu El în trupul Său înviat și proslăvit. Acum era gata să-Și ia rămas-bun. Dovedise că este un Mântuitor viu. Ucenicii nu trebuiau să mai vorbească despre El ca fiind în mormânt. Puteau să se gândească la El ca la o Persoană proslăvită înaintea universului ceresc.

Ca loc pentru înălțarea Sa, Isus alege acel colțișor de atâtea ori sfințit de prezența Sa, pe când locuia printre oameni. Nici Muntele Sion, locul cetății lui David, nici Muntele Moria, locul unde se găsea templul, nu aveau să fie onorați în felul acesta. În locurile acelea, Domnul Hristos fusese batjocorit și lepădat. Acolo, valurile milei, deși veneau printr-o tot mai crescândă revărsare a dragostei, au fost respinse de inimi tari ca stânca. Din locurile acelea, Domnul Hristos, istovit și împovărat, plecase să găsească odihnă pe Muntele Măslinilor. Sfânta Șechina, înainte de a se îndepărta de cel dintâi

templu, se oprise pe muntele din răsărit, ca și cum i-ar fi părut rău să părăsească cetatea aleasă. Tot așa Domnul Hristos S-a oprit la Măsliniș, privind la Ierusalim cu inima plină de dor. Dumbrăvile și vâlcelele muntelui fuseseră sfințite de rugăciunile și de lacrimile Lui. Văile lui răsunaseră de strigătele de biruință ale mulțimii care-L proclama împărat. Pe coastele lui, de cealaltă parte, găsise un adăpost în casa lui Lazăr din Betania. În Grădina Ghetsimani, situată la poalele muntelui, El Se rugase și cunoscuse agonia singur. De pe muntele acesta urma să Se înalțe la cer. Și tot pe vârful acestuia se vor odihni picioarele Sale când va veni din nou. El va sta pe Măsliniș nu ca un om al durerilor, ci ca un Împărat plin de slavă și biruitor, în timp ce strigătele de Aleluia ale evreilor se vor contopi cu osanalele neamurilor, iar glasurile celor răscumpărați, întocmai ca o oaste numeroasă, vor face să răsunе puternic aclamația: „Încoronați-L ca Domn al tuturor.”

Și acum, împreună cu cei unsprezece ucenici, Isus înainta către munte. Pe când treceau prin poarta Ierusalimului, multe priviri mirate se îndreptau către mica grupă, condusă de Acela pe care, cu câteva săptămâni mai înainte, conducătorii Îl condamnaseră și-L crucificaseră. Ucenicii nu știau că aceasta avea să fie ultima lor întâlnire cu Învățătorul. Isus a petrecut timpul vorbind cu ei, repetând învățăturile Sale de altădată. Pe când se apropiau de Ghetsimani, El S-a oprit ca ei să-și poată aminti învățăturile pe care li le dăduse în noaptea marelui Său chin sufletesc. Și-a îndreptat din nou atenția către vița prin care ilustrase legătura dintre biserica Sa, El și Tatăl Său; a repetat adevărurile pe care li le explicase mai înainte. Totul în jurul Său amintea de iubirea Sa nerăsplătită. Chiar

și ucenicii, care erau atât de scumpi inimii Sale, Îi reproșaseră și Îl părăsiseră în ceasul umilinței Sale.

Hristos locuise în lume treizeci și trei de ani; El suferise disprețul, insultele și batjocura ei; fusese respins și răstignit. Acum, când era gata să Se înalțe la tronul slavei Sale, în timp ce privea din nou la nerecunoștința oamenilor pe care venise să-i salveze, nu cumva le va retrage simpatia și iubirea Sa? Nu cumva afecțiunea Sa va fi concentrată asupra aceluși loc unde El este prețuit și unde îngerii nevinovați așteaptă să facă ceea ce le spune? Nu! Făgăduința Sa pentru cei iubiți, pe care-i lasă pe pământ, este: „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20).

Ajungând la Muntele Măslinilor, Isus i-a conduse pe drum, dincolo de vârful muntelui, până în apropiere de Betania. Aici S-a oprit, iar ucenicii s-au adunat în jurul Său. Raze de lumină păreau că pornesc de la fața Sa, pe când privea la ei plin de iubire. Nu i-a certat pentru greșelile și căderile lor; ultimele cuvinte rostite de Domnul au fost cuvinte de cea mai dulce duioșie. Cu mâinile întinse pentru binecuvântare ca și cum îi asigură de grija Sa protectoare, El Se înălța încet din mijlocul lor, atras către cer de o putere mai mare decât orice atracție pământească. Pe când Se ridica spre cer, ucenicii, înmărmuriți, urmăreau cu ochii încordați să poată prinde și cele din urmă raze de la Domnul lor, care Se înălța. Un nor de slavă L-a ascuns de privirea lor, și când carul de nor al îngerilor L-a primit, au ajuns până la ei cuvintele: „Și iată că Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului.” În același timp, au ajuns la ei undele celei mai dulci și mai vesele melodii cântate de corul îngerilor.

În timp ce ucenicii priveau încă spre cer, li s-au adresat niște glasuri plăcute, asemenea celei mai frumoase muzici. S-au întors și au văzut doi îngerii în chip de oameni, care le-au vorbit, zicându-le: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” Îngerii aceștia erau din ceata care așteptase într-un nor strălucitor să-L însoțească pe Isus către casa Lui cerească. Fiind cei mai de frunte din ceata îngerilor, ei erau cei doi care veniseră la mormântul lui Hristos, la învierea Sa, și care fuseseră cu El în tot cursul vieții Sale pe pământ. Cu dorință arzătoare, tot cerul așteptase să se termine șederea Sa într-o lume pervertită de blestemul păcatului. Venise timpul ca universul ceresc să-Și primească Împăratul. Oare cei doi îngerii nu doreau și ei să fie în mulțimea celor care Îl salutau pe Isus? Dar, din simpatie și iubire pentru aceia pe care El îi părăsise, au mai zăbovit ca să-i mângâie. „Nu sunt oare toți duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea?” (Evrei 1:14).

Hristos Se înălțase la cer având chip de om. Ucenicii văzuseră norul care-L primise. Același Isus care umblase, vorbise și Se rugase cu ei, care frânsese pâinea împreună cu ei, care fusese cu ei în bărcile lor pe lac și care în ziua aceea Se ostenise urcând împreună cu ei Măslinișul, același Isus mergea acum să stea pe tron cu Tatăl Său. Și îngerii i-au asigurat că Cel pe care ei L-au văzut mergând la cer va reveni tot așa cum S-a înălțat. El va veni „pe nori și orice ochi Îl va vedea” (Apocalipsa 1:7). „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori

din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos.” (1 Tesaloniceni 4:16). „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale” (Matei 25:31). În felul acesta, se va împlini chiar făgăduința dată de Domnul ucenicilor Săi: „Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:3). De aceea, ucenicii se puteau bucura pe deplin în nădejdea revenirii Domnului lor.

Când ucenicii s-au întors la Ierusalim, oamenii îi priveau cu sur-prindere. După judecarea și răstignirea lui Hristos, se crezuse că ei vor arăta și abătuți și rușinați. Vrăjmașii lor se așteptau să vadă pe fețele lor o expresie de întristare și de înfrângere. Dar, în loc de aceasta, erau numai veselie și biruință. Fețele lor străluceau de o fericire care nu era de natură pământească. Ei nu se tânguiau pentru speranțe spulberate, ci erau plini de laudă și de recunoștință pentru Dumnezeu. Cu bucurie, ei relatau minunea învierii lui Hristos și înălțarea Sa la cer, iar mărturia lor era primită de mulți. Ucenicii nu mai aveau nicio îndoială cu privire la viitor. Ei știau că Isus este în cer și că El continuă să-i iubească. Știau că au un prieten la tronul lui Dumnezeu și erau nerăbdători să-I prezinte Tatălui cererile lor în Numele lui Isus. În temere sfântă, și-au plecat capetele în rugăciune, repetând asigurarea: „Orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 16:23,24). Ei au înălțat mâna credinței mai sus și tot mai sus, cu argumentul puternic: „Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!” (Romani 8:34). Iar ziua Cincizecimii le-a

adus plinătatea bucuriei prin prezența Mângâietorului, exact așa cum făgăduise Hristos. Tot cerul aștepta să-L salute pe Mântuitorul în curțile cerești. Pe când Se înălța, El era în frunte, urmat de mulțimea captivilor eliberați la învierea Lui. Oastea cerească lua parte la cortegiul acela plin de veselie cu strigăte și aclamații de laudă și cu cântări cerești. Când s-au apropiat de cetatea lui Dumnezeu, îngerii care alcătuiau escorta au strigat: „Porți, ridicați-vă capetele, ridicați-vă, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei!” Plini de voie bună, îngerii păzitori au răspuns: „Cine este acest Împărat al slavei?”

Ei spun cuvintele acestea nu pentru că n-ar ști cine este El, ci pentru că doresc să audă răspunsul solemnei preamăriri: „Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte.” „Porți, ridicați-vă capetele, ridicați-le, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei!” Din nou se aude întrebarea: „Cine este acest Împărat al slavei?”, deoarece îngerii niciodată nu obosesc auzind cum Numele Său este înălțat. Îngerii însoțitori dau răspunsul: „Domnul oștirilor: El este Împăratul slavei!” (Psalmii 24:7-10).

Atunci, porțile cetății lui Dumnezeu se deschid larg, iar mulțimea îngerească intră pe porți într-o revărsare de armonii încântătoare. Iată tronul, iar în jurul lui, curcubeul făgăduinței! Iată heruvimii și serafimii! Conducătorii oștirilor îngerești, fiii lui Dumnezeu, reprezentanții lumilor necăzute, toți sunt adunați. Sfatul ceresc, înaintea căruia Lucifer Îi acuzase pe Dumnezeu și pe Fiul Său, reprezentanții acelor ținuturi neatinse de păcat asupra cărora Satana gândise să-și întindă domnia, toți sunt de față pentru a-L saluta pe Răscumpărătorul. Ei doresc cu ardoare să sărbătorească

biruința Sa și să-L proslăvească pe Împăratul lor.

Dar El le face semn să se dea înapoi. Nu încă. El nu poate să primească acum coroana slavei și haina împărătească. Merge înaintea Tatălui Său. Își arată fruntea rănită, coasta străpunsă, picioarele vătămăte; Își înalță mâinile, care poartă urmele cuielor. Arată semnele biruinței Sale; înfățișează înaintea lui Dumnezeu snopul de legănat, pe aceia înviați împreună cu El ca reprezentanți ai acelei mulțimi de oameni care vor învia din morminte la a doua Sa venire. El Se apropie de Tatăl, care Se bucură pentru fiecare păcătos pocăit, chiar și pentru unul singur. Înainte de a se fi așezat temeliiile pământului, Tatăl și Fiul Se uniseră într-un legământ pentru răscumpărarea omului, dacă avea să fie biruit de Satana. Ei Își strânseseră mâinile într-un solemn legământ că Hristos Se va face garant pentru neamul omenesc. Legământul acesta a fost împlinit de Domnul Hristos. Atunci când pe cruce a strigat „S-a sfârșit”, El I S-a adresat Tatălui. Înțelegerea fusese adusă la îndeplinire. Acum, El spune: Tată, s-a sfârșit. Am împlinit voia Ta, o, Dumnezeule Meu! Am săvârșit lucrarea de răscumpărare. Dacă dreptatea Ta este satisfăcută, „vreau ca, acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu” (Ioan 19:30; 17:24).

Glasul lui Dumnezeu se aude rostind că dreptatea este împlinită. Satana este înfrânt. Cei ai lui Hristos de pe pământ, care trudesc și se luptă, sunt „primiți în Preaiubitul Lui” (Efeseni 1:6). Înaintea îngerilor din cer și a reprezentanților lumilor necăzute, ei sunt declarați îndreptățiți. Unde este El, acolo va fi și biserica Sa. „Bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută”

(Psalmii 85:10). Brațele Tatălui cuprind pe Fiul Său și se dă porunca: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!” (Evrei 1:6). Cu o bucurie de nedescris, cârmuitorii, stăpânirile și puterile recunosc supremația Domnului vieții. Oastea îngerilor I se închină, în timp ce strigătul de bucurie umple curțile cerești. „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda” (Apocalipsa 5:12). Cântările de biruință se unesc cu sunetele harfelor îngerești până când pare că însuși cerul se revarsă de bucurie și laudă. Iubirea a biruit. Cel pierdut a fost găsit. Cerul răsună de glasuri care proclamă cu tărie: „A Celui ce sade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” (Apocalipsa 5:13).

De la scena aceea de bucurie cerească, ne vine pe pământ ecoul minunatelor cuvinte ale lui Hristos: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeul vostru” (Ioan 20:17). Familia din cer și familia de pe pământ sunt una. Domnul nostru S-a înălțat pentru noi și tot pentru noi trăiește. „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25).